

Wason
AP 2157
1934
+

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

17

NGƯỜI
CHỨNG
TRONG SÂN
TRƯỜNG

những cuốn sách
xuất bản
trong năm
1971

ĐÌNH TIẾN LUYỆN
NHỮNG MÀNH SAO
Ở TRÊN TRỜI

tháng 11

ANH EM
KIẾN VÀNG
ĐÌNH TIẾN LUYỆN

tháng 8

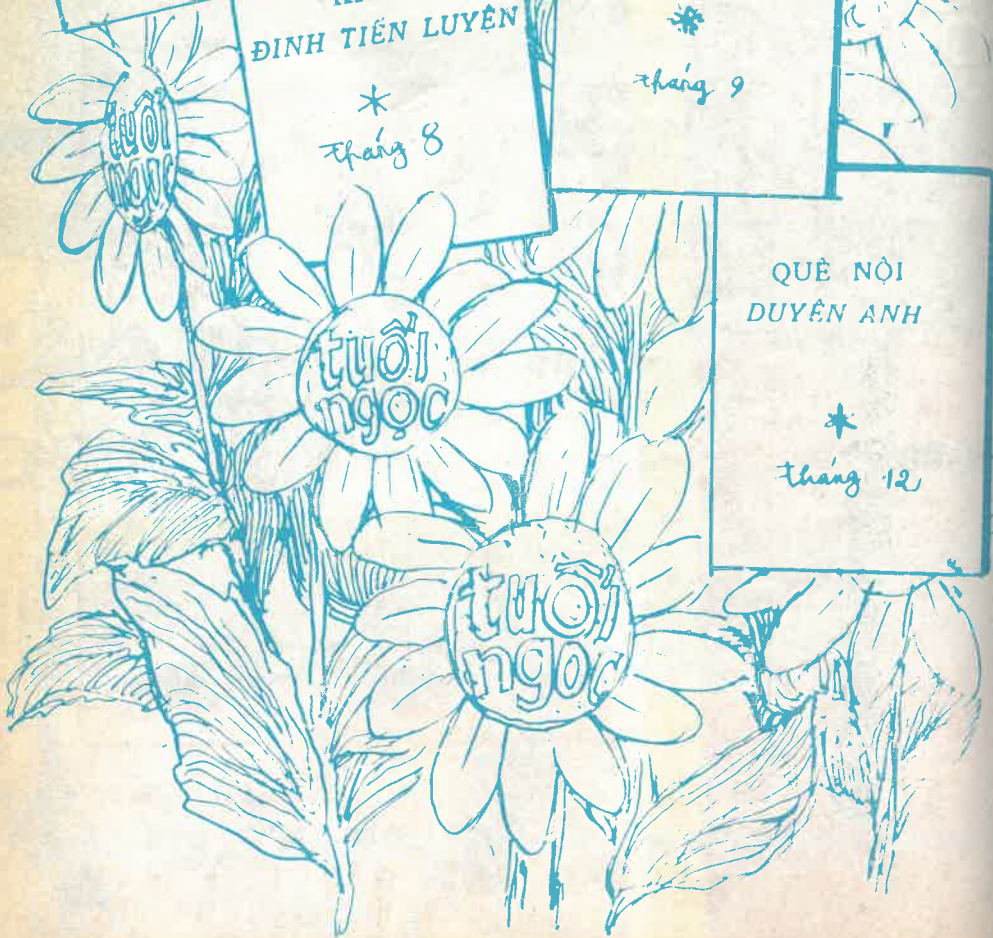
THƠ HỒNG
TỪ KẾ TƯỜNG

tháng 10

QUÊ NỘI
DUYÊN ANH

tháng 12

CON THUY
DUYÊN ANH

TUẦN LỄ TỪ 16-9 ĐẾN 23-9-1971 | SỐ 17 | BỘ MỚI | giá 40đ.

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : NGUYỄN MAI

VĂN

quân sự học đường	vũ thiên chương
giọt nắng của buổi chiều	vũ khuê huyền
lời cho thành phố cũ	hiền trường
dạ khúc của chim nhỏ	ngọc minh
trình mộng	hoài mặc niệm

THƠ

từ kế tường • phạm khánh vũ • trần văn nghĩa •
p. t. chinh • thanh lê • n • nguyễn đăng hà • như
luân • uyên nghi

TRUYỆN DÀI

ngựa chứng trong sân trường	vũ mộng long
huyền xưa	từ kế tường
áo tiêu thư	duyên anh
trong nhật ký của quỳnh	đình tiến luyện

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời	tòa soạn và bạn đọc viết
bông hồng cho tình đầu	ngọc cung hoàng
sưu tầm	linh việt
bệnh mới lớn	bác sĩ nguyễn tuần anh
chạp phô tuổi ngọc	kiến vàng
ngọc thân ái	ngọc
viết ngắn	đoàn phương mai — nguyễn thạch vu vor
dưới bàn học	phan thị trà hương — thùy nhi

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon—ĐT. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971
TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

đi xem trần thị diễm châu của nam phương films

Sở phận cuốn phim cũng tả toi như thân phận nhân vật nữ trong phim Trần Thị Diễm Châu. Bị cấm đoán. Bị dầy vò. Cuối cùng bị cắt xén bầy đoạn. Nỗi đau của đạo diễn Lê Dân cùng cực tựa nỗi đau của Trần Thị Diễm Châu trên giường bệnh của con mẹ Hòa Hưng. Diễm Châu chỉ còn kêu nổi một tiếng ú ớ. Nàng bị kiểm duyệt bịt miệng. Hóa cho nên sự thống khổ của tuổi trẻ trong xã hội hôm nay không thoát ra nổi. Và cảm nghĩ về chiến tranh, về chua sót của chiến tranh để quên thù hận, để yêu thương, để sám hối cũng bị mang tiếng phản chiến. Bởi thế, đoạn chót, khi Trần Thị Diễm Châu đứng dậy bám lấy song sắt nhà tù, nhìn đám bồ câu bay ngoài trời, hình ảnh đẹp nhất của kỹ thuật và nghệ thuật, có một cái gì hụt hẫng, vội vàng với khán giả không

được xem Trần Thị Diễm Châu trước khi những nhát kéo vô duyên, lằng nhách của kiểm duyệt xuống tay. Dù sao, Trần Thị Diễm Châu vẫn là một phim có hồn thực hiện bởi một đạo diễn có hồn và có học, một đạo diễn say mê điện ảnh và không thích cây cỏ đại. Lê Dân lại « lằng xê » Bằng Châu như đã « lằng xê » Kiều Chinh. Bằng Châu đóng rất xuất sắc từ giữa cuốn phim cho tới kết cuộc. La Thoại Tân xuất sắc bên cạnh một Hà Huyền Chi nổi bật và xứng đáng là một nam tài tử chơi hay trong phim Trần Thị Diễm Châu. Nếu Xuân Phát bớt gỗ hơn và, nhất là, Ngọc Thúy vai vũ nữ Thu Hồng không « nói như đọc bài », diễn tả đúng ý muốn của tác giả truyện phim thì phim hoàn toàn và sự xúc động còn lên cao. Từ Loan mất nhưng đến Trần Thị Diễm Châu đạo diễn Lê Dân đã đi hia bầy dặm của nghệ thuật thứ bảy. Ông rất đáng được khích lệ và khen ngợi. Trần Thị Diễm Châu, phim đen trắng, màn ảnh đại vĩ tuyến do Nam Phương films sản xuất. Trong buổi chiếu ra mắt, đại diện của Nam Phương films khiêm tốn nói rằng : « Phim thực hiện từ một năm về trước, sau một năm, điện ảnh Việt Nam đã tiến bộ vượt bực và phim Trần Thị Diễm Châu có thể là phim quá đở ». Nhưng thật sự, Trần Thị Diễm Châu mới đích thực là cuốn phim đánh dấu sự trưởng thành của điện ảnh Việt Nam. Hơn nữa, nó còn là cuốn phim cứu nguy cho điện ảnh Việt Nam sau những cuốn phim giai đoạn làm mất niềm tin của khán giả. Phim Trần Thị Diễm Châu hốt bạc nhiều hay ít, đó là vấn đề khác.

(Ý Đức)

về chương trình sách dài hạn của tuần báo tuổi ngọc

Tuổi Ngọc đã nhận được rất nhiều thư của bạn ngọc hỏi điều lệ và lịch trình xuất bản sách. Sở dĩ, Tuổi Ngọc chưa thể trả lời riêng từng bạn được vì lý do... nhà in. Thợ sắp chữ phải lần lượt lên đường nhập ngũ làm bổn phận công dân. Do đó, mọi nỗ lực dồn cho Tuổi Ngọc ra đúng hạn hàng tuần. Tuổi Ngọc chưa có cơ sở ấn loát riêng. Nhà in không bảo đảm ấn loát đúng ngày tháng hạn định cho sách của Tuổi Ngọc. Bởi vậy nhận tiền của bạn đọc đặt mua sách dài hạn rất phiền phức. Tuổi Ngọc rất sợ mang tiếng về tiền bạc luộm thuộm, sai lời hứa. Vậy chương trình sách dài hạn phải tạm ngưng. Tuổi Ngọc sẽ có thư riêng cáo lỗi cùng các bạn đã gửi thư đòi ủng hộ Tuổi Ngọc. Bây giờ, nếu bạn ngọc ở những miền xa mà sách không thể tới sớm hoặc không bao giờ tới, muốn mua sách Tuổi Ngọc, xin bạn ngọc hãy đọc báo Tuổi Ngọc để biết chúng tôi loan báo phát hành cuốn nào, giá bao nhiêu tiền thì gửi mandat bằng lối bảo đảm về, để tên bổn báo quản lý Đặng Xuân Côn, chúng tôi sẽ gửi sách đi ngay, cũng bằng lối bảo đảm cước phí chúng tôi đài thọ luôn. Thí dụ : muốn mua cuốn *Anh em kiến vàng*, xin hãy gửi 220 đồng, đúng với giá tiền để ở sách. Về Tuổi Ngọc tập I từ số 1 đến số 10, trị sự đang xúc tiến việc đóng. Chừng đóng xong, Tuổi Ngọc sẽ loan báo để bạn đọc rõ. Chúng tôi chỉ giữ lại 1000 số đóng tập. Sau hết, nhiều bạn ngọc thắc mắc tại sao Tuổi Ngọc không

bán dài hạn mà lại đề giá tiền bán dài hạn. Đó là vì Nha Báo Chí yêu cầu áp dụng điều 11 luật số 019/69 ngày 30-12-1969 ấn hành Quy Chế Báo Chí. Điều 11 như sau :

- Danh tánh chủ nhiệm và quản lý,
- Riêng chủ bút có thể ghi danh tánh hoặc bút hiệu,
- Địa chỉ báo quán,
- Tên và địa chỉ nhà in,
- Giá bán lẻ, giá bán dài hạn.

phim việt nam và sự bực đãi của chủ rạp

Một số kỹ giả điện ảnh ở đây đã liên tiếp công kích sự xâm lăng màn ảnh Việt nam của phim Trung Hoa và công kích luôn cả sự đầu tư vốn liếng của người Trung Hoa vào các hãng sản xuất phim Việt nam. Công kích chỉ đề mà công kích. Thế thôi. Nhưng sự công kích, đôi khi cũng đã làm buồn những người Trung Hoa *xin nhận nơi này làm quê hương*, chẳng hạn, ông Trương Vĩ Nhiên. Trong giấy khai sinh, ông Nhiên sinh tại Rạch Giá. Ông luôn luôn phủ nhận là người Trung Hoa. Bạn Đỗ Tiến Đức, đạo diễn phim *Ngọc Lan*, cho tôi biết bạn đã qua Đài Loan với ông Trương Vĩ Nhiên. Ông Nhiên nhất định không yết kiến tổng thống Tưởng Giới Thạch vì « tôi là người Việt nam » và « tôi là du khách không có việc gì cần yết kiến tổng thống Trung Hoa ». Điện ảnh Việt nam không có vốn đầu tư của Chợ lớn thì không thể hồi sinh. Vì ai nâng đỡ nó? Đó là sự thật. Hãng phim nào không có bóng dáng

của tài phiệt Chợ lớn? Công kích làm gì khi Trung Tâm Điện Ảnh của nhà nước đã dứt khoát không yểm trợ kỹ thuật cho phim Việt nam chưa thể hay để đánh bại phim chương Trung Hoa chỉ vì Bộ Kinh Tế chưa ban ân huệ nhập cảng phim sống và dụng cụ điện ảnh và Bộ Tài Chánh vẫn đánh thuế thặng dư. Thực hiện cuốn phim bằng cách mua lậu, nhờ mua lậu từng bảnh phim gom góp lại thì sức mảy mà hay nổi. Quay cảnh nào chiếu cảnh đó. Phim đâu để cất lu bù? Sự bạc đãi phim Việt nam tồi tệ nhất vẫn nằm trong tay chủ rạp lớn mà điển hình là chủ rạp Rex. Phim Việt Nam hốt bạc hơn phim ngoại quốc. Chủ rạp ngồi mát hưởng 50 phần 100 số thu. Thí dụ cuốn phim thu được 50 triệu, chủ rạp hưởng 25 triệu. Một nửa còn lại, hãng phim chờ cả hai tháng mới được chủ rạp thanh toán. Để đóng thuế sản xuất, thuế lợi tức vùn vùn... Hãng phim bỏ cả 10 triệu vốn cho một cuốn phim đen trắng. Bộ Thông Tin mà cấm chiếu là đi đứt. Mà cất xén vung vít cũng ngắt ngư. Tài tử, chuyên viên khổ như chó, lãnh thù lao bệ rạc. Quay xong phim, rửa, chuyển âm, in đầy đủ là lúc đi lạy chủ rạp. Chủ rạp bắt đem phim đến nhà riêng chiếu cho họ coi. Nữ tài tử chính không tới, ông chủ rạp sẽ buồn. Nhà sản xuất phải chi tiền lễ cho ông «ốp pê ra to» đặng ông đừng phá thì hình ảnh mới đẹp, thì ông chủ, bà chủ mới... gặt đầu. Chủ rạp cho cái hẹn ngày giờ chiếu, hãng phim mừng hơn bố sống lại. Cho «date» rồi, hãng phim dán «áp phích» và gửi thiệp mời quan khách dự buổi chiếu ra mắt rồi, chủ rạp cao hứng đòi chiếu trước buổi chiếu ra mắt một ngày. Hãng phim van lạy. Chủ rạp phán: Từ nay không thêm chiếu phim Việt Nam nữa, phim Việt Nam lộn xộn. Bà chủ Rex đã nói với quản lý đặc trách phim Trần Thị Diễm Châu như thế! Đàng ăn nên làm ra như Người tình không chán dung, chủ rạp rử nhau

ngưng chiếu, mặc dù, phim Việt nam bỏ vào túi chủ rạp nhiều bạc hơn phim Mỹ. Vậy thì chủ rạp mới là vấn đề sinh tử của phim Việt nam. Nếu được nhà nước nâng đỡ tận tình, nếu được chủ rạp đối xử tốt đẹp, phim Việt nam sẽ xuất sắc, sẽ đánh bại phim Trung Hoa và sẽ tiết kiệm cho quốc gia một khoản ngoại tệ đáng kể. Phim Trung Hoa sắp chết như phim Ấn Độ đã chết. Nhưng muốn nó chết, phim Việt Nam phải được nâng đỡ để sản xuất nhiều, tuần nào cũng có phim chiếu. Hiện tại, có hàng chục cuốn phim đang lạy lục chủ rạp. Nhà nước có nên khuyến cáo chủ rạp? Các hãng phim có nên «xướng đường đòi phim Việt phải có rạp chiếu? Và các ký giả điện ảnh có nên «giáo dục» chủ rạp tinh thần hâm mộ sản phẩm nội hóa? Khán giả có nên tỏ thái độ với chủ rạp khinh bỉ phim Việt nam? Từ khinh bỉ sản phẩm của dân tộc đến khinh bỉ dân tộc nào có xa. Chúng ta phải làm gì? Chừ, cứ công kích phim Trung Hoa và «ba Tàu Chợ Lớn», tôi tưởng không giải quyết nổi sự bế tắc của phim Việt và «vụ lũng đoạn của phim Trung Hoa sẽ gia tăng ò ạt. (Ái Hoa)

In tại nhà in

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão, Sài Gòn

giá bán

Một số 40đ.

Ba tháng 480đ.

Một năm 1920đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270 Đề Thám, Sài Gòn

quân sự học đường

VŨ THIÊN CHƯƠNG TRÌNH BẦY

Sau cái chết của sinh viên Phạm Hạnh, vấn đề quân sự học đường trở thành một vấn đề khó giải quyết dứt khoát cho nhà nước. Sự bất mãn âm ỉ từ lâu được dịp bùng dậy. Đám tang sinh viên Phạm Hạnh là một chứng minh. Nhiều đoàn thể chính trị đối lập (!) đã không ngại ngần ăn cỏ trên nổi bất hạnh của sinh viên, người ta tiến tới sự chống đối «bầu cử gian lận» và sự «tái cử một mình». Sinh viên làm lớn vụ Phạm Hạnh. Sinh viên đòi chấm dứt ngay công việc huấn luyện quân sự cho họ. Những người ôn hòa đòi hỏi một quy chế quân sự học đường. Nhà nước hứa hẹn xét lại. Và chỉ thay đổi thời gian thụ huấn. Sinh viên và nhà nước như hai võ sĩ thượng đài. Kể dăm, người đỡ. Đỡ, dăm, đỡ. Khán giả là chuyên viên đối lập. Chưa ai chịu giải thích cái lợi và cái hại quân sự học đường. Mỗi bên đều khẳng khẳng quan điểm của mình. Người trong cuộc ít sáng suốt hơn người ngoài cuộc. Bài này được viết ra không phải để chống đối hay bênh vực quân sự học đường. Chỉ trình bày những ý kiến rất chủ quan. Hy vọng nó sẽ là con rãnh nhỏ khơi được sự lưu thông đang bế tắc. Từ con rãnh nhỏ, biết đâu đây, sẽ chẳng có những bàn tay thiện chí khơi rộng thêm để biến thành dòng sông. Và để tuổi trẻ được bình yên, khỏi nổi loạn một nhòai, tội nghiệp.

TUỔI NGỌC

ưu tiên cho người bảo vệ văn hóa

Không có một nước nào chịu đứng chiến tranh dẻo dai như nước Việt nam. Cũng không có một nước nào phải đương đầu với chiến

tranh phá hoại trước mặt, sau lưng, bên trái, bên phải, nội thù, ngoại thù mà những thành phố vẫn giữ nguyên bộ mặt thành phố của thời bình. Một vài vụ đặt chất nổ khủng bố. Vài chục trái hỏa tiễn bắn

vào thành phố. Chỉ để nhắc nhở chiến tranh vẫn còn và tàn khốc ở xa. Trà đình từ điểm không hề đóng cửa. Bên cạnh tiếng khóc là tiếng cười. Gian khổ không có ở thành phố. Thành phố đang điếm hơn, nhiều trò du hí hơn, và khuấy động cũng nhiều hơn. Còn nguyên vẹn rạp chiếu bóng mỗi tuần thay một phim kích dâm, đổi trụ. Còn nguyên nhà hàng nhảy đầm lậu với câu cáo lỗi dâm trên xương máu kẻ chiến đấu: *Vi hoàn cảnh khắc nghiệt, xin quý khách hãy nhịn nhảy đầm.* Khi người thành phố chưa bị chiến tranh sát hại một sợi lông chân thì tha ma hay sắn nhảy đều có thể đủ đốn. Và ưu tiên được dành cho nhiều hạng người. Tối cần thiết và giả vờ tối cần thiết. Những kẻ tự cho mình là phần tử tối cần thiết được ưu tiên ở nhà chống đối chiến tranh thì học sinh, sinh viên, những người bảo vệ văn hóa cũng phải được ưu tiên. Lý luận rằng: Cứ đi đánh nhau đất nước thanh bình, xã hội toàn là người ngu dốt, tương lai văn hóa ra sao? Đáp lễ lý luận trên: Nước mất, trường đâu còn mà học? Nhưng luật lệ xứ này nó còn danh từ *thông cảm*, do đó, học sinh, sinh viên được hoãn dịch để tiếp tục học cho đến khi thành tài nếu chuyên thi cử, lên lớp của họ trôi chảy. Được ưu tiên hoãn dịch nhưng sinh viên, học sinh phải vào quân trường thụ huấn quân sự mỗi niên học vài tuần lễ. Đó là quân sự học đường, vấn đề đang gặp sự phản kháng mãnh liệt.

chống đối từ màn đầu

Đợt huấn luyện quân sự học đường đầu tiên đã gặp sự chống đối. Có thể là do sự thiếu tế nhị của ông đại tá Tổng giám đốc Thanh niên và Thể dục Thể thao Phạm Ngũ Hiệp. Khi một ông nhà binh áp dụng kỷ luật sát với tuổi trẻ thì bắt buộc phải đồ võ. Người ta kể lại rằng (trong số người kể có dân biểu Nguyễn Trọng Nho tới can thiệp để sinh viên, học

sinh khỏi bị ông đại tá Hiệp đối xử phũ phàng bằng ngôn ngữ và hành động) vì thiếu tế nhị, vì tưởng sinh viên, học sinh đã là lính và đang là lính hầu cận của mình, thành ra, ông đại tá đã gieo vào tâm hồn tuổi trẻ những ý nghĩ không mấy tốt đẹp về chương trình quân sự học đường ở Việt nam, ở miền Nam thân yêu, có lẽ, tự hào là miền tự do nên mọi người đều làm việc với tinh thần tự do, cao hứng, gặp đúng cảm hứng là bắt tay vào việc, khỏi cần soạn thảo chính sách, quy chế và tham dò dư luận trước khi khởi sự. Cao hứng, giao súng đạn cho sinh viên chưa hề xử dụng súng đạn làm công việc bảo vệ thành phố. Rồi cao hứng, giải tán lẹ vì có vài người «về quê» bởi táy máy nghịch súng đạn. Cũng vậy, nhà nước đã không sửa soạn kỹ lưỡng, không chọn lựa người đứng chỗ cho chương trình quân sự học đường nên đã bị chống đối từ đầu. Chương trình quân sự học đường hay bất cứ một chương trình nào, dù hữu ích, cần thiết mà đề đồ võ từ lúc sơ khởi đều trở thành vô ích. Và phải xóa đi làm lại. Nhưng nhà nước nhiều việc quá đã phó thác việc tuổi trẻ cho những người thiếu độ lượng, méo mó nghề nghiệp. Bởi thế, giai đoạn chống đối quân sự học đường chuyển lớp từ phản kháng đến tầy chay! Sinh viên bất tuân lệnh Không vào quân trường. Lãnh tụ Huỳnh Tấn Mẫm đốt sắc phục quân sự học đường. Quân trường bị coi là lò tự thiếu tuổi trẻ! Sự chống đối quá trốn dâm ra... kiêu tuổi trẻ. Rất tiếc, ở trong cuộc và được chính trị bơm thêm hơi, tuổi trẻ đã mất bình tĩnh. Rốt cuộc, sau những phản kháng này lửa, sinh viên lại xếp hàng vô quân trường.

(Kỳ sau tiếp)

dưới bàn học thùy nhi

cùng nổi thương yêu

Một lần, em đã nói với Anh Vũ: Tao thương cô C ghê mi ạ. Anh Vũ mỉm cười, nhìn em không nói. Em không biết lúc đó Vũ nghĩ gì, nhưng chao ơi, em thấy giận Vũ ghê lắm...

Cô C. dạy em môn Toán. Cô thật hiền, em thích học giờ Toán vì em thương cô, thương dáng mảnh khảnh của cô, thương cả bầu không khí cởi mở, vui tươi trong giờ Toán. Em không phải ngồi lo sợ với những tiếng gót guốc đập mạnh vào bục trong giờ cô Tường N hay ngồi như tượng gỗ dưới ánh mắt nghiêm khắc của cô MH trong giờ P. văn... giờ cô, lớp học thật vui tươi với những khuôn mặt háo hức những cánh tay đưa cao... em không dám học bài «sơ sơ», em sợ ánh mắt dịu dàng trách móc của cô, em sợ cô phải giảng đi giảng lại nhiều lần vì sợ chúng em không hiểu, cô nào biết đâu, bài ấy đối với chúng em dễ lắm, mà chỉ vì ham chơi, chúng em không chịu học kỹ bài. Em nhớ một bữa, vì ham chơi búp bê với con bé Thu ở nhà bên cạnh nên em chẳng học bài — Bài có một tí, mấy cái định lý lèo tèo, học một tí là thuộc liền đi chứ, với lại chắc chỉ cô đã gọi mình, khối đưa chưa có điểm cơ mà. Em nghĩ như thế định chơi một lúc,

sẽ về học và em tiếp tục chơi mà khổ ơi, trò chơi búp bê thật quyến rũ, nhất là chơi với con Thu — «Thu làm thợ may, Giao làm người đi mua, Giao về nhà đem vải lên Thu đo áo cho. Một cái áo 1 «thước» vải nhé. Búp bê Giao có áo mới rồi mình đi chúc tết. Để Thu thay áo mới cho búp bê Thu đã. Giao bế búp bê về nhà làm cỗ đi, Thu sẽ bế em Thu qua thăm, rồi Thu sẽ lì xì cho Giao với búp bê của Giao, mà Giao nhớ mời Thu ăn cỗ đó nhé!» Miệng con Thu nói đến đâu, trò chơi quyến rũ đến đó. Em về nhà, bê cả hộp chén bát bằng nhựa ra. Hái dây tơ hồng ở hàng rào làm bún, hoa khế làm thịt. Con Thu bày em ngắt những đoạn nhỏ của lá dương liễu làm hành và múc nước rưới lên. Hai đĩa húp bún giả vờ xì xụp, Thu lì xì cho búp bê em những cái khăn giấy mà hôm đám cưới chị nó còn dư. Em thích quá. Chơi mãi đến trưa, thì cô C. đi dạy về. Đi ngang qua nhà Thu, cô mỉm cười nói với hai đứa «chơi»: búp bê thích quá nhỉ, Giao và Thu đã thuộc bài cô chưa đấy? Em đứng yên, lì xì được mấy tiếng. «Thưa cô rồi ạ». Rồi chắc cô không nghe rõ và cô bước đi.

Buổi chiều, có giờ toán của cô và cô kêu em lên đọc bài. Em nói định lý được nhưng đến phần chứng minh thì em tịt mịt. Chân tay em thừa thãi mặt đỏ bừng. Em đứng như thế đến năm phút cô cầm viên phấn lên, nói: «Học thuộc định lý mà không biết chứng minh, tại sao hở Giao?, hôm trước cô đã bảo rồi ai chưa hiểu cứ xin cô giảng lại, chứ còn không hiểu mà thuộc bài thì chỉ là học vẹt...» Em đứng chết đi nghe cô nói, nước mắt doanh tràn... Em nhớ đến cuộc chơi hồi sáng, chơi mãi đến trưa rồi vào ăn cơm, lúc gần đi học em mới học đi học lại cái định lý, có chứng minh lại gì đâu. Em oán trách con Thư vô cùng và trách cả chị Quyên sao không dò bài cho em như dạo trước. Chị nói «Bữa nay Giao lớn rồi, chị tin rằng Giao phải biết tự giác, Đừng đợi chị dò bài mới chịu học»

Mãi nghĩ ngợi, em chẳng để ý đến lời cô giảng. Đến lúc giảng xong, cô bảo em chứng minh lại, em mới giật mình. Và em lại chứng minh không được. Cô nhìn em, lừ bạ nhìn em, cả con bé Thư quái ác nữa, hồi sáng nó dụ em chơi, bây giờ nó cũng nhìn em. Em xấu hổ quá, em tưởng tượng đến những lời nói gay gắt của cô sắp nói. Nhưng không, cô nhìn em thật lạ kỳ. Cô bảo: « Chắc là Giao chưa hiểu rõ, phải không, cô sẽ giảng lại một lần nữa » và cô kiên nhẫn đứng giảng lại, cô nhấn mạnh những chỗ khó cho em chú ý. Xong cô cho em về chỗ, cô giảng cho cả lớp nghe lại và cô đến ghé ngồi, nghiêng người vào phía trong họ một lúc. Em nhìn cô, xót xa... Có phải vì em mà cổ họ không nhể? Chắc là cô phải rất cổ ghê lắm, vì hôm nọ em

chỉ mới ho 1 bữa mà đã rát cả cổ, hướng chỉ cô, em bàng hoàng, hình như hôm nào cô cũng ho cả. Chao ơi! em thương cô quá và em quên cả giận cô (!), quên cả cái niềm tột tệ bằng bút nguyên tử đổ chói trên sỏ... Thế là từ đó, chẳng bao giờ em ham chơi đến nỗi quên cả học bài nữa. Em còn xin tiền mẹ mua sách toán giải về làm. Em che phần giải lại. Và từ đó, em tiến rõ rệt. Cô nhìn em hài lòng. Em sung sướng vì được cô khen. Nhưng chao ơi, sao cô vẫn ho hoài!

Năm học đi qua thật nhanh. Qua kỳ thi đệ nhị lục cá nguyệt chỉ còn học lơ mơ. Một tháng sau thì cộng điểm toàn niên. Em hài lòng với kết quả thật khả quan... Bây giờ, thì chỉ đến lớp để chờ ngày nghỉ hè đã ấn định. Chúng em chơi thả cửa. Giáo sư chẳng xuống lớp, tuy chương trình học có môn vẫn còn đến một nửa. Đến giờ Toán — chúng em thật không ngờ — cô vẫn xuống lớp. Cô nhìn những đồng sỏ lớn trên bàn, những cái bàn đã được chúng em kê sát lại, bàn « cờ triệu phú » vừa bày ra, những bó thẻ, những vị trí lộn xộn... chúng em như chết đứng. Cô vẫy tay nói nhỏ: Các em ngồi xuống đi và cô

đọc sách

— *Thì giờ người ta dùng để bàn phẩm đủ cho người ta đọc mỗi ngày một quyển sách.*

FRAGNET

— *Đọc sách là hai người cùng sáng tạo.*

H. de BALZAC

bảo Ngọc Anh, trưởng lớp. Em chia học sinh trực lớp, dọn dẹp. Rồi cô đi thẳng lên văn phòng. Em tưởng cô giận đi kêu thầy giám thị chứ đâu biết rằng cô nghĩ sự hiện diện của cô sẽ làm chúng em lung túng... mấy phút sau cô vào lớp lại giảng bài như thường và trong khi đọc bài cho chúng em viết, cô hý hoáy ngồi phê thành tích biểu. Em khều tay Anh Vũ, chỉ cho nó thấy, Vũ tròn mắt, cô siêng ghê. Giao hở. .

Cô nói với chúng em « các em có rảnh, cứ học bài đi, tuy cô không dò bài. Chương trình học còn khá nhiều. Sang năm lên lớp tám, chương trình toán có lẽ khó hơn bây giờ. Ngập ngừng một chút, cô bảo: Buổi sáng

các em rảnh, cô có thể dạy thêm cho các em mỗi tuần 4,5 giờ.

Nếu các em muốn, cô sẽ xin phòng, còn hơn hai tuần nữa mới nghỉ hè, hy vọng sẽ có thì giờ làm thêm toán.

Chao ơi! Cô kính yêu, em vừa ngạc nhiên vừa sung sướng. Cô bị ho vì phải giảng dạy nhiều, chị Quyên em bảo thế. Vậy mà cô vẫn muốn dạy nhiều nữa chỉ vì cô lo cho chúng em, cô quên cơn bệnh ho của cô, quên hết chỉ nhớ đến chúng em... Em thương cô quá, em muốn nhắc hoài câu đó, nhắc miệt mài... và em muốn chỉ cho cô loại thuốc ho mẹ vẫn cho em uống. Mẹ bảo thuốc ấy tốt lắm...

dưới bàn học

PHAN THỊ TRÀ HƯƠNG

ánh mắt của cô

Em muốn nói một lời nào đó để tỏ sự kính yêu của em đến cô H... nhưng em vẫn không bao giờ nói được dù giữa em và cô có những cơ hội rất tốt, vì em là một trong ba người của ban đại diện lớp.

Ngay từ đầu năm, lúc cô vô dạy và hướng dẫn lớp em, em đã dành cho cô biết bao là thương mến.

Khuôn mặt đó, dáng dấp đó mang nhiều nét trang đài, quý phái, nhất là đôi mắt, đôi mắt cô không đẹp nhưng tràn trề tình cảm.

Buổi học đầu tiên bọn học trò xôn xao chăm điểm cô, con nhỏ ngồi cạnh đã bảo với em « cô này đẹp nhưng lạnh lùng », em không đồng ý với nó nên em đã nói « đừng xét vội, hãy nhìn đôi mắt của cô ấy ». Giờ ra chơi học trò bắt đầu phê bình « Cô H... đẹp mà sao coi hách quá ». Riêng em thì em chẳng thấy cô hách tí nào, cô nghiêm thì có, cô nghiêm nên khuôn mặt hơi lạnh lùng, nhưng đôi mắt thì không, đôi mắt cô như hai ngọn đèn dịu đã làm em hồi hộp

mấy lần trong giờ học. Những buổi học tiếp nối cô vẫn đẹp một cách dịu dàng trong chiếc áo dài màu hoa cà. Từ đó em đâm ra yêu màu tím hoa cà và hình như yêu tất cả những màu áo cô mặc.

Trong lớp đề nghị bầu em làm trưởng ban trật tự, kỷ luật, em e ngại định chối từ, nhưng bắt gặp ánh mắt cô khuyến khích, em cảm động và nhận lời. Từ dạo đó em cố gắng học và làm tròn bổn phận. Kỳ thi đệ nhất em « sợ me » môn Việt văn, niềm sung sướng dâng cao, em nhìn cô thương mến để cảm ơn. « Có là một cái gì êm dịu thúc đẩy em chăm học. Cô như ánh sao trên trời soi sáng con đường trong lai cho em đi — chính cô đó, cô H... thương mến ngàn đời của em ». Ở trong cô có cái chi để cho em kính phục sợ hãi và cũng có cái chi đó khiến em mến thương. Hôm tất niên lớp em tổ chức khá xôm tụ. Có cả ban nhạc nữa. Cô đến dự với chiếc áo dài màu thiên thanh. Trong âm thanh náo nhiệt của ban nhạc, cô đẹp và hiền hậu như một nàng tiên bị lạc xuống trần gian. Mái tóc toàn bông giấy lấp lánh đủ màu, em tưởng đó là những vì sao vừa sa xuống.

cho con gái

— Nếu là con gái phải học nghiêm chỉnh từ trong bụng mẹ.

TÚY HỒNG (Thở dài)

Một hôm em đem lên cô những chỉ phá phách và không tuân kỷ luật nhà trường. Em tưởng cô sẽ nói sơ sơ cho mấy chị ấy biết như những lần trước nhưng lần này cô giận dữ, cô quát mắng chỉ K.H là học sinh mất dạy vô kỷ luật. Em giật mình đánh thối khi nghe những lời đó, em biết mình có một vài trách nhiệm trong vụ đó. Em hối hận đã làm mất ánh mắt khuyến khích của cô ngày nào. Túi hồ dăng cao. Em muốn khóc. Suốt giờ đó cô rầy chỉ K.H và cả lớp, giờ sau cô sửa bài nhưng em không nghe gì hết, em muốn trốn chạy, trốn chạy ánh mắt vừa thương mến vừa oán trách. Sau đó cô cúi đầu buồn buồn như muốn khóc, em thấy thương cô quá, lòng quý mến của em ngút ngàn dâng lên.

Bây giờ, tuy đã hết học với cô nhưng em vẫn đong đầy những kính mến trong tâm hồn. Em đã nghe bao lời phê bình về cô của các bạn nhưng em không ghét họ, em biết họ đã xét đoán cô qua gương mặt nghiêm nghị nhưng em thì khác, em nhìn qua đôi mắt dịu hiền và triu mến và em biết cô rất nhiều thương mến đối với học trò vì cô chưa có gia đình. « Nhận xét của em có khách quan không hở cô? Có dấu yêu của em ».

— Người con gái chỉ còn giá trị khi bàn tay người đàn ông chưa dám đặt bên bàn tay mình.

VÕ HỒNG (Những giọt đẫm).

— Tìm sự yên ổn trong việc lấy chồng là một điều vô vọng.

NGUYỄN ĐÌNH TOÀN (Con đường)

— Lấy chồng đôi khi là một sự lờ tay.

TÚY HỒNG (Tôi nhìn tôi trên vách)
(THANH Cam Rạch sừ tâm)

t ì n h m ộ n g

HOÀI MẶC NIỆM

Buổi sáng, trời tắt phất mưa, hết ngày qua đêm. Vẫn mưa, buồn bã. Mưa giam nhốt và cô lập. Mưa là thế, ngậm ngùi đẩy hồn tôi lên cao đỉnh nhớ nhưng ngát hương tình đầu tiên hoa mộng. Năm xưa ấy, tôi mới mười ba tuổi, bản ngã như một chú mèo con hay buồn. Một buổi đi học về gặp một người con trai lạ đang thẩn thờ trong sân nhà, tôi ngạc nhiên nhìn đắm đắm rồi bỏ đi nhanh vào nhà định hỏi bà đi nhưng nhà đang có khách. Buổi chiều, khi bà khách ra về để người con trai ở lại bờ ngõ, bà đi mới cho tôi biết người con trai đó tên Hoài, học cùng lớp với anh Viễn tôi. Hoài từ dưới quê xa xôi lên và sẽ ở trọ học chung nhà. Bà đi còn dạy tôi phải gọi Hoài bằng anh, tôi dạ nhỏ, đứng dưng mặc Hoài mỉm cười nhìn tôi làm quen. Trái với anh Viễn tôi cao thật cao, gầy và trắng hay nghịch ngợm. Hoài thì hơi cao, ngậm đen, ít nói. Thế nhưng tôi không có cảm tình vì thấy bà đi lo lắng mến thương Hoài nhiều quá. Cả anh Viễn cũng vậy, về đến nhà nhìn thấy Hoài là anh tíu tít chạy lại sân hỏi và xin lỗi vì kẹt xe nên không kịp về đón Hoài. Tôi bỏ vào phòng riêng với ý nghĩ những người thân họ đã quên tôi rồi đấy. Buổi tối, ngồi vào bàn học nhưng chỉ để ngó mộng lung ra khoảng trời cao thăm thẳm tôi nhớ lại thân phận mình mà tủi, phát khóc. Từ tiệm may về

thấy, chị Hà hỏi tại sao, tôi thút thít nói nhớ mẹ, ba với bà ngoại. Chị cần mới bảo thôi em, đừng nhắc. Một lát lên giường nằm chị tả về một chiếc áo dài lụa mới thật đẹp sẽ có cho tôi ngày mai mặc đi viếng mộ ba mẹ. Tôi cười sung sướng và nghe lời chị nhắm mắt ngủ. Thời gian sau, tôi đánh rơi dần mất sự ích kỷ của mình vì Hoài thật dễ mến. Vừa chăm học lại nhã nhặn và giản dị, Hoài cách biệt hẳn trong một đám đông bạn bè thường vẫn đến nhà. Trong những bữa cơm, vô tình hai đứa nhìn nhau là tôi xấu hổ vội vã cho xong bát cơm cuối đề rời bàn. Nhưng Hoài cũng thế, nếu trong chén, cơm còn ít hơn tôi. Chuyện thật buồn cười và xảy ra luôn nhưng bà đi không chú ý vì dưới mắt mọi người tôi hãy còn là đứa bé con tuổi mười lăm không hề biết se sua. Đến khi tôi vừa xong một năm đệ lục đề lên đệ ngũ, vừa biết đau đầu vì những chứng minh hình học rắc rối tôi chợt ao ước thăm giá Hoài là anh tôi đề nhờ giúp mà không bị cớ đầu. Tôi vẫn ước thăm như vậy nhưng lại vẫn chối biến đi khi Hoài hỏi: - hình như Tưởng làm bài không ra? Dạ không, tôi mỉm cười muốn nói thêm tiếng cảm ơn. Nhưng cảm ơn « gì » nhỉ? Có lần Hoài vắng nhà, tôi liền mang vở ra nhờ nhờ anh Viễn chỉ giúp. Anh la lên: - Trời ơi, mi cứ thơ với thầy, học hành mà bảo ta làm thầy cho hoài thì có nước đâu cành mềm. Tôi cãi ai biết làm thơ đâu mà anh nói. Anh Viễn tròn mắt hỏi chắc không, tôi bảo chắc. Anh tức quá chạy vào bàn học lôi ra một tập thơ chép tay vừa lúc Hoài về đến, anh quay sang kẻ xấu nhỏ em: - Mày coi, nhỏ xíu như thỏ mà học không lo học, cứ thơ với thầy. Tôi lo lắng nhìn anh Viễn sợ một câu nói tiếp sẽ là... cứ nhờ tao làm thầy toán cho nó hoài. Nhưng mặc tôi, anh vẫn nói như vậy khiến tôi xấu hổ muốn biến dạng đi trong lúc Hoài ngược nhìn tôi không nói. Thế rồi tôi giận không thèm nghe bài giải toán của anh Viễn, kẻ cả của Hoài đưa, tôi bỏ luôn cuốn vở trong bàn tay anh Viễn lật lật chề bai. Hôm sau vào lớp lãnh zero tức ứa nước mắt. Tôi mười lăm tuổi rồi nhưng không ai hiểu tôi hết. Không ai hiểu những bất mãn nhỏ nhất của đứa con gái mồ côi nhiều tự ái trong khi họ hay thường nói thương hại những đứa trẻ mồ côi khôn trước tuổi. Quanh những trêu đùa của anh Viễn và bạn bè, Hoài như cách biệt hẳn lên, dù chỉ đôi lần an ủi tôi bằng mắt nhìn dịu dàng kín đáo làm ấm tâm hồn và vương vạt vu vơ nhưng tôi vẫn bối rối cúi mặt trốn tránh. Vẫn không biết gọi Hoài bằng gì. Những buổi chiều tan học, tôi ghé bưu điện bỏ thư. Gần bưu điện là sông lớn và con đường thì rộng có hai hàng cây sao thẳng tắp. Bên kia đường là công viên nhiều hoa kiềng tơ liểu với thảm cỏ chạy dài xanh mướt. Là ghế đá làm người tựa lưng nhìn dòng sông lặng lẽ. Nhưng tôi lại có thói quen chỉ thích đi bên đây lẽ đường bị bỏ quên (hình như thế) dưới cơn mưa bông sao li ti rơi cài trên tóc, trên vai áo để nghe trong gió thoảng một mùi hương của hoa từ những con ngõ dẫn vào những ngôi nhà xưa, cổ kính. Con ngõ đầy hoa sứ trắng rơi rơi trải thảm làm ngân ngọc mắt nhìn. Tôi nhớ đã có lần nghe Hoài nói với anh Viễn rằng thị trấn này có con đường đến bưu điện và dẫn ra sông thật đẹp, phải không? Anh Viễn nhún vai bảo đẹp chỉ với mày, riêng tao thì không, buồn chết người. Tôi đang ở

tuổi mười lăm nhiều cảm nghĩ lan man xao xuyến và tôi yêu con đường này vì nó thơ mộng hay vì tự một người tôi mến vô tình đã nói lên một ý thích riêng tư làm đồng hóa? Tôi vẫn hỏi thăm lòng mình như vậy nhưng chỉ để hình dung ra một người con trai tên Hoài đáng mến hơn mà thôi. Đã đến hai năm rồi, thời gian đủ chất chõng lên đời sống mỗi người đậm đà kỷ niệm. Thế nhưng tôi với Hoài đã chẳng nói được điều chi ngoài những bối rối lẫn tránh. Cuối mùa thi, Hoài sửa soạn ra đi, rời bỏ thị trấn. Buổi chiều về nhà muốn nghe Hoài đang dạo bản Chiều Tím mà tìm tôi cùng đi, buồn len nhẹ, tôi cúi mặt đi thẳng vào phòng để không dung thêm viết một bài thơ « người lớn » vô cùng, tuy đề làm chi không biết, nhưng chắc là sẽ dấu biến đi không cho anh Viễn hay một người nào khác đọc thấy. Sáng hôm sau, bà đi cùng anh Viễn đưa Hoài ra bến xe, lúc tôi đứng bên rào đưa tay khép ngõ cửa thì Hoài quay nhìn, như một từ già rồi thoi, bóng hút. Còn lại một mình ở nhà, tôi thần thờ hai bàn tay đan nhau vẫn cảm thấy trống không. Cho đến tối, ngồi vào bàn học mở vu vơ mấy quyển sách tôi chợt hết hồn, tìm đập nhanh khi nhìn thấy trang giấy tập gấp làm tư, bên ngoài đề một chữ Tưởng đậm nét. Hở hộp tôi mở đọc « Tưởng ở lại bình yên. Chúc vui và học giỏi. Nhớ. » Bên dưới đề tên Hoài. Tôi chớp mắt, xúc động? lại đọc thêm mấy lần nữa mới thôi. Mỉm cười, tôi chợt mừng tượng đến hình vẽ khuôn mặt một người con gái thật xinh, răng cắn nhẹ nhàng một bông hồng. Ít ra cũng vậy chứ. Ai lại vô tình và trầm lặng mãi, anh Hoài nhỉ? Từ đó tôi không đổi lòng mình nữa, tuổi con gái mười sáu mộng mơ vẫn thường gọi tên một hình bóng rất thương. Thỉnh thoảng anh Viễn đùa: - Tưởng còn lại nửa hồn đại khờ ấy à? Tôi đỏ mặt lờm anh và bỏ đi không nói. Tự nhiên mà sợ tên được nhắc nhở hoặc đem vào câu chuyện như đã bao lần tôi cố tình ngoi đi, nhưng anh Viễn vẫn nói, vẫn nhắc nhở làm tôi lặng thinh, chịu thua. Bây giờ thì người vẫn xa và tình vẫn mơ hồ, nhưng riêng một bông hồng nở tự độ nào còn vẫn nguyên hương thơm nghe chừng muốn ngát bay xa — xa hơn đời sống. Bạn bè lắm lúc đòi cho biết mặt người tôi yêu và xúi: - Viết thư đi, bày tỏ đi. Đừng yêu đơn phương, tình xưa sẽ hận và mi sẽ nuối tiếc, muộn màng. Tôi mỉm cười yên lặng, ai đó đã nói tình vẫn đẹp khi còn trong mộng tưởng mà, phải không. Thế nên, tôi vẫn lo ngại một hôm nào đó mùa mưa sẽ về vây lấy đời sống và trái mộng trong tầm tay hái sẽ vỡ, đắng ngắt. Hương vị lúc bấy giờ sẽ cay, mặn chát và người sẽ không mơ hồ là ánh mặt trời của một đời chim thích bình minh. Tôi sợ những trái lại mà bày tỏ dễ chừng sẽ không được nghĩa của hạnh phúc đợi chờ bản khoán, biết đâu hồn sẽ thương đau, mình đứng lại ở một góc nào lặng thầm nhìn đám tang đi qua bỏ rớt rơi những tờ giấy bạc lạnh lẽo. Nếu không thế người ta đã chẳng vì tình yêu như giọt sương, ở xa trông đẹp và lấp lánh như hạt kim cương, lại gần chỉ là nước mắt. Nước mắt suốt đời, có phải? Thế nên, tôi xin được còn tuổi này mãi để yêu người mà không nói bao giờ hoặc bày tỏ chỉ là những lần cúi xuống nghe trái tim mình riêng tư « xin tặng người một đóa tưởng vì, tình thứ nhất và từ lâu cảm nín ».

ĐẠ KHÚC CỦA CHIM NHỎ

ngọc minh

«Em là một loài chim quý hiếm. Anh chỉ thích thế đâu. Chim sống trong lồng son với bố mẹ, chim hay làm nũng, nhe huyền nên ngộ nghĩnh khôn tả. Nhưng như thế chim bỗng đứng xa lạ với anh. Làm sao chim có thể dứt nổi cái nỗi êm ấm tình thương đó để bầu trên vai anh lang bạt kỳ hồ. Sao em không là loài hải âu lang thang ăn trưa trên mặt bể? Sao em không là én nhỏ nghệt đen ngoài đảo hoang Tiểu Phụng! Sợ tơi mọng mảnh mà buộc nổi chân anh, chân bước gang hồ của loài ngựa chướng. Nhưng khổ nỗi, trong vòng ràng buộc của em, em càng thấy rõ hơn khoảng xa giữa hai đứa. Anh chịu không nổi nữa nên ngựa hồng lại xoải vó. Lần này có lẽ lâu, thật lâu... Có biết không? Anh đi với chim nhỏ trên vai. Vất

lên Tiểu Phụng của bố mẹ, cô giáo ở nhà nhè. Lúc này chim là Phi Ti Tiểu Di cơ! Đó là một loài chim có đôi cánh chơm chớp hoai như rèm mi em đó, chẳng phải vì xấu hổ như em đâu mà vì chim hay đi xa như anh ấy mà Ừ! trong giấc mơ của anh, em hóa thành loài chim di bé bỏng. Từ đây, và mãi mãi, với anh, em là Phi Ti Tiểu Di nhè. Tiểu Di Tiểu Di! Ôi chỉ là giấc mơ thôi...»

Em ấp mảnh giấy giữa hai tay chung với mảnh tóc. Thoáng té té sững sờ ngỡ sẽ đứt ngay ngợ đâu vẫn dằng dặc đầy tim nhỏ. Quyền vớ vẩn mở rộng trước mặt, lạnh lùng như vài giọt sao băng cuối góc trời đen. Anh đi rồi! Anh đi thật rồi sao? Ở hay vớ vẩn thế em. Đâu đâu phải là lần thứ nhất. Nhưng... «lần này có lẽ lâu, thật lâu...»

Có tiếng mẹ gọi em: «Phụng ơi! nhớ đóng cửa bàn học lại nhá. Kẻo sương sa vào cảm đấy». Em như sực tỉnh giấc muội mê, gắng lấy lại vẻ phụng phụ thường ngày... «nhưng bức quá mẹ à, làm sao Tiểu ngủ được» Mẹ à một tiếng thật to. «Thế mà mấy hôm mẹ cứ tưởng con quên nên đóng hộ. Ngợ đâu có cố ý. Thôi đi, nóng chịu bức còn hơn là cảm hàn nhớ nhá không thôi chốc mẹ lại phải đóng nữa. Em đành phải vàng ả cho mẹ yên tâm. Mẹ à khép cửa rồi con biết trò chuyện với ai đây...»

Cuồn vớ em bây giờ xoắn xoắn những chữ Phi Ti Chim Di bằng bút chì mà khi này vừa đối đáp với mẹ em để thuận tay ghi bữa. Chẳng biết có phải vì hơi lỉnh khỉnh mà em nản tây quá. Tưởng tượng đến ngày mai này, thầy gọi bài: «Tiểu Phụng Phi Ti Tiểu Di là cái gì mà nhằng nhịt

khấp vớ thế này». Eo ôi, chắc là em đứng lộn người ra, cầu cứu vạt áo lụa và mai tóc dài quá. Con Ngọc Túy chặc lại câu: «Tên một nhân vật mới của nó đó thầy» cho em ngượng đỏ cả má luôn. Chốc nữa nó sẽ biết tay em. Em phì cười vì thấy mình tưởng tượng cứ như là thật. Thôi! em tây đây...»

Ừ! nghĩ đến móng tay lại nhớ đến anh Vũ Thúc. Mới hôm qua còn ngồi trên em: «đề anh kể thêm câu chuyện hôm nọ nhà. Trong tiệc mừng Giang Tiên trở lại tiên quốc, thượng đế bỗng thấy một bà tiên xi xi hạt tiêu mà điều điều để móng tay dài liền ngoắc lại hỏi: Nay Ti Phụng, sao bây đặt thế hồ? Định câu anh chàng nào vậy. Em với mình hét lên, bịt chặt hai lỗ tai: «Không thêm nghe! Không thêm nghe? Thượng đế của anh Thúc cứ lẩn ghê đi. Cái giới tài nhìn móng tay và an hiệp con nít.»

Rồi em cong ngón tay dọa câu. Rồi anh Thúc vớ le lưỡi che mắt hải sợ. Rồi đôi môi mím của em không giữ lâu được phải bật ra cười. Rồi hai anh em đuôi bắt quanh chiếc ghế xích đu. Em đuôi chả được nên dậm chân ngồi phịch xuống cỏ, khoanh tay quanh gối cúi đầu ngậm cỏ vu vơ. Ngợ anh sẽ nấp nơi đó chơi ú tim để bắt thần hủ em cho con nhỏ giật mình. Ngợ đau lúc đó anh lén vào nhà bỏ mảnh giấy này dưới chậu hoa. Caờ lau thật là lau em ngẩng lên vừa nghe anh thưa mẹ em về. Giận anh đến muốn nghỉ chơi một ngày hôm sau. Nhưng khi anh nói nhỏ với em: «Anh Vũ về hỉ!» thì em giảm xuống còn nửa ngay. Nếu em nhớ không lầm thì em đã quyết định không giận một giây nào nữa khi tiếng anh rơi buồn trầm đục theo nhịp sỏi lạo sạo dưới chân: «Adieu Tiểu Phụng! Adieu Tiểu Phụng!»...

Tưởng anh nói đùa. Bây giờ xem giấy mới biết anh đi thật. Em nghe nghèn nghẹn ở cổ và nao nao ở ngực khi nhớ đến tiếng adieu dễ sợ. Cũng

như mẹ, em tin gỡ khiếp lắm. Sao anh đại mồm, đại miệng khiếp thế. Nỡ... anh adieu Tiểu Phụng thật thì sao? Vũ Thúc! Vũ Thúc! anh cũng là một loài chim đấy nhè. Nhưng anh là đại bàng, hải ưng, ó biển gì đâu ấy nên lang bạt hải hồ mãi không thôi. Đề hôm nào anh Thúc về em hỏi xem Tiểu chim Di cánh nhỏ có bay theo kịp ó biển không. Ô! nhưng biết bao giờ anh mới về. Và em nữa. Anh đã bảo Tiểu Di sống trong mơ thôi. Còn mãi mãi, với mọi người em chỉ là chim phượng nhỏ xiu, một đời sống trong lồng kín tường cao...

Có tiếng mẹ nhắc nhở đóng cửa nữa đây. Đêm đêm thương mến, tạm biệt thôi nhè. Hai mươi bốn giờ sau sẽ gặp lại. Đừng thốt tiếng adieu với em như loài chim giang hồ nặng nợ mang tên Vũ Thúc trút mọi thân quen dưới trần tục để vút lên đường bay ngạo nghễ trong đơn độc và lạnh lùng đó nghe...

bệnh của những thiên tài

Thiên tài là những người đang tri. KANT, triết gia Đức, sau một đêm tư vấn lương tâm, bỗng thấy mình cần phải lập gia đình.

Sáng đây, ông đến nhà người mà ông đã chọn từ lâu. Buồn thay, nàng đã rời khỏi xứ từ... 20 năm rồi!

— Cũng như triết gia KANT, khoa học gia Pháp Pierre Curie dâng tri một cách đang sợ. Một hôm ông bước vào tiệm cúp tóc. Anh thợ cạo đợi n.ăi mới dám thưa:

— Ông vui lòng lấy chiếc nón xuống cho. Pierre Curie như người chột lĩnh:

— À, xin lỗi. Tôi trở. g không có các bà ở đây, thật vô phép!

người xưa

từ em con nước xa nguồn
hàng cây khóc gọi nỗi buồn phiêu du
anh về qua đó mùa thu
đôi chim nhỏ chỡ srong mù theo sang
thương em mắt lệ bàng hoàng
nghe trong thương nhớ chút vàng son
xưa

chân đi bước lạ không ngờ
tưởng trời thu mộng vỡ bờ ngoài kia
PHẠM KHÁNH VŨ

lối mơ

Áo mới em về thơm gió xanh
Hồn lối trái chín đậu trên cành
Xin em bước khẽ hơn chim nhỏ
Kẻo trái hồn tôi rụng cõi tình.

Muốn xin sợi tóc lạc bờ vai
Về ủ lấy hương ướp cuộc đời
Đề mãi thấy mình còn tuổi nhỏ
Đợi chiều về nhìn áo em bay

Mà em như đêm thăm bước chân
Tôi muốn là viên sỏi trắng ngần
Em nhìn rất miễn khi qua đó
Đâu ngờ tôi ngày tháng phân vân

Nhưng tôi vẫn ước chuyện tình cờ
Một hôm trời đất nứt nhưng tơ
Em đừng bước nhìn tôi không nói
Tôi nghe hồn nở vụn lời thơ

Xin mưa rất nhẹ và rất hồng
Và mắt cũng vừa thoáng nhớ mong
Và cát ngày thơ hôn gót ngọc
Và từng dấu cát sẽ nở bông

Khung cửa lẫn màu trong lá cây
Nên tôi mắt cũng lẫn màu ngày
Tôi sẽ ngồi đây nghìn năm nữa
Chiều chiều nhìn áo trắng em bay
P. T. CHINH

theo dòng

Rời từ đó chim xa rừng mãi mãi
Nghe đau ta chiếc lá buổi thu vàng
Rời từ đó em xa đời hái trái
Nghe đời buồn mưa xuống lạnh dư
vang

biền biệt

Người mấy thuở quên dòng sông quê
cũ
Xa rất xa lòng nhớ áo mưa vàng
Chiều một mình ngồi bến đau cổ xù
Nghe đã chìm đầu mấy chuyến đó
ngang

TRẦN VĂN NGHĨA

thu nhớ

Mùa sang mây đã xuống nhiều
Mắt em một thoáng buồn hiu giữa đời,
Cây vàng rụng lá thu phơi
Là tan cả một vùng trời ngủ yên
Hồn hoang rã cánh ưu phiền,
Nắng không trong giữa hai miền tịch
liên.

THANH LÊ

mộng

sáng nay em đang học bài
có con bướm trắng lượn hoài bên song
ngần ngơ, em mãi mê trông
bỏ quên sách vở nên không thuộc bài
N.

tình khúc mùa thu

Nắng tươi cho nếp áo em bay
Cho tháng mười thu cũng xuống đây
Cho mái ngói hồng chim sáo đậu
Ta ngoài vườn cúc nhật cảnh mây

Em đứng ngoài thềm tập làm duyên
Có hay con bướm đã vô vườn
Lượn vòng khắp cả lùm hoa úa
Tìm đóa hoa tươi để cầu hương

Chút gió lùa dòng tóc thơ ngày
Và hôn rất nhẹ những ngón tay
Làm ta chợt thấy hồn xao động
Thèm hóa thân thành ngọn gió bay

Tuổi đời thơ dại thích soi gương
Em thích mình em ngắm dáng hồng
Ta thích cùng em cười thật nhẹ
Ta thích cùng em cười bâng khuâng

Nắng chỡ niềm vui thật dịu dàng
Em quay mặt dẫu mà hân hoan
Ta quay mặt dẫu đôi mắt chớp
Nhưng khẽ nghiêng tay đón tiếng ròn

Nắng chỡ niềm vui chặt cõi đời
Em về mặc áo lụa vàng tươi
Ta ngỡ như là bông cúc trở
Vội làm cánh bướm đến cùng vui

Nắng chỡ niềm vui chặt cả tim
Ngày thiên đường mở cửa êm đêm
Đón em vào để trăm năm nữa
Thu sẽ là mùa của yêu thương.

NGUYỄN ĐĂNG HÀ

dáng dấp hồn nhiên

Những tà áo trắng tinh mây buổi sáng
Quyện theo làn sương nhẹ phủ sân
trường

Buông em đi như những bước chân
ngoan

Giao nhạt khẽ, đau từng viên sỏi nhỏ
Đôi má: đến trường ngập ngừng rộng
mở

Rèm tóc dài ôm kín lấy hai vai
Cặp sách lảng lảng e ấp ở đôi tay
Như vẫn suốt đời còn nguyên bờ ngõ

Một góc bé này — hành lang buổi giá
Ta đón chờ từng bóng nhỏ đi qua
Nghe hơi sương đọng lại giữa trời thơ
Che lấp mãi mặt trời mà ánh nắng

Ta yêu mãi những hiên hòa ánh mắt
Những môi xinh hé hé nụ chào nhau
Buổi sáng sân trường lặng lẽ chìm sâu
Bóng bình dậy nét triều dương rợn rã

Một chút nắng hoe hồng lên đôi má
Cho có duyên thêm dáng dấp hồn
nhiên
Những chiếc lá xinh rơi trên áo len
xanh

Tung tăng nhẩy đùa theo sợi gió...

Một buổi trưa sân trường say nắng
ngả

Bụi hồng bay theo áo trắng vừa qua
Ta ngồi bên cửa lớp bỗng ngân nga
Mơ những cánh lá xanh ngày mưa đổ.

NHƯ LUÂN

thương nhớ

Chiều nay trời sẽ có mây hồng,
Đề người yêu dấu đứng bên song,
Vơ vẩn nhìn mây, mây trong mắt,
Rồi người yêu dấu nhớ anh không,

Chiều nay trời sẽ nắng rất trong ?
Đề người yêu dấu tóc đem hong,
Sóng tóc thướt tha đùa với nắng,
Nghe hương thương nhớ thoảng bên
lòng.

Anh gửi nắng vàng nghìn chiếc hôn,
Hôn dùm đôi má mịn như nhung,
Đôi môi em đẹp màu mơ ước,
Anh đã yêu rồi, em biết không ?

UYÊN NGHI

lời cho thành phố cũ

hiền trường

Sáng sớm nay em về lại thành phố cũ. Chiều qua em đã hỏi anh có gì nhắn về đó không. Giọng em thanh, thánh thót và tan loãng dần trong buổi chiều cuối tuần xám ngắt, như con chim buổi sáng hót lên đầu ghềnh đề đầu tan đám sương mù bên dưới. Và C. ơi, đột nhiên lòng anh chùng hẳn xuống, một nỗi nhớ thấm thiết vỡ ra. Bao nhiêu là kỷ niệm cùng sự vui sướng không người đã du anh lặng đi trong niềm đau đớn.

Phải, C. ơi, làm sao anh có thể nói hết những gì về thành phố nhỏ bé của chúng ta, thành phố đã mang dấu tích một thời tuổi nhỏ của anh và của em.

Trước hết em hãy thăm giùm anh ngôi nhà cũ với vườn cây tươi mát bao quanh. Ở đó anh đã sống trong mười mấy năm. Những viên sỏi, viên gạch mà anh đã đi qua và bây giờ thì đang đánh mất chúng dần, đang sau lưng. Em hãy thăm dùm ba má anh. Ba anh, với những nếp nhăn hẳn sâu trên trán và má anh, với đôi kính trắng làm khuôn mặt bà héo hắt thêm lên. Những buổi chiều bà ngồi xem sách một mình. Ôi những buổi chiều thư muộn ở Huế với không khí lãng đãng, yên tĩnh đến độ anh có cảm giác là đang đông lại. Ánh sáng nhạt chiếu qua cửa sổ, hẳn sẽ làm khuôn mặt của bà gầy thêm, và anh đang ứa nước mắt khi viết những dòng này.

Sau đó em đi thăm lại trường xưa. Trước khi đến đó, hẳn em sẽ đi qua thành phố. Bây giờ đang vào mùa thu, thành phố có lẽ đang co rút mình dưới làn mưa bụi lất phất. Thành phố với như g vể mặt quen thuộc, những trái tim e ấp đáng yêu. Ở đó có những mối tình thật thắm lặng, thắm lặng như những phiến rêu bám trên bức tường thành cổ kính đứng chờ vơ dưới những cơn mưa hia hắt. Đã có những người yêu nhau 8 năm không dám mở miệng lấy một câu, chỉ trao đổi nhau những tia nhìn long lanh và những nụ

cười kín đáo, Ngang qua cầu T.T, em nhìn hộ anh dòng nước trong xanh. Anh vẫn mơ hoài được trở về, ngâm mình vào dòng nước mát như một cọng rơm trôi dạt. Và rồi em đi qua con đường Lê Lợi, con đường của áo trắng và của tình yêu. Mỗi đoạn đường xin hãy nhớ rằng nơi đó đều đánh dấu những hôm anh đứng đợi em, vào buổi chiều tan học. Những lần anh cúi cúi bước đi sau em. Hàng cây muối bây giờ vẫn rủ bóng điu hiu và bây giờ thì em phải đi một mình. Không ai đưa đón. Và C. ơi, nhớ tránh những chiếc lá vàng đang rơi lất phất trên mỗi bước em đi, vì những chiếc lá ấy, khi đang còn xanh tươi trong mùa hạ, đã có lần trông thấy anh đang ngập ngừng trao thư cho em. Cuối Paroles của J. Prévert hiện đang còn nằm yên trước mặt anh, với giấy hồng bao học. Anh đã giữ nguyên nó trong người, dù khi đi đến đâu. Bây giờ em đã đến cổng trường ĐK với trường hồng. Em hãy bước nhẹ vào và bởi bây giờ thì em đã mãi mãi bỏ nó, em hãy yên lặng đi quanh các lớp học. Cửa thì đóng và bàn ghế với bụi bám bám đầy. Hẳn em đã xót xa nhiều lắm. Nhưng thôi. C. ơi, cuộc vui nào rồi cũng có lúc tàn. Có một lúc nào đó rồi em cũng cách xa với chính em. Em còn nhớ buổi chiều nào anh đã nói với em? Rằng rồi đây, khi từ biệt chiếc áo dài trắng với cặp da, từ bỏ con đường dẫn đến trường mỗi ngày để bước trên một con đường khác, em sẽ thấy tiếc nuối nhiều lắm và dĩ nhiên, lúc đó tâm hồn em sẽ đổi khác. Và rằng ngày đó hẳn anh phải là kẻ buồn nhất, buồn như ngày anh phải rời xa thành phố, để lại đằng sau lưng tháng ngày êm đềm tình nhỏ.

Và xin em ngồi lại dưới gốc cây lớn ở con đường từ cổng vào préau. Nơi đó một chiều chủ nhật, anh đã đứng lặng nhìn em với áo dài trắng đang học bài, và cũng nơi đó những chiều chủ nhật sau anh đứng ngu ngơ nhìn mây trắng lững lững trôi đi, chỗ em ngồi còn đó nhưng em thì không...

Khi ra khỏi trường, em nên dừng lại ở dàn hoa giấy, gần bìa QH. Chỗ đó, những buổi chiều đông anh đã ngồi ngắm suốt 4 giờ để nhìn bóng em khi bãi ra, thấp thoáng lầu vào những khói trắng xóa di động trên đường. Dấu chân em xóa nhạt trên đường bởi những vũng nước đọng. Vũng nước vừa đủ trong để anh thấy rõ khuôn mặt buồn rầu của mình với bước chân lầm lũi men theo...

Rồi em hãy vào trường anh. Ngôi trường anh đã trải qua bảy năm với bao nhiêu buồn vui. Đừng sợ hãi bởi bây giờ đang còn nghỉ học. Em sẽ đi qua những dãy hành lang vắng ngắt. Và hãy chọn một lớp tối tăm nhất, vì đó chính là lớp C của tụi anh. Em hãy ngồi vào bàn cuối cùng, phía bên trái. Hẳn em sẽ ngạc nhiên khi thấy trên bàn đầy đầy những chữ khắc tên em, tên anh. Có gì lạ đâu em. Những giờ Siêu Hình anh đã ngồi viết kín cả mặt bàn cũng chính ở đó em thấy rõ không khí đã đúc luyện nên tụi anh. Lớp học thì rộng và cao nhưng tất cả các bàn đều dồn về cuối lớp. Ở đó, không khí âm thấp và bàn ghế thì toàn là cổ xưa, màu đen bóng lạng. Em tưởng tượng, những buổi chiều đông, thầy trò ngồi quanh thảo luận trong khi tiếng mưa lất phất đập vào cửa kính. Và tụi anh có cảm giác đang sống ở thời Trung Cổ. Nếu em có mặt vào lúc đó, hẳn em sẽ bấu môi khi thấy cán phòng sẽ

ngập tràn khói thuốc bay là đã, bay lững đặng, khói thuốc cuộn cuộn như tàu nhà khói, từng tia như giếng phun.

Sau đó em đi ra khỏi lớp và đến sân vận động. Dưới những hàng cây bạc hà lộng gió, em ngồi lại một chốc. Chính chỗ này có những buổi mai anh đã ngồi hàng giờ, thần thờ khi nghe tin một vài đứa bạn đã đi xa, đã gục xuống và là chúng anh với nỗi buồn rầu khôn người trong tháng ngày xanh xao còn lại.

Nếu còn sớm, em nên đi lên đồi Từ Hiếu. Ngồi dưới tấm bình phong, em hãy lượm những lá thông khô, đốt lên. Mùi thơm của thông trong buổi chiều chắc chắn sẽ cuốn đến thành phố này, và C oi, hẳn sẽ mang một thông điệp nào đó đến anh. Cũng ở đó, những buổi chiều buồn anh và Hạnh Phúc Trầm chờ nhau trên chiếc Mobylette ốm o của hẳn, đến ngồi nhặt lá thông khô, đốt lên và uống rượu. Khi say lúy túy, anh đã cố khắc lên trên vài tảng đá tên anh và em. Bây giờ những dấu rêu có lẽ đã làm mờ đi nhưng chắc chắn vẫn còn dấu vết.

Khi em trở về thì thành phố đã lên đèn. Con đường Lê Lợi ban đêm đã chùng xuống như vòng tay êm đềm của người tình. Dáng em đi dưới ánh đèn vàng vọt xanh xao và bóng đèn hiu hắt chập chùng ở phía bên kia sông hắt lại làm cho em chùn bước. C oi, anh đang theo em từng bước chân và đang lắng nghe trái tim mình thồn thốc...

Buổi chiều hôm sau, xin em hãy về một miền xa, nơi đưa em gái của anh năm yên 7 năm nay. C oi, anh vẫn từng ao ước vào một buổi chiều nhạt nắng, anh sẽ cùng em về thấp hương ở đấy. Bây giờ thì em sẽ ngồi một mình, nhìn từng ngọn cỏ úa tàn và giọt nắng đang thoi thóp ở đằng xa. C oi, anh chắc em gái anh sẽ vui mừng khi có em đến. Ở đây, anh đang nhớ về từng ngọn cỏ, từng viên sỏi hồng trên mộ nó. Em nhắn nó giùm anh là nhất định anh trở về, 1 năm, vài năm hay hơn nữa, nhưng anh sẽ trở về thăm nó.

Khi lên trở lại thành phố, em nhớ đi ngang những quán cà phê với không khí đặc biệt. Chúng đánh dấu những kỷ niệm khó quên trong đời...

Không, C oi, bây giờ anh đã mất tất cả rồi. Thành phố anh đang sống với nếp sinh hoạt hỗn độn làm cho anh thêm xót xa khi nhớ về kỷ niệm, không thể nào tìm lại những cảm nghĩ như khi còn ở Huế. Có những buổi chiều, trên đường đến nhà em, anh vẫn cố nghĩ mình đang đi trên đường Lê Lợi, sắp gặp được em. Nhưng C oi, không thể nào được, anh không tìm lại được những nỗi vui sướng, những rộn ràng, những ước ao đó. Bụi bặm, sự ồn ào, tất cả cuốn hút lấy anh, ném vào một cơn lốc và anh đang quay cuồng. Anh lại quay về nhà để nỗi nhớ nhưng lại tăng thêm cho đến hôm nay, em đi, anh vẫn còn trong trạng thái bàng hoàng mộng mị.

Và vì thế, sáng sớm hôm nay, khi đến trạm Hàng Không thật sớm để đưa em, vẫn không gặp em. Anh đã buồn rầu trở về nhà. Một mình với nỗi quạnh hiu, anh đã gọi, rất khẽ, tên em, như loài rong một mai hốt hoảng thấy mình bỏ rơi bờ Hạnh Phúc lại đằng sau. Loài rong thì buồn rầu và bờ Hạnh Phúc bỗng đứng khuất dần, khuất dần trong sương sớm...

Vậy đó, bỗng nhiên mò họ lớn
Tuổi hai mươi đến có ai ngờ
Mỗi hôm trận gió tình yêu lại
Đứng ngàn trong vòm áo tiêu thơ
HUY CẬN

Quỳnh đã được bom cả kí lô hơi hy vọng vào tim phổi. Hy vọng bốc thành mây án ngữ trước tầm mắt nó. Cứ nhìn thấy mây hy vọng là người ta có quyền tin rằng mình đang yêu và sẽ được yêu. Quỳnh hí hửng dấu biển lá thư tình mẫu. Tôi nghĩ là nó phải khai thác lá thư tình mẫu này kỹ lưỡng. Ít nhất cũng cả hai mươi tư người con gái lần lượt năm sau tiếng em ở giọng thư nhì của lá thư. Quỳnh áp dụng ra sao, tôi không biết. Nhưng Nguyễn Xuân Nhân gạ gẫm tôi viết giùm lá thư tình mẫu. Tôi chỉ có hai môn đệ tình ái. Truyền võ công cho đứa này thì phải truyền võ công cho đứa kia. Và tôi bèn sao y bản thảo, tặng Nhân là thư tình mẫu. Tôi dặn nó như đã dặn Quỳnh.

Hai hôm sau, trong khi tôi đang ôm đàn ghêêu ngao bản *Tình thâm* của ông nhạc sĩ Văn An, diễn tả cái sự nhớ một chiều đơn côi chớm thu, em đến thăm anh hoàng hôn trắng tàn thì bà hàng quýt đập cửa lộp bộp. Bà vén cửa (chú ý: Tường và cửa đều làm bằng giấy dẫu) bước vô, dậm chân đánh dạch. Tôi tưởng bà đòi nợ, tôi nói ngay:

— Mối trả sáng nay rồi!

Bà hàng quýt có cô con gái nhan sắc dưới diềm trung bình hết tởng:

— Không phải chuyện nợ. Chuyện này cơ!

Bà vắt vào mặt tôi bức thư :

— Cậu nào trên này dụ dỗ con gái tôi ? Có hai mẹ con di cư, cậu ấy định quyến rũ con tôi thì tôi biết sống với ai.

Và bà hàng quýt khóc. Tôi cầm bức thư đọc lướt. Đó là « tác phẩm » của tôi, dưới ký tên Thạch Sanh. Chả hiểu Thạch Sanh là thi sĩ Sang Độc Lê Như Quỳnh hay Nguyễn Xuân Nhân ? Rất may, chàng không ký tên cúng cơm của chàng. Tôi đứng lên, trịnh trọng :

— Thưa bà hàng quýt, bà đã đọc tờ giấy này chưa ?

Bà hàng đáp :

— Tôi đâu biết chữ. Lục ở cạp quần con nhỏ, tôi thấy nó dấu kỹ cái của khi đó. Hạch hỏi nó, nó bảo của cậu gì trên này rủ nó tối nay ra bùng binh chợ Bến Thành.

Tôi cười :

— Trên này không có Thạch Sanh. Thạch Sanh đang bị Lý Thông nhốt dưới hang. Thưa bà hàng quýt, con gái bà nói dối bà đó. Đây là một tờ giấy nói về ngày rằm tháng bảy sang năm, mặt trời vỡ tan, quái vật xuất hiện ăn thịt mọi người. Ai không muốn bị quái vật ăn thịt phải chép giấy này thành mười bản gửi cho người khác, phải nói dối là thư hẹn hò và phải dấu ở cạp quần.

Bà hàng quýt có máu dị đoan, tin liền. Bà cảm ơn tôi rồi xin lỗi rồi rit. Lại hứa bán chịu quýt lu bù. Chờ Quỳnh về, tôi hỏi nó :

— Mà gửi thư tình cho con gái bà hàng quýt, hả ? Mà thuê ai đánh máy thế ?

Quỳnh chối phắt :

— Tôi điên hay sao mà tán quýt dạ xoa ?

Tôi bắt nọn :

— Mà mà mà ký bút hiệu Thạch Sanh đó. Mẹ nó lên đây đòi xé xác mày.

Quỳnh thở phào :

— Hú vía !

Tôi nói :

— Đừng hòng dấu tao. Tại sao mày tán con gái bà hàng quýt ?

Nó thú tội :

— Tôi thí nghiệm mà « ông »

— Kết quả ra sao ?

— Tự nhiên nó lặng tôi ba trái quýt đường. Nó nhìn tôi say đắm.

Thư tình của ông mẫu nhiệm thật. Tôi gửi luôn em bán mực nường, nó cũng « ca đò » tôi hai chú mực Bắc hải ! Hề hề, mừng này tôi sẽ gửi cho vài em bán thuốc lá, vài em bán kẹo, vài em bán nước mía là quà vật tối ngay. Tôi tin chắc các em Trưng Vương sẽ yêu tôi. Tôi sẽ hách như ông.

Nghe Quỳnh bày tỏ niềm hân hoan, tôi sung sướng khôn tả. Tôi bèn tin tưởng ở khuynh hướng Sang Độc của tôi. Thơ văn Sang Độc đã chinh phục được quýt và mực nường. Trong tương lai, nó sẽ chinh phục được lòng lợn. Và đó là văn nghệ dẫn thân, văn nghệ phục vụ nhân dân, phục vụ giai cấp công nông, văn nghệ vì nhân sinh. Con đường văn nghệ của tôi rục rờ vô cùng. Có vẻ văn nghệ hiện thực xã hội nữa đấy nhé ! Tôi vững tin ở sứ mạng văn nghệ phục vụ các em bán quýt, bán mực nường. Tôi cứ đi lên, đi xa...

mười

Bây giờ, căn nhà nghệ sĩ đón nhận thêm một gã tình si tên là Đỗ Trọng Thủy, quý tử của ông Đỗ Trọng Quỳnh tức ký giả danh tiếng Hiền Nhân, người giữ mực *Tiếng Vang* của nhật báo *Tia Sáng*, nhật báo uy tín nhất Hà Nội do ông Ngô Văn làm chủ nhiệm. Đỗ Trọng Thủy cũng khăn gói quả mướp noi gương phiêu lưu của con để mèn. Chàng vô Sài Gòn một mình, bỏ gia đình thân yêu ở lại và bỏ luôn cả tương lai sang Nga xô viết du học vì ông bố chàng rất được nhà nước Hà Nội trọng dụng. Đón lên hàng chủ nhiệm và gửi qua Nga, qua Tiệp, qua Hung « thăm dân xã hội chủ nghĩa cho biết sự tình ». Đỗ Trọng Thủy bỏ tương lai, bỏ ông bố đầu hàng Cộng sản chỉ vì cô học trò trường Trưng Vương không chịu *đề hoa môi nở giữa mùa ó trọc*. Cô sợ *phai cả màu trinh lẫn ý trinh* nên cô di cư vào Nam. Và Đỗ Trọng Thủy bỏ nhà ra đi không phải vì tình thần chống Cộng nặng như cối đá của một triệu đồng bào miền Bắc. Mà chỉ vì cô học trò Trưng Vương tên là Hòa. Đỗ Trọng Thủy là một... thần đồng yêu đương. Mười bốn tuổi nó đã biết leo cổng trường Chu Văn An, tìm đến cổng trường Trưng Vương *đứng gần trông vờ áo tiểu thư*. Ba lần bị đuổi khỏi Chu Văn An và một lần khỏi Nguyễn Trãi, ông Hiền Nhân đành để mặc đứa con lêu lổng với tình yêu. Nếu em Hòa đã biết nó yêu mình và em mượn thơ Nguyễn Bình :

*Nhà em cách bốn quả đồi
Cách ba ngọn suối cách đôi cánh rừng
Nhà em xa cách quá chừng
Em van anh đừng anh đừng yêu em*

Thì nó vẫn leo đồi, lội suối, băng rừng. Nó dám đi xa từ Hà Nội vô Sài Gòn để yêu em Hòa cơ mà. Tôi phục nó vô cùng. Đỗ Trọng Thủy tới đây, thơ Sang Độc của tôi bỗng sáng giá. Nó ôm đàn, khây tưng tưng và ngâm thơ của tôi sau khi đã dài cổ gửi tâm sự của mình vào thơ Lưu Trọng Lư :

*Ai bảo em là giai nhân
Cho đời anh đau khổ
Ai bảo em ngồi bên cửa sổ
Cho vương vấn nợ thi nhân*

Vũ Khắc Niệm thấy chúng tôi yêu ghê quá đâm ra sốt ruột. Chiều chiều nó thường quần áo chỉnh tề xuống phố. Nó bảo đi tới nhà người yêu. Thực ra, cụ cậu tới nhà người quen xem ông anh Vũ Văn Tâm ở Nhà Trang đã gửi mandat vào chưa. Vũ Khắc Niệm giống hệt thi sĩ Tế Hanh: *Tôi là kẻ thêm yêu nhưng nhút nhát*. Đụng độ người yêu của tôi nó cũng đỏ bừng đôi tai. À, tôi cần nhắc nhở người yêu xóm Vực của tôi. Nàng bắt tôi làm thơ thương nhớ quê hương và hận sâu giòng sông Bến Hải. Nàng bắt tôi viết tùy bút, truyện ngắn tương tự Hà Nội, Hải Phòng, Nam Định... Tôi hi vọng thương nhớ quê hương. Văn Nghệ Việt Nam hậu chiến phong phú nhờ tình lưu luyến quê hương. Hồi chưa có Hội Nghị Genève, thơ, văn, nhạc toàn là quê hương cháv, quê hương binh lửa. Có hội nghị Genève, thơ, văn, nhạc đầy mùi ly hương và hẹn về xây dựng lại quê hương đổ nát cùng nỗi chút duyên xưa với người em gái bé nhỏ. Riêng giòng sông Bến Hải thì không những là nạn nhân của một lịch sử chưa cất má còn là nạn nhân của những pho thơ, biến nhạc. Quý vị nhạc sĩ, thi sĩ đời lấp sông Bến Hải thật ồn ào tưởng chừng giòng sông lấp đến nơi rồi. Tiếp đó, quê hương miền Nam thanh bình, *dựng một mùa hoa!* Rồi anh ơi về đi, về đáp theo tiếng gọi chiều hồi. Cuối cùng, nền văn nghệ Sang Độc hôm nay rạo rờ nhờ nhạc ngợi ca ái tình đầu đường, xô chợ sau thời gian ca ngợi đời lính chiến phiêu bạt.

Tôi là một nhà văn nghệ có công đóng góp khá nhiều thơ văn thương nhớ quê hương cho người yêu. Đây là sáng thơ vĩ đại:

*Thái Bình ơi!
Sau cơn khời lửa tôi bởi
Gia đình tan nát bao người ra đi
Ai buồn giây phút chia ly
Quê hương gắng đợi người đi sẽ về
Ta về ăn bánh đa kê
Chiều chiều chạy nhầy bờ đê thả diều
Mắt em viễn vảo tây diều
Anh về giải phóng tình yêu tuyệt vời
Hạ hơi hơi, hạ rời rời
Bún riêu bún ốc một đời tương tư*

Nàng khen nặng xi ngầu. Rất tiếc, bấy giờ chưa xuất hiện thi tài cỡ lớn để nàng so sánh. Giá thi bá Trần Đông Vọng đã nổi danh với khuynh hướng Lòng Quặm, tôi tin chắc nàng sẽ nói khuynh hướng Sang Độc hạ khuynh hướng Lòng Quặm «đit—dê rô»! Chiều hôm qua, hai chúng tôi hẹn hò nhau ở công trường. Nàng có hai giờ đầu «spec ma nắng». Cơm trưa xong, tôi với bằng mình đi trong nắng, vào vườn Bờ rô, kiếm cái ghế đá nằm chờ.

(Còn tiếp)

**duyên
anh**

truyện dài **VŨ MỘNG LONG**

— Thầy tin rằng các anh vẫn nhớ lời thầy. Hãy làm việc và sống cao thượng. Thầy sẽ buồn vô cùng nếu các anh trái ý thầy. Vì, như vậy, chúng ta không còn gì để cho nhau, để dạy lẫn nhau. Các anh phải tin thầy. Rằng, chẳng có việc gì xảy ra cả. Rằng, mọi việc xảy ra sẽ được giải quyết bằng tình nghĩa thầy trò. Hôm nay, chúng ta học Nhất Linh, chúng ta làm quen với anh chàng lãng mạn cách mạng tên là Dũng và cô Loan người yêu của chàng...

Trần Tâm Thành đứng dậy:

— Thưa thầy...

Tôi hỏi:

— Anh chưa có cuốn *Đoạn tuyệt*?

Nó chớp mắt:

— Con xin lỗi thầy.

— Anh chưa hề làm lỗi.

— Con cần phải làm một chuyện gì...

— Anh chỉ nên ngồi ngoan ở chỗ của anh, chỗ của người học trò và nhìn thầy giáo trên bục gỗ như anh đang nhìn, nghĩ về thầy giáo như anh đang nghĩ. Chuyện mà anh cần phải làm là hãy chăm chỉ học hành và tập sống cao thượng. Thầy muốn các anh âm áp tâm hồn cao thượng để rời lớp học bước xuống cuộc đời, dù trong nghịch cảnh nào đó, các anh vẫn còn giữ được đôi chút thiên lương. Đôi chút thôi. Là đủ tạo nên một biên giới ngăn cản cái Thiện bước sang cái Ác.

Trần Tâm Thành định nói thêm. Nhưng ông hiệu trưởng, ông tỉnh trưởng, ông phó nội an và ông trưởng ty cảnh sát đã đến cửa lớp học. Ông hiệu trưởng bước vào lớp trước. Ông nói :

— Ông tỉnh muốn thăm lớp học.

Tôi đã đoán được chuyện gì sắp xảy ra. Và tôi khó chịu nhìn ông hiệu trưởng. Lớp học yên lặng. Tôi bước ra cửa lớp mời « quan khách » vào. Học trò đứng lên chào « phái đoàn ». Nghi lễ thông thường qua nhanh. Tôi chú ý những khuôn mặt ngựa chứng. Chúng nó hết hoảng. Ông tỉnh vào đề ngay :

— Đem qua giáo sư bị một bọn học sinh mất dạy hành hung...

Tôi vội tiếp lời ông :

— Thưa đại tá, bọn hành hung tôi không phải là học sinh của tôi.]

Ông ngó tôi và nói với học trò :

— Các em đã thấy rõ những vết thương trên khuôn mặt khả kính của thầy các em. Các em muốn tôi dành hình phạt nào cho bọn phản thầy đó ?

Ông tỉnh trưởng nhìn ông phó nội an :

— Tôi đã lưu ý ông.

Ông phó nội an tái mặt, đứng im. Ông tỉnh hỏi :

— Em nào biết hay nghi ngờ đứa nào chủ mưu hành hung thầy các em.

Trần Tâm Thành dơ tay. Nó được phép đứng dậy. Tôi gầm gừ ngăn nó :

— Nếu anh không biết đích xác, không chứng kiến vụ người ta hành hung tôi thì đừng nghi ngờ bạn của anh. Tôi là người trong cuộc chứ không phải anh.

Trần Tâm Thành nói :

— Thưa đại tá, thầy con bị bọn say rượu đánh lằm.

Ông tỉnh nhíu mày :

— Tôi đành tin giáo sư và các em vậy. Nhưng, bất cứ lúc nào các em muốn loại trừ những thằng học sinh côn đồ khỏi nhà trường, các em cứ tới văn phòng tôi. Tôi sẽ bắt nốt bọn vô giáo dục đó, dù chúng nó là con cháu tôi. Các em không lo bị trả thù. Rác rưởi phải được quét sạch khỏi học đường quét sạch khỏi tỉnh này. Du đảng, trộm cướp thì bỏ tù chứ học sinh đánh thầy giáo phải đóng chuông nhốt chuồng chúng nó với thú vật.

Quay sang ông trưởng ty cảnh sát, ông tỉnh ra lệnh :

— Ông điều tra gấp vụ này.

Ông nói với tôi :

— Xin lỗi giáo sư chúng tôi đã làm rộn lớp học.

Tôi nói :

— Cám ơn đại tá đã dạy học trò của tôi một bài học thấm thía.

Ông tỉnh nhìn tôi chan chứa cảm tình :

— Giáo dục là công việc của mọi người, thưa giáo sư.

Ông bắt tay từ giã tôi. Tiễn « phái đoàn » ra khỏi cửa lớp, tôi đã ngỡ ngàng thấy hai nhân viên công lực đem sẵn còng mang ở giây lưng. Những chiếc còng sắt đen ngòm đó sẽ còng tay thẳng Phong dính vào tay đồng bọn của nó. Ông tỉnh trưởng là người cương quyết, là người thi hành luật pháp, chắc chắn, ông sẽ đích thân dẫn bọn thẳng Phong đến các trường học trong tỉnh, sẽ bắt chúng nó quỳ ở giữa các sân trường. Trường tương hình phạt mà ông dành cho bọn thẳng Phong, tôi bỗng rụng rời. Hình phạt không có tâm hồn. Những kết án cũng không có tâm hồn. Nên không thể hiểu sau mỗi hình phạt, kẻ chịu hình phạt sẽ ra sao. Tôi thì tôi biết rõ số phận của bọn thẳng Phong sẽ khổ nạn kể từ lúc nhân viên công lực còng tay chúng nó rời ra khỏi lớp học. Bấy giờ không ai thương xót chúng nó nữa. Bấy giờ, có sót thương cũng đã muộn màng. Những kẻ sắp chết đuối không hy vọng tìm mảng trôi tình cờ trên giòng nước, dù là mảng mục rữa. Bọn thẳng Phong sẽ trở thành bọn người ngay hiềm cùng cực cho xã hội nếu cổ tay chúng bị đeo còng ngay ở lớp học. Trường học không cứu mang chúng, thầy giáo không xót thương chúng, bạn bè không khoan dung với chúng thì cuộc đời dễ gì tha thứ chúng. Và chúng phải thù hận tất cả. Nếu bọn thẳng Phong đã hiểu tương lai của chúng đang đùa rồn với còng sắt.

Tôi trở vào lớp. Câu nói trước tiên là câu cám ơn Trần Tâm Thành. Cả lớp thức mắc. Tôi giải thích :

— Ông đại tá ra lệnh cho nhân viên công lực mang còng tới. Chỉ cần anh Thành tố cáo tên bất cứ anh nào là nhân viên công lực còng tay lại tôi ra khỏi lớp. Trừ khi người ta ở ngoài đời thì còn lý do biện bạch cho những lần bị còng tay. Có kẻ bị phỉ nhổ. Có kẻ được thương xót. Nhưng ở lớp học bị còng tay tôi ra là bị đẩy xuống vực thẳm.

Tôi nhìn ngựa chứng :

— Các anh có nghĩ thế không, anh Phong, anh Luyện, anh Thiện, anh Du ?

Ngựa chứng đầu đàn lí nhí đáp :

— Thưa giáo sư, có ạ !

Tôi nói :

— Tôi chỉ là một nhà giáo có xuất xứ nghèo khổ và quen chịu đựng. Tôi sẽ chịu đựng nỗi đau thể xác cho học trò của tôi khỏi bị đau đớn tinh thần. Tôi không bao giờ là thần tượng. Người ta đã đánh đập tôi vì nghĩ rằng tôi là thần tượng. Họ lầm. Thần tượng ở đâu tôi không biết chứ thần tượng ở xứ này được nặn lên rồi lại bị chính những kẻ nặn lên đập vỡ một cách phũ phàng. Nhà giáo chỉ muốn học trò của mình nên người và không mong mỗi học trò đều ơn. Các anh không nên người là lỗi tại thầy các anh, nhưng các anh quên ơn thầy các anh cũng chẳng phải lỗi tại các anh. Đó là vấn đề của lương tâm các anh một mai khi các anh có kẻ làm thầy giáo. Tôi vốn không thích học trò của tôi mang tiếng chỉ điểm viên. Khi chúng ta còn có thể duy

trì được tình nghĩa và còn có hoàn cảnh sống cao thượng, chúng ta hãy duy trì và đừng sợ thua thiệt. Nhà trường không dạy tính toán, thủ đoạn. Nhà trường không dạy nghề chỉ điếm, tổ cáo, phản bội.

Ngựa chứng cúi gầm mặt. Quả thật, chúng nó đã cô đơn. Tôi cho học trò nghỉ học sớm. Khi tôi xuống văn phòng ông hiệu trưởng, định trách móc ông ta vài câu, tôi thấy ông phó nội an và ba người khách đã ngồi ở đó. Ông tùy phái già, bác Năm thân mến, đang bận bịu châm nước. Ông hiệu trưởng giới thiệu tôi với ba người khách. Tôi biết họ là phụ huynh của các cậu học trò Luyện, Du; Thiện. Câu chuyện bắt đầu. Ông phó nội an cảm ơn tôi đã cứu thằng Phong. Những người khác nói mang ơn tôi suốt đời và thú nhận họ đã thiếu bổn phận đối với con em họ. Ông phó thì hứa sẽ rán dạy thằng Phong. Tôi cho họ biết họ đừng suy nghĩ gì cả. Thầy giáo không được phép hắt hủi, xua đuổi học trò. Tôi chỉ làm nhiệm vụ giáo dục. Họ vẫn sợ tôi thay đổi thái độ hoặc học trò của tôi ghét bỏ con em họ, sẽ tố cáo. Tôi cam kết không xảy ra chuyện tàn bạo đó, miễn là con em họ tiếp tục đến trường. Họ ngó ý chịu phí tiền đài thọ tôi để tôi nằm bệnh viện. Tôi từ chối. Họ ra về, mời mọc tôi tới nhà họ chơi. Tôi nhận lời. Sau đó, tôi về phòng nằm nghỉ.

Những vết đau, bây giờ, mới thấm thía. Bác Năm đẩy cửa bước vào. Bác ái ngại hỏi tôi :

— Thầy cần gì tôi không ?

Tôi đáp :

— Không. Cảm ơn bác.

— Tại sao thầy còn bệnh vực bọn khốn nạn đó ?

— Bác bảo tôi không giống ai mà.

Bác Năm chép miệng :

— Thầy không giống ai, thiệt tình. Mà tôi nghĩ thầy nên đi dưỡng bệnh.

Tôi ngồi nhồm đậy :

— Tôi còn khỏe.

Bác Năm có vẻ hân hoan :

— Thấy lão phó mặt dài thườn thượt ngồi chờ thầy ở văn phòng ông hiệu trưởng để xin lỗi, tôi khoái quá !

Tôi nói :

— Tôi nghiệp ông ta.

Bác Năm đưa tay lên gãi gáy :

— Thầy Định à...

Tôi cười :

— Chi đó, bác Năm ?

— Thầy đừng giận tôi nhé ! Tôi uể nang hết sức nên mới làm phiền thầy.

bông hồng
cho tình đầu

chập chờn

ngọc cung hoàng

Chúng tôi mang cùng một chứng bệnh. Một cái tật mới đúng : cả hai cùng cận thị. Hết cả phòng thi không có ai mắc phải cái tật ấy, chỉ có tôi và nàng. Tôi đeo kính cận vào, tụi bạn gọi đùa là bác sĩ và nhiều lúc, soi gương, tôi cũng thấy mình có vẻ sinh viên lắm. Còn nàng, cặp mắt kính màu xanh lọt làm nàng có vẻ một cô giáo, một cô giáo hiền, thật hiền. Có lẽ nhờ cận thị mà chúng tôi có vẻ gần gũi nhau hơn. Tiếc một điều, là chúng tôi không được xếp ngồi gần nhau. Nàng ngồi bàn đầu dãy giữa, tôi ngồi ở bàn thứ tư dãy bên trái. Xa nhau không biết là bao nhiêu. Giờ thi đầu tiên, chúng tôi gặp nhau ở cửa lớp. Nàng đứng để chờ coi danh sách thí sinh, tôi cũng vậy và bốn mắt gặp nhau. (Nếu kể thêm mắt kính thì có những tám mắt). Đôi mi nàng chớp vội, rồi mắt tôi cũng chớp theo. Mới gặp người ta lần đầu mà sao tôi thấy như tôi đã quen nàng. Trong một giây, tôi và

nàng im lặng, rồi : ngưng ngưng, nàng cúi đầu bước vội vào lớp ; còn tôi, lúng túng quên cả việc định làm. Phải chi, bài luận thi hôm ấy người ta bắt tả một nàng tiên hay thuật lại một truyện tình thì chắc là tôi phải đậu cao lắm. Nước vào phòng thi, tôi đã lại gặp đôi mắt nàng. Đôi mắt đen, tròn và long lanh nhìn tôi rồi đôi vành mi cong cong chớp nhẹ. Nàng cúi đầu xuống cho những sợi tóc óng như tơ dẫu kín đôi mắt trong. Tôi làm bài thật nhanh. Không hiểu sao bài thi hôm đó lại dễ như thế. Tôi còn dư giờ để ngồi ngắm mái tóc nàng. Mái tóc dài ôm ấp lấy bờ vai xinh. Tôi tưởng tượng cái màu óng ả và lấp lánh như bạch kim của mái tóc khi nàng đi dạo ngoài trời, để những giọt nắng hồng miên man trên sợi tóc huyền. Tôi mơ mộng vu vơ cho đến lúc tiếng của ông giám thị vang lên hỏi tôi làm bài xong chưa. Tôi lắc đầu : chưa ạ. Ông ta cười hỉ hả ? Tôi khẽ gật đầu và lại nhìn mái tóc nàng. Mái tóc có những sợi màu xanh biếc lẫn với những sợi màu đen. Ông giám thị thấy tôi ngắm mãi vào mái tóc ấy, mới nghi ngờ và ông ta tà tà bước xuống cuối phòng để nhìn lên xem mái tóc nàng có gài tài liệu không, rồi có lẽ ông ta cũng nhận thấy vẻ đẹp nơi mái tóc nàng vì từ lúc đó tôi thấy ông ta cũng chỉ nhìn mái tóc nàng.

Tôi nhớ mái tóc nàng trọn ngày hôm đó. Đêm về, tôi mơ một giấc mơ kỳ lạ là tôi có mái tóc ấy. Mái tóc để thương ôm ấp lấy bờ vai tôi, duyên dáng và nên thơ làm sao. Nhưng lúc tỉnh giấc, tôi mới nhớ ra rằng tôi là con trai. Con trai ai lại để tóc thế bao giờ ! Ngày thi kế tiếp, tôi lại gặp nàng lúc vừa bước chân vào phòng thi. Tôi chợt nhận ra rằng nàng có một vết

vũ
mộng
lông

(Còn tiếp)

mụn rudi phía bên trái, gần dưới cằm. Mụn rudi duyên đó. Nàng ngược nhìn tôi, vẫn chớp chớp đôi mi. Tôi nhìn nàng thật vội rồi mỉm cười, tôi chào nàng. Nàng chớp mắt, nhướn miệng cười. Bấy giờ đang là mùa thi. Trời Sài-gòn nóng oi ả với những trận mưa cuồng nộ, nhưng tôi thấy ấm áp làm sao. Mùa xuân ngự trị quanh nàng và gió xuân thổi vào tim tôi, đem theo khuôn mặt nàng với đôi môi đỏ đỏ, hai má hồng, cặp mắt đen lầy và có cả cặp mắt kính xanh nhạt với nốt rudi duyên, thật duyên. Trong phòng có những đôi mắt nhìn chúng tôi với trăm ngàn ý nghĩa trong cái nhìn của họ. Tất cả đối với tôi chỉ là một câu nói thì thầm : « Tôi quen nàng rồi đó ! »

Giờ thi toán, tôi không có dư giờ để ngắm mái tóc nàng, nhưng thỉnh thoảng ngó lên tôi vẫn thấy mái tóc ấy và nàng thì dường như đang lúng túng về bài toán. Nàng quay sang bên phải, người bạn cũng đang kẹt như nàng. Người ngồi bên trái nàng không dám cho nàng chép, hẳn sợ sai, sợ rớt. Tôi bỗng nhiên ghét hẳn. Nếu như nàng hồng thi thì kẻ giật hẩu không phải là nàng mà là tôi. Tôi đâm ra oán cả những người ghi sổ báo danh. Tại sao họ lại không cho nàng ngồi cạnh tôi: Tại sao? Tại sao? Hết giờ thi toán, mọi người bàn tán, cãi nhau về

Tình yêu

Tình yêu là thứ tình lớn nhất trong các tình triu mến của nhân loại và tình bằng hữu là điều cao quý và tình luyệ nhất để làm cho tình yêu được toàn thiện.

ROBERT SOUTH

kết quả bài toán và may làm sao, tôi được nói chuyện với nàng. Nàng quả quyết thiết diện sinh ra phải là hình chữ nhật còn tôi cứ nhất định là hình thang. Nàng nói, đi môi thắm đỏ ngọt như một thứ trái chín. Những chiếc răng trắng đều. Vết mụn rudi đen đôi mắt chớp nhanh và tia nhìn ngược ngáp. Nàng cố tưởng tượng ra hình vẽ bài toán trong óc để tìm lại những lý luận nàng đã chứng minh. Tôi đứng lặng, nghe những tiếng nhe ẩm và em như hơi gió thoảng. Nàng là người miền Nam. Giọng nàng nói, ngọt và dịu như hươg vị nước mía Quảng Nam bỗng nhiên tôi thấy khát hình như không phải là khát nước. Tôi thấy mình bé hẳn đi, tôi làm cậu học học nhỏ, để nàng làm cô giáo. Nếu được như vậy, tôi sẽ cố học thật kém để cô giáo giảng đi giảng lại thật nhiều lần và nếu cần, tôi sẽ làm toán sai để cô giáo lấy cây thước khẻ vào tay tôi, rồi tôi sẽ khóc, để mặc cô giáo dỗ dành. Nàng nói chưa được đầy đủ, tia nhìn của tôi đã làm nàng e thẹn. Nụ cười nở trên môi, nàng cúi đầu, chớp nhanh đôi mắt. Nàng đứng lặng một giây rồi len lén ngược nhìn tôi thật vội vàng. Tôi cười với nàng. Đôi má nàng hồng hồng. Nàng cúi đầu, ôm cặp, nhìn tôi thật vội, mỉm cười và bước nhanh ra khỏi lớp. Tà áo trắng quuyền trong gió, bay bay chấp chôn.

Bỗng dưng tôi buồn như chưa bao giờ được buồn. Cái buồn kỳ quái ngự trị làm hồn tôi, dày vò trái tim tôi. Thế là tôi trở nên xa lạ với tất cả. Những người thân rào đón, thăm hỏi, những đứa em dễ thương quẩn quýt bên tôi. Tất cả đều làm tôi bực mình, tất cả đều dễ ghét. Chỉ có nàng, chỉ có nàng... Lần đầu tiên, tôi biết thế nào

là buồn. Buồn khóc lên được Tôi làm những bài thơ, đọc lên người ta có thể nghĩ là tôi sắp chết vì nàng.

Giờ thi trắc nghiệm, giám thị hỏi: « Những ai thiếu viết chỉ ? ». Có ba cánh tay dơ cao, giám thị hỏi xem có ai dư không. Tôi thấy cánh tay nàng dơ lên. Chỉ có thế mà tôi cũng tiếc, cũng giận mình. Tôi tự giận tôi tại sao lại không bỏ quên viết chỉ ở nhà. Tiếc ơi là tiếc ! Tôi trách tôi mãi. Từ buổi thi đó, tôi mới thấy lo sợ ! Sự thời gian đi mau. Chỉ còn một hôm nữa là tôi phải xa nàng. Thời gian đi, thời gian chạy, thời gian bay, còn tôi vẫn chưa nghĩ ra được câu nào để nói với nàng. Tôi chỉ biết nhìn, mái tóc thề, nhìn đôi má hồng hồng, bờ môi thắm đỏ, nốt rudi duyên, cặp mắt kính xanh lợt và nụ cười muôn thuở, những cái chớp mắt thật nhanh e thẹn. Tôi đã yêu rồi sao? Yêu là gì nhỉ? Có phải là như vậy không? Có ai trả lời dùm tôi với đi nào!

Ngày cuối cùng, chúng tôi chẳng nói gì được với nhau mà cũng chẳng có gì để nói. Nàng không quay xuống để nhìn tôi lần nào cả. Tôi thấy mình bơ vơ làm sao. Thỉnh thoảng nàng quay sang bàn hỏi với người ngồi bên cạnh. Trời ơi ! Tôi buồn quá. Mái tóc nàng

vẫn đẹp. Bộ nàng không nhớ rằng cả phòng thi chỉ có tôi với nàng là cạnh thị thôi sao? Khi cùng cảnh ngộ, người ta thấy mình gần nhau và thương nhau hơn, Tại sao nàng không hiểu như thế? Cứ mỗi phút trôi qua, cái buồn trong tôi lại cao thêm một chút cao như một bức tường ngăn cách giữa tôi và nàng. Rồi cuối cùng, tiếng chuông reo đã đẩy tôi xuống vực thẳm nhớ nhung. Nàng ra về vội vã vì dường như trời sắp mưa. Tôi trách trời sao không mưa ngay lúc đó, mưa thật lâu cho nàng không kịp về, cho tôi được nói. Trời nhiều mây nhưng không mưa. Áo nàng trắng, tóc nàng đen, tóc nàng xanh, mắt nàng trong và tròn, đôi môi đỏ và vết rudi đen trên má, đôi mắt kính xanh lợt, những tia nhìn e lệ qua đôi mắt chớp nhanh, nụ cười tươi tắn tất cả những thứ ấy đến và đi thật nhanh như cơn gió thoảng. Tôi vẫn trở về với hai bàn tay trắng. Có một điều đến bây giờ tôi vẫn còn tiếc là tôi chưa biết tên nàng. Tôi chỉ đoán dường như nàng tên là Châu thì phải. Có đúng vậy không Châu? Tôi cũng chẳng biết là mình đã yêu Châu chưa. Còn nàng, chắc nàng cũng chẳng biết, phải không Châu?

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

CON SÂU

Truyện dài : DƯƠNG NGHIÊM MẠU

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG — xuất bản

VIẾT NGẮN

VỚI DĨ VẮNG

LUÔN LUÔN THÙNG THƯ LÀ MỘT NHẮC NHỞ CỦA quá khứ đáng yêu, và một hiện tại buồn tủi. Em phải nói ý nghĩ của em như vậy. Dù bây giờ thì em không còn viết những tờ thư với dòng chữ: Anh thân yêu! Và thời những buổi chiều đến bưu điện, để thơ thẩn trên đường dẫn tới nơi gửi gắm thương yêu đó, mà đêm từng chiếc lá me nhỏ nhắn bay trong gió. Nghĩ đến một mơ ước bé bỏng, xanh lơ! Anh đang học ở xa, xa cả nửa quả địa cầu. Như thế có phải là buồn phiền và quạnh hiu của tháng ngày còn lại cho em? Bao giờ quá khứ của ban đầu cũng đẹp. Đẹp như nụ cười lúc về học, đến cổng bắt gặp tờ thư của anh: Bé ơi! đi học về đã đói bụng chưa? Hết rồi, mất rồi, phút giây màu hồng. Tự nhiên là em phải nhớ, nhớ hoài. Nhưng mà như thế, anh biết được có mỉm cười chê bai em không đấy? Em không tin, em cũng đâu? Hay em đại dột? Em cần cứ vào đâu để nói rằng anh không cười mai nữa? Những tờ thư trong bao ngày xa cách của anh? phải không? Ồ! thế thì em đại dột, em vu vơ quá. Để tin và cũng thật ngu ngơ đấy hở? Thôi thì muốn nghĩ sao cũng được. Bởi vì lúc nào em lại chẳng đại khờ.

Những buổi chiều nhia qua ô cửa muện phiền, em giận dỗi ngày tháng (chẳng còn biết nên giận và ghét ai. Chỉ biết rằng ngày tháng làm cho nhớ nhưng lớn lên và xa với vẫn hiện hoài trong mắt) rồi em giận thùng thư ở cánh cửa ngõ nhà em. Em giận luôn người phát thư ngang qua cổng mỗi buổi trưa.

Người ta đã như thế, mà em lại cứ quất quay, lại nhớ nhung, nhưng nhớ mãi. Em linh quánh và quăn quành mỗi khi ý nghĩ của em luôn mãi hoài đến anh. Anh đang học ở xa, và trời ơi! những tờ thư không trôi buộc lại được gì hết.

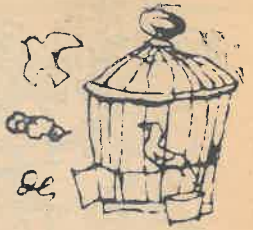
Vẫn biết quãng cách xa xăm, vùng trời có màu mây rực rỡ trong veo mơ ước đó thì bảo sao anh không quên cho được. Nhưng, em không ngờ lại đến như thế. Những dấu yêu của ngày xưa vẫn còn nguyên vẹn, đầy ấp trong ngăn kéo bàn học. Khung ảnh của ai đây, hay cũng chỉ duy nhất của anh mỉm cười nhìn em. Tại sao chữ ngày tháng lại đầy đưa vào quên lãng? Em muốn viết, muốn nói những lời nào đó. Nhưng em đành để trang giấy nguyên vẹn màu trắng. Và cây bút phiền đời cách chia. Em sợ phải đối diện với quá khứ. Mất rồi, hết rồi. Phút giây thân ái, mến yêu. Còn gì nữa đâu mà nói. Thế sao bảo rằng cái gì nữa chừng cũng đẹp, cũng dễ thương. Ờ mà đẹp thật, đáng yêu thật, nhưng không thể chối bỏ rằng: buồn ngải, nhớ nhung và tức tưởi quá. Phải không?

Anh ơi! Em ngồi thấp sáng tâm hồn cho những giòng chữ, hay nói đúng hơn, em nghĩ và nhớ hoài tình cảm của ngày xưa. Em kỳ cục và đáng ghét quá! Sẽ có một lúc nào đó, khi mà lọn mây dĩ vãng thoáng hiện. Anh sẽ mỉm cười buột miệng, thật tình cờ: Bé con ơi! Chẳng biết tự ái hay sao? Lá cây hay gỗ đá thế hở? Phải chăng?

NGUYỄN
THẠCH
VU VƠ

CĂN PHÒNG CÓ CỬA SỔ NHỎ NHÌN RA VƯỜN, MỘT tấm màn trắng đục và lá cây ngoài kia màu xanh dờn. Em chỉ mơ được ngồi ở khung cửa sổ nhỏ đó, chờ mùa thu đến thật chậm trên những khóm cây đã rụng. Có một bông lan đất như ra khỏi cổ, ngả ngơ. Những sợi khói nắng mùa hè thả cho bay lên trời, bay lên trời, lẫn với đám mây nhòa nhơ. Giá em biết, em có thể nào thả lên cả ngày sinh nhật của em, cho nó nhõn nhõn trên mây, cho nó khỏi tan đi thành sợi khói mùa hè, cho bao giờ nó cũng bấp bênh trên trời, trong vòng tay em ràng buộc. « Ti lượm lá này, tặng chị nhé » Ừ, gió thổi nhiều ghê không. Ti nhỉ. Gió thổi tung cả mái tóc Ti bập bồng như sóng bể. Lá rụng đầy cả sân, tha hồ mà lượm, mà xoay trong lá, trong gió. Một chiếc lá rón rén đến bên cửa sổ, màu xanh, vàng, màu xanh với những đường gân đã nhuộm vàng. Nó không khô để vỡ tan dòn dã trong những ngón tay em, nhưng nó lướt cái lạnh lên da thịt, em rung mạnh, buông viết, nhìn ra ngoài vườn, sững sờ trong một giây im lặng. Phải chăng là đây, là em mong ước, là gió trải dài trên dây dây điện đường, con chim yếu ớt vỗ cánh bay qua tầng cây muối là lá cây có gân vàng đập một vài chiếc xuống sân gạch hồng, là mây chóng đổi thay trên nền trời trắng xanh xao. Bài soạn đang dở chẳng mấy cần, lá không khô vàng chẳng mấy cần, chỉ thấy mùa thu đến đẹp hơn em tưởng. Nó chưa hoàn toàn, nó còn xao xuyến với những phút giây đầu tiên, ngập ngừng trong những sợi nắng hè còn sót lại, xiêm y mới còn sột soạt trong tơ trời. Nhưng mà nó đã đến, rụt rè rắc một tí phấn vàng trên hoa lá cỏ cây.

Có thật em đã rung động trước sự chuyển mình nhẹ nhàng của thiên nhiên mà khi nhìn vào cửa kính, em thấy mình trong đó, đôi mắt vàng úa đi và lạc loài. Có phải chính thiên nhiên đã thúc dục em hát chơi vui trên vòm cây cao, trên vòm cây dịu dàng, vòm cây lẳng mạn trước cổng nhà. Có phải tại em đã vẽ bậy một cuốn lá lên vở soạn bài, rồi giạt mình lấy tẩy. Chiếc lá tròn trĩnh có vẽ « vạn vật », nhưng dễ thương ghê. Sáng đi học, bạn em nhìn thấy dấu tẩy chiếc lá nhân nhật. Nó hỏi Và em trả lời vu vơ... Những con đường chạy lẫn vào trong khu vườn sau trường hôm nay dường như có tơ vương vướng nên khi hai đứa thơ thẩn đi ngang qua như thường lệ, em thấy mình chùn chân mãi. Tơ đâu đó quấn quít lối đi vào rừng xưa, quấn quít lấy cổ hoa mềm mại, những sợi tóc đen ướt nũng nịu trên màu trắng của áo, và xuyên qua những lá cây lưa thưa. Tỉnh thoảng, em nghe cả tiếng nước nở của sỏi đá dưới chân. Con bạn vờng tay nịu lấy vai em, hồn nhiên như bao giờ. Hình như chân nó chẳng vướng vít, tai chẳng nghe gì. Chỉ có em, một mình em khảm phá ra cái thời mới của mùa thu và khi nhìn đứa bạn nhi nhảnh tung tăng đi trước, tự dung em hãnh diện. Vàng, chỉ mình em khảm phá ra thôi...

VIẾT NGẮN

ƯƠ M VÀNG

ĐOÀN
PHƯƠNG
MAI

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

những ngọn núi lửa hay nổi giận

Asama	bên Nhật,	cao 8200 feet
Aso-San	—	5225
Bandai-San	—	5968
Colima	— Mỹ Tây Cơ,	— 14240
Cotopaxi	— Ecuador,	— 19344
Erebus	— Bắc Cực,	— 13202
Etna	— Sicile,	— 10705
Fuego	— Guatemala,	— 12582
Hekla	— Iceland,	— 4707
Izalco	— Salvador,	— 6184
Katmal	— Alaska,	— 7000
Lassen	— California,	— 10453
Mauna Loa	— Hạ Uy Di,	— 13675
Pelée	— Martinique,	— 4429
San Miguel	— Salvador,	— 7064
Soufrière, La	— St Vincent,	— 4048
Stromboli	— Đảo Lipari,	— 3038
Tungurahua	— Ecuador,	— 16512
Vesuvius	— Ý Đại Lợi,	— 3891

NGUYỄN TRỊNH ĐIỂM XUA

trúng biết nói

Các nhà bác học ở đại học bên Anh nói rằng thì là trứng gà nói được mi nhau. Theo mấy ông đó thì trong vòng 24 giờ trước khi nở, trứng nở nói chuyện mi trứng kia được xếp trong ổ bằng ngôn ngữ riêng. Và chính vì biết nói nên các trứng đều nở đúng thời dù trứng nở để trước trứng kia? Vui ghê mấy bồ nhỉ!

HA TA

còn một

Tướng Daumesmie người bảo vệ tháp Vicennes năm 1814 bị viên đại bác trúng văng mất một đùi, viên sĩ quan hầu cận than khóc thảm thiết, tướng Daumesmie mới bảo:

— Sao anh còn kêu khóc? Từ nay anh chỉ có phải đánh bóng một chiếc ủng thôi mà.

HATA

ý nghĩa cái nhìn

— Nhìn và mỉm cười: Có ý muốn gây thiện cảm, làm quen.

— Nhìn, kèm theo cái bĩu môi: khinh khi hoặc chế nhạo kẻ đối diện.

— Nhìn và quay chỗ khác: thân nhiên không muốn chú ý tới ai.

— Nhìn với đôi mắt chớp nhẹ: «Ồ! Phải chăng ta đã gặp được người trong mộng?...»

— Nhìn lên: muốn dò xét.

— Nhìn chăm chăm: «Trông đàng ấy quen quen... (?)». Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu một lần rồi thì phải.»

— Nhìn thẳng: không có ý kiến gì với những người chung quanh.

— Nhìn và cúi đầu: thẹn, mắc cỡ hoặc có mặc cảm.

— Nhìn với một liếc nhẹ: có ý trách móc hoặc muốn kẻ đối diện đặc biệt chú ý đến mình.

— Nhìn trời mây nước: không chú ý tới ai, và cũng không muốn ai làm phiền tới mình vì đang bận mơ mộng hoặc nghĩ đến «người ấy».

THANH

câu đố

HỎI: Bia TN số 14 có gì lạ?

ĐÁP: Đó là chiếc quần của cô gái màu xanh lá cây. Một mẫu thời trang mới mà nhà làm phim ộp sét Lê Huỳnh tặng bạn Ngọc không có sự thỏa thuận của ông Thư Ký Tòa Soạn Tuổi Ngọc.

giải toán

Kiến Đen nói chuyện với Kiến Vàng:

— Coi nào, tôi bắt đầu học năm 1969 và năm nay là 1971, như vậy tức là 2 cộng 5 cộng 10 cộng 7 trừ 4, tổng cộng là...

Kiến Đen đếm một hồi trên các ngón chân, suy nghĩ và nói một cách đắc ý:

— Phải rồi, như vậy là tôi đã đậu cử nhân toán được gần 2 năm rồi.

ĐỜN CỎ (Nha Trang)

khí yêu

Khí yêu, con người có thể hạ mình làm những việc tâm thường thậm chí có thể làm những việc ngu si được. Nhưng khi đã không yêu thì họ lảm nhảm lắm. Họ giả vờ bỏ mặt địa chỉ để không viết thư trả lời, họ nói dối là bận lắm để khỏi giáp mặt, họ mong tìm thấy một lỗi nhỏ nơi người kia để lấy cớ mà giận, mà tuyệt giao. Con người có trí khôn, nên yêu ghét đều cực đoan...

(CÁT BIỂN — Suu tâm)

mục
mới

từ số 15 Tuổi Ngọc

sẽ thêm mục mới, đó là mục VIẾT NGẮN. Bài gửi cho mục này bạn Ngọc viết «nhìn nhìn» thôi. Không quá 3 trang vở học trò. Nhớ nhé.

kiến vàng ơi

hãy gửi về KV câu hỏi mà bạn hỏi ai cũng bị chê là ngờ ngẩn.

HỎI.— Kiến Vàng ơi! Sao «kịp tóc» thích «húi cua» dở dành mỗi khi đổi hờn quá vậy? Và phải đổi như thế nào để «nàng» khỏi hờn dai?

HUY CẬN THỊ (Lê Văn Duyệt)

ĐÁP.— Đó là «nghề của nàng», gọi là nghề làm «bánh bao». Muốn đổi cho lạ thì hãy tuyên bố: tôi về bây giờ đây. Chúc bạn tập ăn «bánh bao» cho ngon lành.

HỎI.— Kiến vàng ơi! Lúc Trời sắp khóc. Ông thường hay rên la... Ai đánh ông vậy K.V

VŨ THUY

ĐÁP.— Thiên Lôi vác búa khua chơi đó, thỉnh thoảng trúng đám mây nào thì đám mây đó khóc, nhớ ra trứng ai ở dương gian này thì có kiện tới Trời, Thần chết cũng lòi đi.

HỎI.— Kiến Vàng ơi! Cho Ly hỏi một câu ngờ ngẩn mi nhé: Mặc cảm quá người ta có ghét mình không hở?

HU'ONN LY (An Giang)

ĐÁP.— Mặc cảm là một căn bệnh, hiem người tránh khỏi. Trong yêu đương, căn bệnh ấy thường phát ngôn như: tôi lợ lem, tôi nghèo nàn, tôi dốt nát vân vân... Mặc cảm một chút, cũng như gọi là duyên dáng khi cúi đầu. Dĩ nhiên mặc cảm quá thì chỉ làm khổ mình và làm người khác khó chịu.

HỎI.— Kiến Vàng ơi! Ghen là cái gì hở KV? Sao H2 hay ghen kinh khủng, dù là những chuyện thật vô lý. (Chào ơi! Như chuyện «người ta» chỗ chị người ta đi học í).

H2VKH

ĐÁP.— Ghen còn gọi là « cay ớt ». Khi cay ớt mất hoa lên, tai ù đi, miệng xit xa và tâm thần rối tung, muốn điên lên. Vì thế khi ghen không còn biết, không còn biện luận gì được nữa. Trớ trêu thay, những người không thích « cay ớt » trời cứ thích để cho gặp ớt cay, bạn ạ.

HỎI.— Kiến Vàng ở ở hồ. Màu xanh (da trời) hòa với màu vàng thì ra màu gì hở ? (T.Q.Đ.SG)

ĐÁP.— Hai màu ấy hòa lẫn với nhau ra màu xanh lá cây. Khi lá cây còn non, nghĩa là lá cây còn chất diệp lục tố. Khi lá cây mất màu xanh da trời (gọi là màu thời gian) thì lá cây úa thành màu vàng.

đề đời

— Năm 73 tuổi, Kant, đại triết gia Đức (thế kỷ thứ 19) mới cho xuất bản 2 cuốn l'Anthropologie du point de vue pragmatique và le Conflit des Facultés và mới viết xong quyển La métaphysique des moeurs.

— Năm 74 tuổi, họa sĩ người Ý (thế kỷ thứ 16) mới vẽ xong La Gloire du Paradis, 1 bức tranh cao 9 thước và dài 22 thước.

— Năm 74 tuổi, Verdi, nhà soạn nhạc trứ danh người Ý (thế kỷ thứ 19) mới soạn bản Otello năm 80 tuổi soạn bản Falstaff và năm 85 tuổi bản Ave maria, bản Stabat Mater và Te Deum.

— Năm 78 tuổi nhà văn vật học người Pháp Lamarck (thế kỷ 19) mới viết xong tác phẩm của mình là cuốn Histoire des animaux sans vertèbres.

— Năm 80 tuổi, Caton, nhân sĩ người La mã (184 trước thiên chúa giáng sinh) mới bắt đầu học tiếng Hy Lạp.

— Năm 83 tuổi, Goethe đại văn hào người Đức (thế kỷ 19) mới viết xong vở Faust, một bi hùng kịch nổi tiếng nhất của ông.

— Năm 65 tuổi, Le Titien, họa sĩ người Ý. (thế kỷ thứ 16) bắt đầu họa bức Ba'aille de Lépan'le.

TRƯỜNG HUỖNH THƠ THƠ

kiến vàng bạn vàng

PHƯƠNG (Vũng Tàu) — Kiến Vàng hiền khô à, bởi thế mới bán Chap Phở được, nếu không... ăn vụng hết thì lỗ vốn rồi còn gì.

THU THỦY (Pleiku) — Tại sao lại nói ông ĐTL đàng làm phách. Thử hỏi con nhà Kiến Em xem. Muốn dài dòng nhưng « Luật của CPTN » là càng ngắn càng hay, nên KV vẫn tắt nhé.

UYÊN SƠN (Trung Vương) — Người có người ốm, người mập, kẻ thấp, kẻ cao, chữ viết cũng thế, trừ phi Sơn bắt KV làm thầy bói. Chào dài cổ thêm vài mét nữa.

TRẦN NHUNG (Đà Nẵng) — Hàng đã bày bán, đợi hàng mới của Nhung.

HỒNG TRÁC (Sadéc) — Nhà xuất bản TN đã nhờ nhà phát hành Đồng Nai thả Anh em Kiến Vàng bỏ đi du lịch khắp nơi, mong là chúng sẽ tới Sadéc để gặp Trác.

TRẦN VĂN DUYỀN (KBC 7239) — KV rất vui mừng nhận được bài của bạn. Mong bạn dịch và gửi thêm cho CPTN vì KV nghĩ, những điều ấy sẽ mới mẻ hơn. Cảm ơn bạn nhiều.

VÂN (Nha Trang) — TN đã bắt đầu đăng lịch trình phát hành sách, mong mỗi tháng gửi tới tay bạn Ngọc đều đều một cuốn.

dạy con

Trong bữa cơm cha nói với con :

— Hồi tao ở với ba má tao, tao đâu có ăn sung sướng như tụi bay bây giờ.

— Chắc bây giờ ba rất sung sướng khi được ở với tụi con.

lý luận gà con

Gà mẹ bảo gà con :

— Các con đừng ra khỏi lòng mẹ nhé, có một chú điều hâu nguy hiểm đang lượn trên không tìm mồi kia.

— Thưa má, chú ấy tìm mồi chứ đâu phải tìm chúng con.

AKIA

tại sao bẻ tay nghe kêu răng rắc

Ba vị bác sĩ của viện Đại Học Leeds (Anh Quốc) là bác sĩ Anthony Ensworth, Duncan Dounson và Vera Wright đã cùng nhau khảo cứu 1 phương pháp mới để trị liệu chứng phong thấp.

Các vị bác sĩ này không tìm ra được nguồn gốc của chứng bệnh phong thấp nhưng nhờ cuộc khảo cứu đó, họ đã làm sáng tỏ được 1 câu hỏi tò mò cho đến nay chưa có giải đáp : tại sao mỗi khi bẻ ngón tay thì chúng ta nghe kêu răng rắc ?

Tuần báo Time đã nhắc lại rằng đã có nhiều giả thuyết khác nhau giải thích « hiện tượng » này. Tiếng kêu được tạo ra do sự trượt qua lại của các dây « gân » bấp thịt mấu vào các khớp xương.

Nhưng thật ra, ngày nay, người ta mới biết đó chỉ là do các bong bóng hơi nổ tan. Bong bóng hơi này lơ lửng trong nước hoạt dịch. Thử nước này ngấm khớp xương để cử động giữa 2 khớp xương được trơn tru dễ dàng.

Mười bảy người tình nguyện cho cột ngón tay vào 1 chiếc máy đặc biệt để chụp quang tuyến X Nhờ quan sát như vậy mà ba vị bác sĩ kể trên mới đi đến kết luận như vừa trình bày.

Thí nghiệm quan sát cho thấy khi kéo hay bẻ ngón người ta tạo ra hai việc : khoảng cách giữa các lỏng tay nở rộng ra do đó, áp suất nước hoạt dịch giảm xuống. Hơi hoà tan trong nước sẽ tạo ra những bong bóng lơ lửng và rồi các hơi bong bóng này vỡ tung.

Nhưng dầu thế hơi chứa bên trong bong bóng cũng không thoát ra ngoài,

phải đợi khoảng mười lăm phút sau khi bẻ tay thì khi đó mới được hoàn toàn hấp thụ.

Bởi vậy, khi bẻ tay rồi chúng ta phải đợi 15 phút sau để bẻ lại nó mới kêu.

LÊ NGUYỄN HOÀI THƯƠNG
(Sưu Tầm)

cây và âm nhạc

Bà giáo sư Dorothy Retolack 1 nhà bác học Mỹ nghiên cứu về khoa sinh lý học thảo mộc cho biết cây không ưa loại nhạc âm ỹ quá, bị nghe nhiều chúng sẽ héo đi, và cũng tùy từng loại nhạc, những cây bị nghe nhạc Rock and roll liền tù tì trong 3 tuần lễ sẽ bị khô héo nhiều nhất, trong khi những cây sống ở nơi có nhạc nhẹ nhàng cùng thời gian 3 tuần lễ thì ít bị ảnh hưởng và ngược lại, cùng trong thời gian ấy những cây không biết đến nhạc là cái quái gì thì vẫn tươi tốt !

Các bồ nghĩ có kỳ không vì cây làm gì có tai mà thường thức nhạc.

ăn ớt

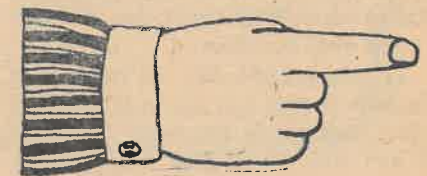
Một miếng ớt làm cay xé miệng thì hời các bạn vàng ạ ! Mau mau hớp một hớp nước trà nóng rồi nhổ ra ngay. Cam đoan sẽ hết sưng xoa liền tù tì !! Hay ghê lắm.

gởi các dân kịp tóc

Một cái mụn làm mất thẩm mỹ trên « khuôn trăng » các bạn ngay từ đầu (khi mới nổi mụn) vài lần trong ngày lấy vài hạt muối sát lên mụn. Mụn sẽ đi chỗ khác chơi ngay à các bạn !

TỈ ĐI

Đọc trang 38 phụ bản khoa học hạng nhẹ của C P T N.

SƯU TẦM

HẠNG NHỆ

hiroshima

Các bạn có biết lúc 8 g 15 ph 17 gi ngày 6-8-1945, Nhật bị một tai họa gì không? Thưa đó là ngày thành phố Hiroshima của Nhật « ăn » trái bom nguyên tử đầu tiên của Mỹ.

Trái bom « khủng khiếp » này nặng 4.535 kí, dài 4,25m, đường kính 1,50m, hạt tâm kip nổ là một khối nhỏ không đến 0,50g, toàn thể khối lượng này được giấu kín vào bên trong. Bom được chở trên phi cơ B.29 mang tên Enola Gay do đại tá Paul Tibbets chỉ huy.

Bạn có thể tưởng tượng được những tai họa do trái bom này gây ra không? Sau khi ném bom xuống thành phố, Đại Tá Paul Tibbets bắt đầu đếm miệng con số 43 giây sau đó. Khi anh ta đếm gần đến những con số chót 40, 41, 42... thì trước mắt anh thế giới chỉ còn là 1 ánh chớp màu tím. Vụ nổ mà anh ta vừa chứng kiến tận mắt trong tích tắc đã trở thành 1 quả cầu lửa có đường kính rộng hơn 500m và nhiệt độ ở trung tâm lên đến 55 triệu độ thập phân.

Tia chớp khởi đầu đã được nối tiếp không biết bao nhiêu là tai họa khác. Thoạt tiên là sức nóng. Sức nóng chỉ kéo dài trong giây lát, mà thôi,

nhưng lại nóng kinh khủng, làm chảy cả những tấm ngói trên các mái nhà, làm cháy sạm cả 1 phía những cột giầy điện thoại trong vòng 3 cây số và tiêu diệt con người đến độ chẳng còn chút gì nữa ngoài những cái bóng mờ in trên sàn nhà, trên vệ đường hay một bờ đá.

Ở cách xa thành phố đến 15 cây số người ta vẫn còn cảm thấy nóng mặt. Ở cách 4 cây số xa mục tiêu hơi nóng kia còn đốt cháy cả mặt da. Trên 1 một cuốn sách ở cạnh nơi bom nổ chừng 2 cây số rưỡi, tất cả các hàng chữ in bằng mực đen đều bay biến mất. Có hàng trăm phụ nữ cũng bay biến luôn những phần cơ thể nằm bên dưới những chỗ áo quần màu sạm. Mặt da bên dưới những chỗ áo còn in dấu rành rành những hoa hoè trên các áo Kimono y như được khắc bằng nước cường toan.

Sau sức nóng là hơi thổi. Mọi cơn gió xuất phát từ bầu lửa quét sạch đi tất cả với 1 tốc lực 800 cây số giờ. Chỉ có những vật dụng có một bề mặt tối thiểu mới chịu đựng nổi và đứng vững được. Đó là những dây lan can 2 bên cầu, các ống nước nhỏ và các cây trụ đèn. Các bức tường của 1 vài công thự hành chánh được đặc biệt kiến trúc để chống những cơn động đất cũng còn đứng vững. Nhưng bên trong tất cả chỉ còn là những mảnh vụn, mái nhà đã sập tanh tành và lồi theo tất cả.

Bom nổ đã làm vỡ tan đi tất cả những ống nước chính trong thành phố. Các người lính vội rông còn sống sót — 2/3 đã bị đặt ra ngoài vòng chiến trong khoảnh khắc — đều bắt lực trong công cuộc chiến đấu chống hàng vạn vị trí hỏa hoạn tự dung bùng nổ trong 1 thời gian có vài giây. Lửa và hơi gió là 2 hung thần đã tàn phá hầu hết mọi nhà cửa trên diện tích gần 13 cây số vuông.

Sau sức nóng, hơi gió và hỏa hoạn dân chúng Hiroshima còn phải chịu

thêm nhiều cuộc thử thách cam go hơn nữa. Chỉ vài phút sau khi bom nổ, 1 trận mưa kỳ dị bắt đầu đổ xuống. Các giọt mưa lớn bằng hòn bi và đen ngòm. Hiện tượng kinh dị này là kết quả của hơi ẩm bên trong khối cầu lửa bốc lên, gặp lạnh tụ lại và rơi trở xuống. Trận «mưa đen» không đủ để dập tắt những đám cháy mà trái lại còn làm cho nhiều người đã diên đầu lại còn kinh hãi hơn.

Sau trận mưa lại đến lượt gió. Một cơn gió lửa thật lớn từ ngoài tuôn vào trung tâm nơi xảy ra thảm họa với 1 tốc độ cứ nhanh dần vì không khí ở Hiroshima bị các lò lửa khổng lồ đốt nóng bốc cao tạo nên 1 khoảng trống bên dưới. Gió thổi mạnh

đến độ búng tróc cả gốc những cây cỏ thu thật khổng lồ trong các công viên nơi dân chúng tị nạn ẩn náu. Gió thổi tung cả mặt nước sông, gây những cuộn sóng cao, nhận chìm luôn cả những kẻ sống sót tìm giòng nước để tránh hơi nóng và lửa đốt.

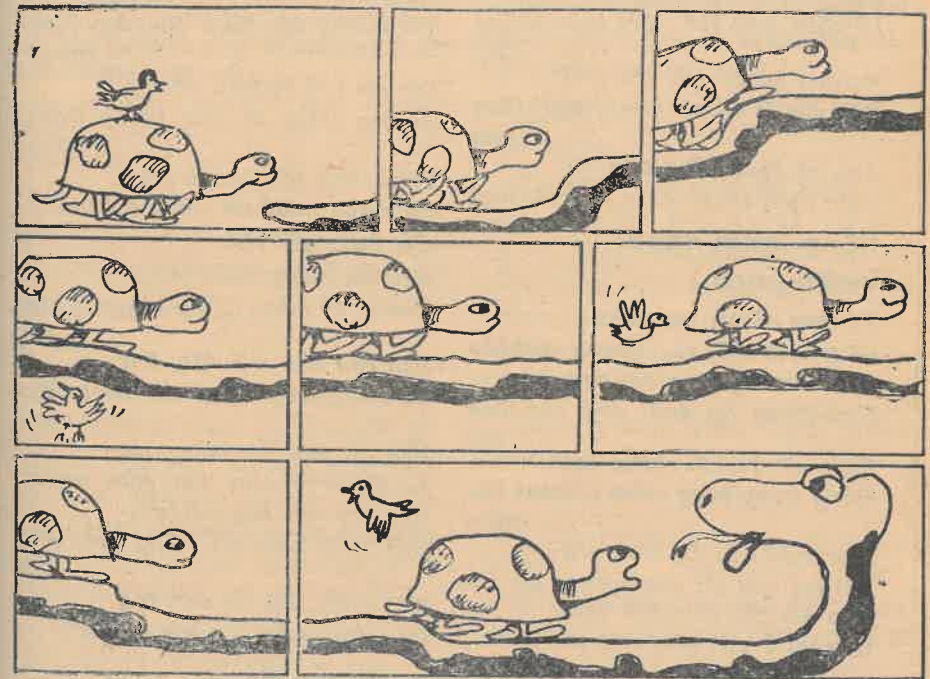
Một cột khói trắng sừng sững giữa vòm trời, ở chân cột khói có điểm lấm tẩm nhiều vết màu đỏ và da cam trên đầu tỏa ra y hệt 1 đầu chiếc nấm chỉ trong vòng có vài phút chiếc nấm đã vươn cao 6.500m.

Người ta ước lượng con số nạn nhân lên đến 70.000. Thật khủng khiếp!

CUA ĐÌNH (Cần Đước)
Sưu tầm

tranh không phụ đề

kiến em cốp

THƠ HỒNG TỪ KẾ TƯỜNG HOA HỒNG VÀNG

● Tặng Hoàng Hoa

Em cho một đóa hồng vàng
Trong tay đang có muôn ngàn nỗi đau

Mùa lên đằm thắm hương cau
Trên đường rồi sợi mưa ngâu bao chiều

Hình như một chút tình yên
Ở trên vàng trán quạnh hiu anh còn
Bây giờ cây trái vườn non
Lũ chim mới khẽ chút buồn xuống thoi

Mai kia ngược mắt lên trời
Biết đâu lệ chẳng xanh ngời bóng mây

Anh về hong nắng trên cây
Nghe chân em tới cùng ngày sắp tươi

**tiếng chim ngoài
vườn mưa**

Và mưa đã tới sau vườn
Gỗ trên lá chết còn vương chút hồn
Chiếc xương vàng héo mùi thơm
Nhớ tương lai dưới cành ôm thuở nào

Chim về như cỗi chiêm bao
Đừng trong bóng nắng gây hao bên thềm

Anh nghe trời đất bình yên
Vội em mới tới còn nguyên tóc sần
Mưa dài cho đến đêm thâu
Cho em ở mãi như màu son tươi.

**về qua trường
trung vương**

Ở trong thành phố ta về
Lá cây xưa cũng nằm nghe dáng trời

Chiều tan, mây rũ xanh ngời
Hai bên đường nắng thu phơi áo vàng

Từng cây me thở bàng hoàng
Vội hương đất thắm hoa dàn bóng gương

Các em nhỏ bé trên đường
Áo bay trắng cả mù sương trong mây

Ta về lòng vốn quạnh hiu
Nghe con nước đã nằm xiêu bên cầu
đà lạt, sẽ tới

Hẹn đời thông nhỏ của ta
Những hồ mộng tưởng còn xa trong mù

Hẹn vừa như một đêm thu
Lá trên rừng đỏ phiêu du xuống ngàn

Hẹn rơi một trái thông vàng
Là khi ta tới lòng tan giữa người
Hẹn tình xưa hãy còn tươi
Hẹn trăm năm với tiếng cười sớm mai

Một chiều, Đà lạt mưa bay
Có ta tới giữa cơn say tan đời.

RUI THỊ KH.
(Ban mê thuật)

Không có thuốc nào chữa nỗi
bệnh của « tôi yêu chàng » cả.
Gió mưa là bệnh của trời, Tương tư là
bệnh của tôi yêu nàng (hay chàng).
Không cần chữa bệnh tương tư. Phải
duy trì nó. Vì nó khỏi, ta sẽ chẳng còn
biết Thương nhớ ơ hờ Thương nhớ ai.
Và ta sẽ buồn ghê lắm.

X.H.
(Sài Gòn)

Thì chỉ còn cách đợi có bé lớn
hơn một chút. Con chim hồng của em
chưa biết bay. Đừng vội vàng đục đã.

DƯƠNG KHƯƠNG LAN
(Sai Gòn)

Như thế, em phải « ly thân » với
truyện đi. Chứ, « học được một tí lại
muốn bỏ để xem truyện, năm xem
truyện lại thích dây để học » thì em
sẽ chẳng thể nào học được. Học cần
thiết hơn đọc truyện. Ta nên lựa chọn
sự cần thiết, hữu ích cho đời ta và
tạm quên các sở thích không mấy
thiết thực đối với người học trò.

KIM HƯƠNG
(Chợ Lớn)

Thí sinh tú tài phải trên 21 tuổi
mới được coi là thí sinh tự do. Và
hồ sơ dự thi chỉ cần nội một mẫu đơn
và một khai sinh hay thế vi khai sinh.
Em mới 17 tuổi, hồ sơ của em phải
có học bạ. Nghĩa là em phải theo học
ở một tư thục nào đó đủ thâm quyền
cấp học bạ và nộp đơn dự thi cho
em. Lớp riêng Toán Lý Hóa không
thề cấp học bạ được. Vẫn có những
lớp đêm dạy đủ các môn dành cho
học sinh vì hoàn cảnh không thể học
ban ngày mà.

TRẦN THANH PHƯỚC
(Gò Vấp)

Đừng nói chuyện với dân kịp tốc
mà em « khớp và sờ sờ » tức là em vừa
mới lớn. Và tuổi vừa mới lớn của em
còn nguyên nỗi rung động của tuổi
vừa lớn của tháng ngày xa cũ. Như
Vũ Hoàng Chương ấy. Viết thư tình
gởi cho người yêu xong thì tìm chỗ
trốn tránh.

THỰC QUY
(Cam Ranh)

Không có tí tí buồn thì không thơ
mộng. Như bầu trời không có mây
vậy đó. Em cứ buồn chút xíu đi, cái
buồn không hiểu vì sao tôi buồn để
thương lắm chứ.

HOÀNG THỊ SA
(Lâm Viên)

Chỉ còn cách quên chiến tranh.
Hãy sống và làm việc, làm việc hăng
say và sống cao thượng.

TRUNG CHINH
(Sài Gòn)

Gửi tặng nàng một đóa hoa hồng.
Nàng sẽ nhận. Và từ đó, hoa hồng là
chìa khóa mở cửa vào yêu thương.

NGUYỄN NGỌC THỦY
(Gia Định)

Ở tuổi vừa lớn, bệnh vô hại là buồn vợ vằn, mộng mơ vằn vợ. Chẳng sao đâu miễn là em vẫn thuộc bài trôi trảy. Đã gọi là bạn thì tình bạn cao quý nhất trên đời, em có bạn trai, đâu có xấu. Còn vụ « ông lính hào huê », em không thích ông ấy, mỗi khi ông ấy nói bóng gió chuyện tình, em cứ giữ vững lập trường..
Không. Một không là đủ. Con trai họ giỏi chịu đau khổ lắm. Đừng sợ em không mà họ uống thuốc chuột liền.

NGUYỄN NỮ HUYỀN TRÂM
(Sài Gòn)

Em giống tâm trạng của Tôn Nữ Thu Hồng rồi đó. *Người đi tới thấy làm sao ấy. Và cảm bên mình nổi tịch liêu.* Nghĩa là em đã yêu rồi đó.

T. HUYỀN
(Đà Nẵng)

Cứ ngu như em mãi đi. Đừng thêm khôn, em ạ! Khôn ngoan, em sẽ chỉ thấy cuộc đời cay đắng. Ngu chuyện yêu đương càng nên ngu, em trai thân mến của chị.

THU DU
(?)

Em nên quên nàng đi.

BÍCH UYÊN
(Sài Gòn)

Khó trả lời em quá « Chỉ muốn bình bồng trong bể tình cảm » và « cũng thấy mê mẩn anh ta » mà còn hỏi chị, có nên « dứt khoát » với anh ta không thì em... thích đùa dzaí đấy nhé! Đừng đùa với tình yêu. Với tình yêu phải nghĩ rất chận thành.

NGUYỄN VĂN HIỀN
(Gia Định)

Đừng lo xa, đừng nghĩ ngợi mông lung trong giờ thầy giảng bài thì tật xấu của em sẽ hết. Hãy trông trọng buổi phát phần thưởng cuối năm có em hãnh diện được khen ngợi, hãy tưởng tượng những giọt mồ hôi của ba má em, em sẽ chăm chú làm việc trong lớp học.

P.C.
(Nha Trang)

Không có môn học nào cần năng khiếu mới học được. Cứ học có căn bản, chăm chỉ thì môn nào cũng xuất sắc. Muốn giỏi Việt văn, em nên đọc thêm những cuốn sách giảng văn của các giáo sư danh tiếng và đọc truyện của một số tác giả được coi như có lối hành văn giản dị, trong sáng.

P.K.
(Sài Gòn)

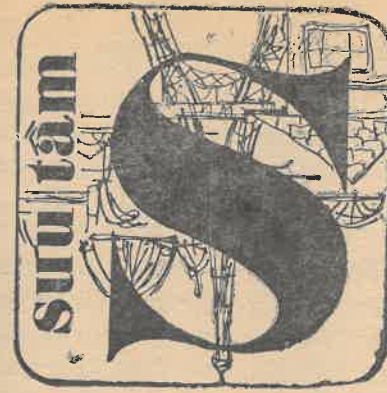
Làm dáng thì có gì là xấu. Trời sinh ra đàn bà con gái là để họ làm dáng mà. Nhưng ở tuổi vừa lớn, đừng có phần son như bà dân biểu Trần Kim Thoa, đừng có vẽ mắt, kẻ lông mày, đeo lông mi giả như đào hát. Cái bóp xách tay cho tay có việc làm khi đi phố đâu phải là « nhí nhảnh » như chị em đã nghĩ.

VIẾT MỘT CÂU HỎI
TRÊN MỘT MẶT
GIẤY GỬI VỀ CHO:

NGỌC THÂN ÁI

Bạn sẽ được trả lời câu hỏi mà bạn không biết hỏi ai.

LINH VIỆT

một vài đặc tính

Điểm đặc biệt nhất của suối phun nước nóng là nước phun định kỳ. Kỳ hạn của nước phun thay đổi từ vài phút đến vài ngày tùy theo sự hình thành của mỗi ngọn suối. Cũng có những ngọn suối phun từ một đến hai tuần liên tiếp rồi nghỉ một thời gian tương đương để rồi tiếp tục hoạt động trở lại. Tại sao có tình trạng suối phun nước nóng lại phun nước định kỳ như vậy? Ai cũng biết, nước chỉ có thể sôi được khi áp lực của hơi nước bốc lên tương đương với áp lực không khí bên ngoài. Mặt khác, ai cũng biết, nếu càng lên cao, áp lực không khí càng giảm thì khi càng xuống thấp, áp lực không khí càng tăng. Bởi vậy, khi càng xuống sâu dưới lòng đất, độ sôi của nước cũng tăng lên dần. Hiện tượng này đã giải thích tại sao khi ở chiều sâu 9 mét đối với mặt đất, nước không thể sôi ở độ sôi 100 độ bách phân như khi đun nước tại nơi có áp lực không khí thông thường. Nếu nói như vậy thì tại sao nước ở chiều sâu trong lòng đất có thể sôi được để tạo thành suối phun nước nóng? May thay, tại những khu vực có suối phun nước nóng, Tạo Hóa ban cho một lớp nước ấm bao phủ và chính nhờ hơi ấm của lớp nước này tiếp sức cho nước đã gần sôi trong lòng đất mà tạo ra một thể cân bằng với áp lực không khí để nước của suối phun nước nóng sôi được và bốc hơi.

Đề nhận biết sự tương quan giữa chiều sâu, độ sâu và nhiệt độ của nước dưới lòng đất để tạo thành suối phun nước nóng, hãy xem xét bản đồ chiếu sau đây:

suối phun nước nóng

Nước không phải chỉ có ở ao, hồ, sông, biển và đại dương. Nước còn chảy ngầm dưới đất. Như bạn đã biết, khối lượng nước trong lòng đất không phải là nhỏ. Nếu để nước trào hết lên mặt đất thì nước sẽ dâng cao chừng 1.000 mét trên khắp mặt địa cầu. Vì lòng đất chứa nhiều nước như vậy, cho nên, nước trong lòng đất có nhiều trạng thái khác nhau. Một trong những trạng thái đặc thù nhất của nước trong lòng đất là trạng thái nước sôi. Ai cũng biết, khi nước sôi thì nước phải bốc hơi. Vì gặp các lớp đất bao phủ, cho nên, khi nước bốc hơi, hơi nước phải cố gắng tìm những khe hở để thoát ra ngoài mặt đất thường là những vùng có hỏa diệm sơn. Chính khi nóng và những lớp phun thạch do hỏa diệm sơn để lại đã đun sôi nước để nước sôi từ lòng đất phun lên không trung mà làm thành suối phun nước nóng.

3,3m	107	độ bách phân	85,5	độ bách phân
8,1m	116	—	100	—
13 m	123,8	—	121,8	—
18 m	130	—	125	—
22,5m	136	—	126	—

Theo bản đồ chiếu trên, ở 13 mét chiều sâu, sự cách biệt giữa hai độ sôi và nhiệt độ của nước chỉ có 2 độ bách phân, do đó, chỉ cần tăng thêm một nhiệt lượng nhỏ là nước có thể sôi mạnh mẽ bốc hơi và theo khe hở bật tung ra ngoài. Nước sôi phun lên mặt đất bao nhiêu, suối phun lại cần một khối lượng nước tương đương để đền bù, theo đó, nhiệt độ của nước lại giảm xuống. Muốn phun lên mặt đất trở lại, nước lại cần có độ sôi như trước. Để có được độ sôi này nước phun phải nghỉ ngơi một thời gian. Thời gian nghỉ ngơi dài hay ngắn tùy theo nguồn suối nóng hay sâu. Nghỉ ngơi rồi lại tiếp tục phun nước được gọi là suối phun định kỳ. Thông thường kỳ hạn này diễn ra rất đều đặn giống như bộ máy đồng hồ đúng giờ thì điếm chuông.

Nước của suối phun nóng chứa đựng nhiều loại muối khoáng như carbonate de calcium, carbonate de sodium, sulfate, chlorure và silice. Những hóa chất này bám vào miệng suối và tạo thành những khối thạch khô (incrustations) hình nón với nhiều màu sắc khác nhau như vàng, tím, xanh lục v.v... để tạo thêm cho suối phun nước nóng một thắng cảnh tuyệt vời.

những ngọn suối nổi tiếng

Trước đây, Tân Tây Lan có suối phun nước nóng với với nước không

lồ phun cao đến 460 mét. Rất tiếc ngọn suối này đã tắt ngấm từ lâu. Hiện nay, trên thế giới chỉ còn suối « The Fidelity » tại Công Viên Quốc Gia Yellowstone thuộc tiểu bang Wyoming, Hoa Kỳ, là suối phun nước nóng nổi tiếng nhất. Nước nóng của ngọn suối này phun lên cao đến 75 mét, và phun định kỳ trong thời hạn 65 phút. Còn vùng đất có nhiều suối phun nước nóng nhất hiện nay là Islande, một đảo lớn nằm giữa Na Uy và Groenland. Vì tuyết phủ quanh năm, cho nên khi hậu ở Islande vô cùng lạnh giá. Có lẽ chính vì điều kiện khí hậu khác thường này mà Tạo Hóa đã phú cho Islande những ngọn suối phun nước nóng để sưởi ấm cho đời sống dân chúng cư ngụ trên đảo, đồng thời tạo điều kiện cho người dân Islande cấy cấy, trồng trọt để tự nuôi sống. Hiện nay, Islande có tới 70.000 mét vuông đất đai được lòng trong những ngôi nhà kiếng để nhờ hơi ấm của nước nóng thiên nhiên mà trồng trọt các loại cây chỉ sống được ở các vùng nhiệt đới như dưa và chuối.

Những ngọn suối phun nước nóng tại Islande không cao lắm. Chỉ trong vòng 10 đến 20 mét và cũng, nhưng có thật nhiều là ở rải rác khắp đảo với độ nóng chừng 40 độ bách phân. Ngoài việc làm tan loãng băng tuyết với độ nóng này, mỗi ngọn suối còn là một nhà tắm thiên nhiên.

án sáng thường nhật của Cúc Huyền. Quen thuộc và thân thiết Mỗi ngày, trước khi ra chợ mẹ vẫn đề sẵn nơi bàn cho Cúc Huyền với một lời đánh thức quen thuộc, dù trong lúc đó Cúc Huyền đã thức dậy học bài. Trong lớp Cúc Huyền chỉ chơi thân có mình My, tuy bạn bè rất nhiều. Nhưng đó, chỉ là những người không bắt Cúc Huyền phải có một ràng buộc nào. Đi và về, trên con đường mỗi ngày vẫn chỉ có mình My và Cúc Huyền. Tưởng sẽ không bao giờ trên con đường ấy có thêm một hình bóng khác. Tưởng ngày tháng sẽ chỉ như hạt bụi dưới chân, êm đềm phôi pha, và quên lãng. Nhưng từ một hôm cơn mưa về làm xanh lại những hàng cây trên những con đường, làm tươi lại màu rêu trên những mái nhà thị trấn, làm trong lại đáy hồ. Cơn gió nào đã đưa người la mắt ấy tới, lơ lửng, thu hút như vật nặng chiều vàng ám sau tà áo Lũy, Lũy. Cúc Huyền gọi nhỏ tên Lũy để nghe cái âm vang đi suốt vào trong lòng. Cúc Huyền không thấy đói, bữa ăn sáng không còn cần thiết như những chiếc lá rơi theo sương sớm tới bên hồ. Cúc Huyền chỉ mang ly sữa lên bàn học, uống một vài ngụm rồi cũng thấy chán. Năng đã ngó thấy được qua màu xanh ửng vàng của cây lá, mặt nước. Những cỗ xe ngựa ra bến làm rộn mặt đường. Khi sữa soạn bỏ sách vào cặp và thay áo dài đứng trước gương, Cúc Huyền mới nhớ hôm nay là chủ nhật. Sự sống sờ làm Cúc Huyền đứng chết trân như một bức tượng. Có thể đăng trí như thế được sao? Cúc Huyền hốt hoảng thật sự khi nhìn những sợi tóc của mình lay bay bên má. Nếu My mà biết được chuyện này chắc nó cười mình chết đi được. và chẳng nào cũng đổ thừa tại Lũy. Tại Lũy? Cúc Huyền mỉm cười một mình, tự thấy nụ cười của mình trong gương. Lúc đó Cúc Huyền sợ làm sao nếu có Lũy tới phía sau lưng. Khi cởi những cúc áo dài, Cúc Huyền nhớ chắc chẳng bao giờ Lũy tới đây, đứng phía sau lưng mình, như đã hốt hoảng và lo sợ vu vơ. Áo dài đã mặc ba hôm rồi, kể từ buổi chiều Lũy đi theo trên đường về. Nơi vạt có mấy cọng cỏ may ghim từ bao giờ. Cúc Huyền ngồi xuống tần mẩn gỡ ra. Cỏ may trên đường không nhiều, nó ở sát trong rào, nhưng hôm đó có lẽ vì tránh Lũy mà Cúc Huyền đi bừa nên gặp cỏ may. Có nên nói điều này cho My biết không? Cúc Huyền mang chiếc áo dài ra ngoài giếng ngâm. Hôm nay phải dành một buổi để giặt đồ và phơi sách nếu trời có nắng.

Ông nội mới thấy ngồi ngoài vườn bây giờ đã đi đâu mất. Hay ông lại đi lên rừng thông với cái búa bén của ông rồi. Lúc dòm bóng mình in trong đáy giếng. Cúc Huyền tưởng có những giọt nước mắt đọng quanh trên má mình, nhưng không. Cúc Huyền đưa tay lên sờ sờ chẳng thấy gì hết. Có lẽ vì cái tánh mau khốc, nên Cúc Huyền hốt hoảng thấy những giọt sương chưa tan mà tưởng rằng là những giọt nước mắt ấy thôi. Giếng nhà Cúc Huyền đào trong mùa nắng, mùa mưa giếng đầy và sâu, những vẩn trong suốt thấy đáy. Cúc Huyền vẫn hay gọi đầu bên giếng, giặt đồ bên giếng. My khen Cúc Huyền đứng bên giếng đẹp như một cảnh liêu. Nhà Cúc Huyền nằm giữa những nhà khác, từ nhà này ngấn nhà kia một cái vườn nhỏ và rào chung quanh thật thấp. Bọn con trai bên xóm thường lên ngắm Cúc Huyền khi ra giếng và bắt

trắng. Màu trắng của hoa sứ bất ngờ thấy được trong buổi sáng, giữa sương mù, ngờ như những bông cỏ đơn. Cái đẹp tinh khiết và u buồn. Cúc Huyền áp hai bàn tay lên mặt mình, nghe hơi ẩm chuyền vào những sợi máu trên hai má. Sáng nay không phải chỉ có trời đất, cây cỏ thay đổi, mà hình như có một cái gì thay đổi lớn lao hơn. Cúc Huyền không bật đèn sáng để học bài, mà lại tắt luôn ngọn đèn ngủ để được ngồi trong bóng tối lờ mờ, nhìn sương mù lướt thướt kéo xuống cây lá bên ngoài. Những sợi giầy điện ngu ngơ, buồn tênh, mắc những xác điều của tụi trẻ con đâu từ những chiều hôm trước. Nơi cánh cửa sổ này, cũng những ngày trước đó Cúc Huyền không hay những điều xảy ra bên ngoài. Mặt hồ vẫn xanh, khoảng trời vẫn mênh mông, cây lá vẫn hồn nhiên. Nhưng từ sáng tinh mơ của hôm nay, bất ngờ thay đổi hết, khi Cúc Huyền nhận ra những trang giấy vỡ mở ra thật buồn. Cúc Huyền bối rối và lo sợ, tưởng như đang đứng trên bờ đá xanh cao ngó xuống giòng sông đang nổi sóng. Cúc Huyền không giải thích được những điều mình lo sợ. Chỉ ngồi yên trong ghế. Và buổi sáng thả sương bay xuống mặt hồ, rồi nặng lên ửng hồng một góc trời hướng biển.

— Cúc Huyền xuống ăn bánh mì, sữa soạn đi học, má ra chợ nhé.

Cúc Huyền ngồi yên. Giọng của mẹ hơi to phía dưới chân thang:

— Có nghe không?

Cúc Huyền giật mình, sợ hãi đáp:

— Dạ nghe.

— Ông Nội vẫn còn ở nhà đấy. Nếu đi trước nhớ dặn ông Nội khoá cửa.

Tiếng chân của mẹ rời khỏi nơi đó. Cúc Huyền thấy mẹ đi ra cổng. Cái bóng của mẹ cũng lờ mờ như những chiếc lá rơi xuống đường.

Cúc Huyền rời khỏi ghế đi rửa mặt. Hình như ông Nội ở sau vườn. Những tia nước làm da mặt Cúc Huyền se lại. Một đám tóc bị ướt xõa ra bên má. Cúc Huyền cầm lấy những sợi tóc kéo ra trước mắt, tự nghĩ lấy mùi tóc mình, nghe hương tóc cũng buồn như một loại hoa vừa nở dưới chân thềm. Một cái tổ chim sẻ hình như mới nở con trên mái nhà tắm. Cúc Huyền nghe những tiếng kêu rất nhỏ, rục rục. Sáng nay thế nào cũng báo tin đó cho My biết, vì My thích nuôi chim sẻ con vô cùng. Cúc Huyền chỉ thích những con chim cát ngoài bãi biển. Đôi cánh lấm lấm những điểm trắng của chúng, đôi chân hồng thật xinh xắn, đôi mắt thật tròn như hai viên cườm lؤل liên nhìn trời. Cúc Huyền yêu chim cát và những con dã tràng, cũng như yêu sự mênh mông của biển và tiếng sóng muôn trùng. Cúc Huyền nóng bừng mặt khi nghĩ tới Lũy, cũng có cùng một ý kiến như mình. Lũy cũng yêu biển, yêu tiếng sóng muôn trùng đó. Lũy. Tại sao sáng hôm nay tất cả những gì Cúc Huyền thấy, hay nghĩ, cũng dính dáng tới Lũy? Có phải Lũy như những giọt nước mắt thường rơi xuống lòng bàn tay mình hay không? Cúc Huyền trở vào ngồi ở bàn. Chiếc bàn ăn duy nhất cũng là bàn tiếp khách, với những chiếc ghế trống. Cúc Huyền ngồi xuống chiếc ghế mình vẫn thường ngồi. Khúc bánh mì nhét trứng vịt chiên với ly sữa hãỷ còn bốc khói. Đó là phần

TỪ KẾT TƯỜNG

Nỗi buồn như từ trong xương tủy mà ra, từ những thành ghế, đỉnh màn mà vào. Làm Cúc Huyền ngây chết, đìêu đại, lơ lửng trước đêm tối xuống và bóng trăng lên. Cúc Huyền lo sợ cho ngày mai khi gặp lại My. Sợ My nhận ra từ trong đáy mắt Cúc Huyền những thay đổi. Và phải chăng, từ chiều hôm qua, trên đường về với Lũy, Cúc Huyền đã thay đổi, đã đánh mất sự hồn nhiên của mình. My ơi, làm sao còn được những ngày vui cũ như con chim chiều nào theo bóng hai đứa bên vệ cỏ ven đường? Tự nhiên Cúc Huyền lo sợ chỗ ngồi của mình trong lớp học, lo sợ tiếng phấn nghiêng trên bảng đen, lo sợ cả những phiến mây trôi ngoài cửa sổ. Có phải chăng ngày đã bắt đầu và bóng trăng đã hết ngoài kia. Đã hết. Thật sự đã hết một Cúc Huyền bé nhỏ, xinh tươi của bạn bè, của lớp học, của thị trấn này. Mùa mưa đã đưa Lũy đến. Làm chi vậy nhỉ? Cúc Huyền muốn xua đuổi Lũy ra khỏi thị trấn này, quên Lũy, xóa bỏ Lũy, để được trở về sự hồn nhiên cũ với My. Nhưng làm sao được bây giờ, có phải Cúc Huyền đã xa cách My rồi, có một chút tội lỗi với My rồi. Phải không?

Theo với tiếng chim, sương như rơi nặng hạt trên cây lá. Phía bên kia bờ hồ, giữa một khoảng sương mù, Cúc Huyền thấy một cây sứ nở bông

chuyện vu vơ. Cúc Huyền chẳng trả lời ai cả. Tưởng ngày tháng vẫn êm đềm như tiếng gió trong rừng thông. Cúc Huyền vẫn vô tư như con chim sẻ những buổi trưa xuống sân nhà kiếm thóc. Nào ngờ từ một buổi chiều tan trường về gặp người lạ đi chung lối sáng ra nhìn những đám mây trời chợt thấy những đám mây buồn.

Cúc Huyền đi loanh quanh từ phía sau ra phía trước tìm ông Nội. Không thấy ông đâu cả. Bây giờ Cúc Huyền mới biết chắc ông Nội đã đi lên rừng thông. Mọi hôm, tưởng là ông Nội đã đi lên rừng không ngờ lúc ra giếng lại thấy ông Nội nằm trên bãi cỏ ngậm cái ống vớ to oí là to, ông hút thuốc gì cay sẽ mắt và phả khói khur khói bập đun bay lên trời. Cúc Huyền vào nhà, đi loanh quanh một lúc định sang nhà chị Thục. Nhưng cứ đứng trước gương với chiếc áo ngắn mà rụt rè mãi. Bình thường Cúc Huyền muốn sang là sang, có khi quên cả gỡ tóc, nhưng bây giờ dự định làm Cúc Huyền lo âu. Sợ đến một vạt áo gấp lại, một sợi tóc cháy khô. Sợ khi qua đến cổng rào người mở cổng không phải là chị Thục, mà là Lũy. Thế nào Lũy cũng hỏi chuyện và bắt Cúc Huyền phải trả lời, chưa bao giờ Cúc Huyền thấy ai gan như Lũy. Những đứa con trai hàng xóm hay học khác trường cùng chỉ đi theo phía sau hỏi chuyện vu vơ rồi phóng xe chạy qua mặt là cùng. Lũy thì khác. Lũy làm cho Cúc Huyền phải lo sợ, hốt hoảng đến tái xanh mặt vì có cảm tưởng Lũy ở sát bên mình, đôi mắt nhìn sâu vào mắt mình, hơi thở quẩn lấy tóc mình. Và có thể Lũy sẽ cầm tay Cúc Huyền giữ lại một cách bất ngờ. Đừng Lũy à, nếu Lũy nắm tay Cúc Huyền một cách bất ngờ, có thể Cúc Huyền sẽ sợ mà ngắt đi. Cúc Huyền không thích như thế.

Những con chim đã bay khỏi hàng cây ven bờ hồ. Có lẽ chúng không còn thích thú nơi này nữa, vì nắng đã lên và sương đã tan. Cúc Huyền đi lững thững trước sân nhìn nắng chấp chới trên màu lá ở xa. Cổng nhà Cúc Huyền giống cổng nhà chị Thục, có trồng hoa giấy đỏ. Ngày trước Cúc Huyền đã chiết một gốc hoa giấy cho Hạnh mang về uơm. Bây giờ hai cổng nhà hoa giấy um tùm như nhau. Hoa giấy yếu đuối như hương phấn, chỉ một cơn gió nhẹ thổi tới làm rung cành cây. Hoa giấy trên cây rụng xuống tới bời. Ngày thường Cúc Huyền hay quét gom hoa giấy vào buổi chiều, thành đống, rồi mang đổ lại gốc cây. Nếu đêm có mưa, sáng ra hoa giấy ngả sang màu tím thẫm. Nom buồn bã, không ngờ. Cúc Huyền quanh quẩn một lúc, trở vào khóa cửa lại sang nhà chị Thục. Vừa đi, Cúc Huyền vừa nói với chính mình: « Cúc Huyền à, dù sao cũng nên bình tĩnh, không nên để những bước chân dẫm lên nhau ». Cúc Huyền nghe đôi mắt mình ứa ra, ướt ướt, nhưng không khóc được. Chính vì không thể khóc được nên Cúc Huyền có cảm tưởng người mình mềm nhũn ra, như những hạt cát dưới chân. Một chiếc xe thô mộc từ sau lưng Cúc Huyền chạy tới. Tiếng móng ngựa gõ trên mặt đường lóc cóc, đều đặn. Nhưng tự nhiên cũng làm Cúc Huyền hốt hoảng, tưởng như, chiếc xe ngựa kia sẽ mang đến nơi nào một người thân cho một chuyến đi xa.

tu ke
tuong

(Còn tiếp)

trong nhật ký của quỳnh

truyện dài: ĐÌNH TIẾN LUYỆN

115

Buổi tối bé Thy có tiệc nhỏ, chúng tôi mời thêm mấy cô cậu bé anh em họ và bạn bè bé ở cạnh nhà. Tôi nói với nhỏ Đông đến chơi. Chúng tôi ăn kem và uống nước ngọt. Vui nhất là có cậu bé hàng xóm bên cạnh tên Tuấn, tôi xếp cậu ta ngồi cạnh bé Thy với một ý tưởng vui vẻ, vì hàng ngày cậu ta cứ hay ra cửa môn men đòi làm quen chơi chung búp bê với bé Thy. Tôi bảo với Đông rằng, anh chàng Tuấn này « ga lăng », cho nhỏ Thy bao nhiêu thứ rồi mà vẫn chưa được em tao nhòm ngó tới. Đông véo vào cánh tay tôi, mi chỉ ăn nói nhảm, con nít mà nghe mi đầu độc thì hư hết. Tôi bẹo má Đông và hai đứa tía lia bao nhiêu là chuyện. Bỗng cười cái anh chàng Tuấn, trên bàn có gì cũng cầm mời bé Thy hết nhưng đều bị cô bé lắc đầu, và những thứ gì cô bé từ chối thì anh chàng « ga lăng » Tuấn bèn ăn rất là tận tình. Tôi nói với Đông, mi xem con trai đấy, chẳng tốt đẹp gì đâu, mi đừng tin đứa nào vào rồi... tàn cả một đời. Đông nhìn tôi chăm chăm, ta thấy mi coi bộ... có khiếu về môn tâm lý, tâm lý lừa đời. Hông cả, nếu vậy thì tài năng ấy đã đến trước tuổi, hay có phải

116

là mi đã có « kinh nghiệm sống » tự bao giờ mà chẳng thêm kể cho ai biết.

Không đâu Đông ơi, chân ta cũng chỉ mới sưng đỏ lên thôi, và có nghĩa lý gì, thắm thía gì điều đó. Người ta bảo một đứa trẻ cái gì cũng làm như biết rồi hay có khi đã biết rồi thực, thì rất khó dạy. Các nhà giáo dục bảo như thế. Song trong ta có ai đã tự cho mình là thành thuộc bài học về « tinh ai » (Ồ, cái tiếng nào mà vĩ đại thế) kẻ già cả tuổi đời, ấy thế mà vẫn có lúc còn sưng tay, trầy bả vai, bơ phờ cả người. Chú Trọng đấy, chú là người được cả họ hàng nhắc đến để trọng trọng con người « thâm trầm, bản lĩnh ». Một thời chú đã lặn dạn với cái nhà máy nước đá ở Đà Nẵng sau khi bỏ nghề làm trưởng ban nhạc cho đài phát thanh tỉnh và bị hàng tá các cô « mầm non » vây bọc. Con người hào hao ấy 32 tuổi mà vẫn không có vợ con, vẫn không có ai buộc cẳng và mới vừa rồi đây sau khi cái nhà máy nước đá của chú... chảy thành nước đá, chú lại còn bị một

117

vợ ái tình khá đau thương, ấy là « người yêu lý tưởng » của chú đã được chú mang đi trình diện hết cả vòng họ hàng và chỉ ít tháng nữa làm lễ cưới, nhưng rồi nhìn chú nhún vai, lắc đầu : Tôi vẫn còn quá trẻ con. Bài học tình ái vất vả thế cơ đấy.

thứ năm, 5-5

Viễn có đôi mắt luôn làm tôi lưỡng lự. Cặp lông mày rậm của anh trên vàng trán đã đào sâu đôi mắt xuống, anh nhìn tôi như chứa chất cả vạn điều, vạn lời trong đó. Tuyệt nhiên là cái nhìn của một con trai trưởng thành, đứng đắn và có vẻ như là một người thâm trầm, ít chuyện. Tôi viết thế và có một sự so sánh rất nhanh giữa Viễn với anh Uy và đám con trai mà tôi đã gặp. Viễn chẳng giống một ai.

Sau vài bước tôi vẫn chưa biết mình đang đứng ở đâu. Trên mỏm đá chênh vênh nào, nguy hiểm hay bên một bờ sông nào, theo mộng. Tôi chỉ biết mình đang lạ, thật lạ. Không giống hóm qua khi thực dạy và chẳng mang hình ảnh nào của ngày xưa. Ngày xưa à, xa

118

lắm rồi sao. Năm ngoài, mỗi lần anh Uy gọi tôi là « con bé » tôi vẫn hay tự ái, bộ em còn con nít lắm sao. Kỳ lạ chưa, tôi nhớ thế và tôi biết rằng mỗi năm ngoài tôi vẫn còn nhỏ lắm. Mười tám tuổi. Tôi thấy tôi vẫn còn khờ dại. Các cụ thỉnh thoảng có chuyện nhắc tới đám con cháu thường hay nói, bọn trẻ thời đại này nó ranh lắm, mới tí tuổi đã biết đủ mọi chuyện. Còn lâu, tôi thấy còn lâu mới theo kịp các cụ ngày trước khi bằng tuổi tôi. Cô gái mười tám của Nguyễn Phước Pháp đã ghi nhật ký ra sao khi « em thấy một văn nhân » sau buổi đi chùa Hương với thầy mẹ về. Và ở cuối nhật ký cô bé mười tám ấy đã không chút ngượng nghịu « Em cầu Trời Phật. Sao cho em lấy chàng ». Ngày trước ở tuổi tôi, các cụ đã biết xếp đặt và tính toán nhiều cho tương lai. Bọn trẻ như tôi bây giờ hay lớn tuổi hơn nữa là anh Uy, thì, nếu may mắn lắm, cũng chỉ biết mơ mộng. Trong mơ mộng thì bao giờ lại chả lẫn những hoang mang lo lắng vu vơ. Và tình yêu có lẽ cũng chỉ là một trò chơi ở tuổi mới lớn, bọn trẻ thêm như nhìn thấy thêm một trái me chua, một chùm

trong nhật ký của Quỳnh

119

lắm được hay thêm như thêm một buổi đi chơi xa. Trò chơi trong một giờ ra chơi, giới hạn ở một tuổi nào đó, rồi đến một tuổi nào, khi chuông đã chấm dứt giờ ra chơi, học trò ngần ngại một lúc, rồi lớn lên có khi là để lại một chút vị đắng ở miệng, không thì còn là những kỷ niệm, có thể mau quên nhẹ nhàng như vừa lật qua một trang vở mới.

Tôi đâu có ngờ mình mới viết những giòng chữ vừa rồi. Mi là con bé cái gì cũng làm như đã sành đời lắm vậy. Kể biết nhiều là kể khó sống, là đứa trẻ khó dạy. Anh Uy nói thế. Tôi đâu có khôn lớn, sành sỏi gì đâu. Tôi vẫn chỉ là con bé dại dột, ngớ ngẩn và lưỡng lự mỗi lần Viễn nhìn tôi.

Ít bữa nay chúng tôi thường ngồi chung bàn với nhau. Hình như Viễn gần thì và lúc nào anh cũng làm như bận rộn với đám sách vở. Không tôi bật cười khi cố tình chối. Viễn không thể là một thứ một sách. thỉnh thoảng anh vẫn còn nhìn tôi và cái đuôi mắt của anh vẫn còn tình nghịch trên tôi mỗi khi tôi ngó lại anh. Lúc Viễn đứng dậy đổi cuốn sách

anh hỏi tôi tự nhiên, độ rày ông Uy ra sao hở Quỳnh, tôi đáp, vẫn vậy. Ông ấy hỏi sang chuyện bà Hạnh và tôi phải đưa tay lên chỉ vào tấm bảng nhỏ gần cửa sổ « Im Lặng ». Thư viện đã có hơi thở, không còn chỉ là những chữ dày đặc bị nhốt lại trong những hàng sách. May mắn cho tôi, con bé đủ mọi thứ tật xấu, cái miệng hay líu líu, đã cảm thấy như được thở mạnh một cái sau khi bị nhốt hoài trong những bức tường « im lặng » của thư viện, của mắt Viễn. Viễn đòi cuốn sách và trong khi chờ đợi tôi để ý thấy anh xuống thang, cơ chừng vừa khoảng thời gian bước qua hết cái thang gỗ và một khúc hành lang ra cửa rồi bước xuống đường, anh trở lại bàn với gói đậu phụng nhỏ, và đổ nó ra trên những trang vở tôi đang mở, những hạt đậu phụng dòn và đôi uống nước. Kỳ lạ, dù thể tôi cũng đâu nói ra, giờ sau Viễn viết trên một mẩu giấy nháp và đẩy tới trước mặt tôi « xuống nhà một chút, có bé ». Viễn bỏ chỗ trước, rồi tôi cũng bỏ sách vở trên bàn theo anh. (Có một lời nào nói theo những bước chân ấy, Quỳnh nhỉ) Viễn ở dưới chân thang chưa kịp để tôi thắc mắc hỏi gì, anh bảo, ở góc đường có xe sửa đậu nành được

trong nhật ký của quỳnh

lắm. Vàng, tôi đã hiểu, đã nghe được những bước chân mình khi bước theo những bước chân khác. Nó có ý nghĩa. (Nãy giờ tôi viết, đó là tôi nhớ một bức hình chụp hai con thiên nga, một con bơi trước có những vầng nước trên mặt hồ với một con bơi theo sau, diễn tả một cảnh đi lập nghiệp của đôi vợ chồng mới cưới. Dưới bức hình với hai câu thơ làm tựa « Đi đâu cho tiếp theo cùng, Đói no thiếp chịu lạnh lòng thiếp cam ».

Buổi chiều tôi về nhà và ngồi thư ở bàn một lúc lâu, hồn phách tôi bay lạc đi tận đâu đâu mẹ, gọi dọn cơm mấy lần tôi mới nghe thấy và vội vã thay áo chạy xuống nhà. Mẹ mắng với vẻ mặt dịu dàng, con bé này lạ nhỉ.

Tôi soi gương, tôi vuốt lại mái tóc và rờ rẫm trên da mặt mình. Tôi lạ ghê rồi đi ấy chứ, phải thể không Quỳnh. Và tôi là Quỳnh, tôi nhớ đôi mắt sâu của Viễn và khi nhắm hờ mắt lại, tôi thấy rõ ràng cả Viễn như đang ngồi trước mặt. (Còn tiếp)

GIỌT NẮNG CỦA BUỔI CHIỀU

VŨ
KHUÊ
HUYỀN

Tôi ghét chị Trâm thật rồi. Buổi sáng, trời mưa lất phất, khung cửa kính mờ dần dần một màu trắng đục, những cành ngọc lan giao động khẽ bên ngoài chưa một tia nắng mong manh nào buông nhẹ trên phiên cửa, trên làn đá hoa mịn. Chị Trâm ngồi ở ghế, gần cửa sổ, tóc chị xoắn thật dài chảy mịn màng trên bờ vai, tôi đứng ở cửa phòng ngắm chị thật lâu, và từ thình không thấy nổi buồn chầm chậm đổ xuống, hắt hiu, tôi gọi khẽ :

— Chị Trâm.

Chị Trâm quay lại, hơi ngạc nhiên, hình như chị vừa rời một cơn mê nào, một lần rong chơi tâm hồn nào vừa trở lại nhận ra tôi, chị cười :

— À... Tuấn, sáng nay không đi chơi ?

Tôi thấy tung tức trong lòng. Chị Trâm vẫn cười, rồi chợt nhớ ra, tôi bảo chị :

— Quên, trời mưa mà...

Thấy tôi vẫn lặng thinh, đứng ở ngưỡng cửa, chị đoán biết được tôi giận chị hay sao ấy, chị đứng lên, vuốt lại mái tóc, tiến sát đến khung cửa

sở, đáng đáp chị thật mềm mại, tôi chẳng hiểu sao hôm nay mình lạ thế, có một chút gì giận đối vương vương, tôi muốn nói cho chị Trâm biết rằng tôi thích ở nhà để nói chuyện với chị hơn cả, tôi chẳng muốn đi đâu hết, dù hôm nay trời có mưa hay không, dù chị có vui hay buồn, hoặc bực mình khi nói chuyện với tôi? Chị Trâm nói vu vơ :

— Tại sao trời lại mưa vào buổi sáng chủ nhật nhỉ ?

Tôi ngắt lời :

— Để chị không có dịp đi chơi với anh Cường.

Tôi thấy tức bực vô kể, chị Trâm cười nhẹ, chị ngừng một lát, như để suy nghĩ, rồi nói :

— Và... Tuấn không được đi chơi với cô bé Thảo, lại Thảo, sao chị luôn luôn nhắc đến tên Thảo trước mặt tôi, thật dễ ghét ! Tôi không ưa Thảo, Thảo ở cạnh nhà, hay sang nhờ tôi chỉ hộ bài Toán hay chép hộ bản nhạc, nhiều hôm ba Thảo đi công tác xa, buổi sáng đi học, tôi chở Thảo đến trường. Ngồi sau chiếc Honda của tôi, con bé hay huyền thuyên hết chuyện này đến chuyện kia, làm tôi cũng vui lây, tôi thấy Thảo hơi giống em Trang của tôi, cũng hồn nhiên, nhí nhảnh, ngây thơ, nhưng chắc chắn, tôi chỉ mến Thảo thôi. Xem Thảo như em tôi. Đáng lẽ tôi không ghét Thảo, sao tôi kỳ lạ thế. Nếu chị Trâm đừng nhắc đến Thảo, tại sao chị làm thế. Có buổi Thảo sang chơi, tôi vào phòng lánh mặt và thấy khó chịu kỳ lạ, lòng tôi hay lao đao, mất tự chủ, những lúc ấy, tôi ghét cả Thảo, ghét cả chị Trâm.

Tôi gay gắt :

— Sao chị hay nhắc đến Thảo thế ?

— Tuấn không bằng lòng à ? Thì thôi.

Tôi giận dữ bước mạnh ra hành lang, hơi lạnh bên ngoài vây trùng khắp, từng hạt mưa vương nhẹ, mỏng manh như hạt bụi, tôi bỗng thấy buồn vô cớ. Tôi đứng nhìn đăm đăm ra khoảng xa, núi đồi trùng điệp và mờ nhạt, chung quanh tôi, tất cả đều buồn bã, từ bao lâu nay, tôi cảm thấy mình lạc lõng, cũng chẳng biết. Tôi thôi lại Sơn hay Quang mỗi chiều, thôi đi dạo vào những ngày nắng ấm, phố phường gần mà xa, tình cảm tôi bỗng bình và tan loãng theo những dấu chân bước vội xuống thềm, theo một dáng đi nghiêng nghiêng, một giọng nói dịu dàng, tình cảm của tôi thật mơ hồ và buồn thắm chỉ lạ. Tôi thấy tức tối, cô đơn.

Tôi hay thơ thần trong nhà, hồn như bay bổng đầu đầu, rồi lại ra vườn, buổi chiều, vụng về nâng niu từng cánh ngọc lan, ngần ngợ nhìn theo từng cánh bướm đủ màu bay nhẹ nhẹ. Thái độ của tôi, trước hết, con bé Trang em tôi nhận thấy :

— Chao ôi ! Anh Tuấn chi mà mơ mộng lắm thế, làm như con gái không bằng.

Rồi mẹ tôi, người cũng ngạc nhiên trước cái vẻ lăm lăm, ít nói của tôi :

— Con đau đờn ra sao thế, nói cho mẹ biết để mẹ còn mua thuốc. Ở dạo này trông con xanh đi đấy con ạ.

Bà chép miệng tiếp :

— Con với cái, ốm đau chẳng bao giờ hé răng.

Tôi mỉm cười, ốm đau gì đâu, mạnh như voi ấy. Tôi biết có một cái gì nung nấu trong tôi, làm tôi thao thức, có một cái gì vừa đơm bông kết trái trong nguồn tình cảm tràn đầy, con bé Trang nói đúng, tôi giống con gái chẳng ? Sao cứ thần thờ hoài, chẳng được một việc gì. Mấy hôm, tôi đã quyết định bay nhảy vui vẻ lại, tôi xuống phố, đến nhà Sơn, rồi rủ nhau đi đá banh, đi piscine, được hai hôm, đầu lại vào đấy. Tôi chán đến khiếp. Tôi hoạt động không nổi.

Tôi bước trở vào nhà, căn phòng ấm cúng và ngọt ngào, chị Trâm đang cắm mấy chiếc hoa vào lọ trên bàn, tôi lúng túng :

— Chị ăn sáng chưa ?

— Rồi Tuấn ạ.

Tôi chẳng biết hỏi gì thêm, tôi đứng tựa vào thành ghế, tay gõ nhẹ.

— Ông bà đi vắng hả Tuấn ?

Tôi gật đầu :

— Đi vắng « ông bà » có để sổ sách trên bàn, chị thấy chưa ?

Chẳng hiểu sao tôi hay gọi ba mẹ tôi bằng « ông bà » trước mặt chị Trâm, có lẽ vì chị ấy gọi như thế.

— Chị làm sổ chưa, để Tuấn vào xếp dọn ?

— Thôi, để mình chị làm được mà.

— Tuấn làm phụ chị không được à ?

Chị Trâm nhìn tôi rất lâu, rồi cười :

— Ngày Tuấn này, sao Tuấn hay xưng tên thế ?

Tôi không thể ngờ chị Trâm lại hỏi tôi một câu như vậy, tôi bối rối :

— À... à... Thế thì xưng gì bây giờ ?

May quá, chị Trâm không hỏi thêm gì, tôi bớt lưỡng lự, nửa tôi muốn chị Trâm cứ mãi hỏi tôi như thế, hỏi mãi, hỏi mãi để tôi có thể nói ra rằng ngôn ngữ xưng hô làm chia cách Trâm và tôi nhiều lắm, nhưng liệu tôi có đủ can đảm nói ra không, hay là mặt đỏ tía tai rồi đứng lặng thinh như bao lần nói chuyện với chị Trâm, nửa tôi muốn chị Trâm đừng hỏi gì nữa, đừng hiểu gì cả, cũng như tôi đã thường dối lòng, thường cố tình không hiểu chính tôi.

Buổi chiều hôm ấy, tôi bắt gặp một bài thơ của chị trên tờ tuần báo, lúc ấy tôi đang nằm dài trên ghế dựa ngoài vườn, bài thơ đối với tôi thật là hay, phải chi tôi có thể làm thơ được, tôi sẽ làm tặng chị một bài thơ, và chắc chắn, tôi sẽ đề « Tặng Trâm », chắc chắn tôi chẳng bao giờ thêm dùng tiếng « chị »

quá vô duyên ấy, nhưng nghĩ là một việc, tôi không thể mở miệng nói, chẳng trách, tôi là con gái mất thôi. Tôi còn định tặng chị Trầm một bức tranh, nhưng nói làm sao để chị ấy chịu ngồi bên cửa sổ cho tôi vẽ, có lẽ tôi yêu lắm giây phút thần tiên ấy, đáng đắp đó, tôi thích ngắm thật lâu chị Trầm ạ, chị làm sao hiểu được lòng Tuấn, hoang mang và mông lung với vợ, những lần được nói chuyện với chị hơi lâu, tôi không đoán được có phải mình vui hay không, nhưng tâm hồn nhẹ nhàng bay lảng lảng sung sướng, và cảnh vật trở nên đẹp đẽ; linh hoạt hơn. Vài lần, «thằng cha Cường» có bộ mặt vênh vênh vào vào dễ ghét, lái xe qua đây, ngó vào nhà, ý chừng muốn tìm chị Trầm, tôi giận chỉ muốn dấm vào mặt gã, rồi tôi bứt rứt không yên, tôi thờ dài, buồn bã, gặp chị Trầm, tôi bỗng thấy ghét tộ. Tôi muốn hỏi chị về thằng cha Cường, nhưng lại ngại, thấy mình vô duyên làm sao. Chị Trầm có hiểu được ý tôi hay không mà có lần chị kể:

— Cường đó, Tuấn biết không, hần học khá lắm, nhưng hay bảo thủ ý kiến một cách đáng ghét, mỗi lần họp, hần làm cả bọn bực mình.

Tôi cũng thấy hần hê một phần, như một cơn gió nhẹ thổi dạt vào hồn, tôi nhìn chị Trầm và thấy chị thật dễ yêu, thật bé nhỏ, nhưng chưa hết bản khoăn, tôi lại hỏi:

— Mấy lần thấy chị đi đâu với hần thế?

— Đi họp chứ đi đâu nữa, từ đây đến trường cũng xa, chả lẽ từ chối hoài cũng kỳ.

Tôi hăng hái:

— Từ nay đừng đi với hần nữa nhé, để Tuấn chở đi.

Nhưng rồi chưa có một dịp nào cả, có lần chị Trầm phải đi họp, nhưng mãi đến chín giờ mới khai mạc, chẳng lẽ tôi cúp nguyên cả buổi học sáng đành phải đi học từ sáng sớm mà lòng thấp thỏm không yên, đến trưa gặp chị, tôi vội vàng hỏi:

— Sáng ai chở chị đi đấy?

Chị nhìn tôi cười hóm hỉnh:

— Ông bà tiện đi phố nên chị ra cùng.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Nhào cho thằng cho Cường, tôi thấy vui ghé gôm, chị lại hỏi:

— Sao Tuấn lo cho chị thế, làm như chị đi một mình không nói ấy.

— Để chị đi một mình thiên hạ bắt cóc thì sao?

Chị Trầm làm ra vẻ sợ hãi:

— Eo ơi, ghê quá, ai mà dám bắt cóc chị.

— Thiếu gì, giả dụ như... Tuấn cũng có thể.

Chẳng hiểu sao tôi lại thốt ra câu nói ấy, tôi dừng lại và luống cuống, chị Trầm hình như cũng ngượng ngập, tôi thấy má chị hồng lên, nhưng chỉ thoáng chốc, chị lại vui vẻ nói sang chuyện khác.

Bài thơ của chị Trầm, bài thơ «Ngỡ ngàng» đó, tôi đọc đi đọc lại hoài đến thuộc lòng. Tôi gõ cửa phòng chị...

— Chị đó Tuấn, vào chơi.

Tôi ngập ngừng:

— Chị có bận gì không?

Chị Trầm mở rộng cửa, căn phòng tươi sáng, trang hoàng đẹp mắt, rèm cửa sổ mỏng manh lay động, vài giải nắng vàng nhẹ nhàng lọt vào phòng làm ánh mắt chị thoáng long lanh.

— Bận gì đâu, không thấy người ta đang mở nhạc à.

— Ai mà biết.

Tiếng nhạc trầm bổng vang vang trong phòng. Một bài hát thật buồn: «A time for us». Chị Trầm đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài vườn, im lặng, tôi cũng không muốn nói gì, không gian này sao êm đềm quá. Bản nhạc dứt, chị Trầm quay lại, có lẽ mắt chị hơi nhòe đi và tôi thấy đọng ở đấy vài giọt nước mắt. Tôi bồi hồi cảm động...

— Bản nhạc hay quá.

Hai đứa bỗng đứng cùng nói lên câu ấy, rồi lại im lặng, ngượng ngập. Tôi muốn gọi tên Trầm lắm, chỉ một tiếng «Trầm» đơn giản và thanh thoát đó thôi, chỉ một tiếng «Trầm» thương yêu và triu mến đó. Tôi cũng muốn tiến lại lau những giọt nước mắt đọng trên bờ mi nhỏ mà Trầm đang muốn che dấu, tôi muốn nắm lấy bàn tay mềm mại kia và nói một lời gì. Tại sao? Tại sao vẫn còn sự chia ngăn nào giữa khoảng cách ngăn ngùi ấy, làm tôi không dám, tôi không dám, tôi lặng im dù lòng tôi muốn nói thật nhiều. Trầm ơi!

Tôi miết nhẹ ngón tay trên bàn, hỏi:

— Có phải... có bài thơ đăng báo?

Trầm vui vẻ:

— Ừ đúng rồi, Tuấn có đọc đấy hả?

Tôi gật đầu và hỏi một câu thật ngờ ngẩn, thật vô duyên:

— Bài thơ hay ghê, mà sao không để tặng ai hết?

Trầm ngạc nhiên, rồi cười:

— Tặng ai bây giờ? Tôi tặng Tuấn bài thơ đó vậy nhá!

Tôi sung sướng, nghe hai tai nóng bừng, có lẽ mặt tôi đỏ lắm chăng? Tôi hỏi tiếp:

— Sao làm thơ hay thế? Tuấn chẳng biết làm thơ.

Trầm rụt rè:

— Như thế mà hay à? Có lẽ Tuấn chưa muốn làm thơ đấy thôi. À, hien như Tuấn vẽ đẹp lắm mà.

Đứng tủi tôi rồi, sao con gái họ tinh ghê, tôi vẽ cũng tạm được. Tôi còn đang bối rối thì Trầm tiếp:

-- Hôm nào rảnh vẽ thử cho xem nhé.

-- Ừ, chịu ngồi để Tuấn vẽ không?

Tôi vừa nói câu đó vừa run, tôi chỉ chiếc ghế bên cửa sổ mà Trầm thường ngồi, Trầm ngó theo rồi ngấm nghĩ:

-- Đề mai nhé!

Chao ơi! Cám ơn Thượng Đế, cám ơn tất cả, những ước mơ thầm kín tưởng chẳng bao giờ được giải bày. Không ngờ lại có những giây phút âm đẹp như thế này. Tôi chỉ muốn sống hoài hoài trong sự xúc cảm ngọt ngào. Tôi thấy mình là một người thật diễm phúc. Tôi nhìn Trầm như muốn thổ lộ nỗi thương mến, ngày tháng nhớ mong mà tôi hằng ấp ủ.

Có lẽ tôi làm Trầm ngỡ ngàng lắm chẳng? Trầm hay cúi xuống, mắt cứ nhìn đi đâu và gò má hồng lên đáng yêu. Sao Trầm bé nhỏ, dễ thương quá!

Tôi rời phòng Trầm khi ánh nắng rực rỡ vào khung cửa kính, tôi rời phòng Trầm với niềm vui tột cùng và khắp thân thể vang động ngàn tiếng rung thánh thót.

Tôi nhớ rằng hình như tôi cũng chưa dám gọi tên Trầm, tại sao thế? Tôi tự hẹn rằng, ngày mai... Trầm ơi.

Tối hôm ấy, tôi nào có ngủ được, nằm trần trọc mãi, cuối cùng tôi tung chăn ngồi dậy, vào bàn học và viết một bức thư...

Có lẽ đã rất khuya, tiếng gió thì thầm và tiếng lá xào xạc.

BẠN YÊU NGHỀ BÁO?

BẠN MUỐN TRỞ THÀNH KÝ GIẢ?

BẠN MUỐN TRỞ THÀNH THỦ KÝ TÒA SOẠN, CHỦ BÚT, CHỦ NHIỆM TẠP CHÍ, TUẦN BÁO, NHẬT BÁO?

BẠN MUỐN BIẾT RÕ NGHỀ BÁO VÀ NGƯỜI VIẾT BÁO?

BẠN HẸY ĐỢI ĐỌC TỪ SỐ 21 THIÊN HỒI KÝ CHÂN THÀNH NHẤT CỦA MỘT KÝ GIẢ XUẤT THÂN TỪ ANH THẦY CÒ. LEO TỚI CHỨC VỤ CHỦ NHIỆM:

NHÀ BÁO

VŨ MỘNG LONG

- VINH NHỤC CỦA NGHỀ BÁO
- KINH NGHIỆM CỦA 10 NĂM LÀM BÁO TRONG MỘT XÃ HỘI BIẾN ĐỘNG

KHỎI ĐẶNG KHI DỨT NGỰA CHỮNG
TRONG SÂN TRƯỜNG

tận diệt ký sinh trùng

Cháu có cái bệnh gì ghê lắm cơ. Nó hơi tọc kè, bác ạ. Cháu 17 tuổi lễ 365 ngày. Có ngày cháu thèm ăn và ăn kinh khủng, ăn khủng khiếp. Thế mà có bữa tự dưng cháu chả ăn uống gì được cả. Cổ nuốt cũng chẳng ngon miệng dù là cánh gà chiên bơ hay thịt bò lúc lắc đi nữa. Có một điều là cháu cứ như Chương Còm i thôi: Sao kỳ vậy hở bác?

TOUTOU
(Sàigòn)

Cháu phải đi thử máu, nước tiểu và phân ngay. Ăn nhiều mà vẫn gầy như Chương Còm tức dưỡng chất không được ruột non hấp thụ hoặc bị các kẻ thù « ký sinh trùng » trường kỳ mai phục « hãm những » hết. Tam thời dùng Festal, Cholagol và Vitami-néraux.

TRẦN THỊ THÚY LIÊN
(Sàigòn)

Chuyện hong tóc cho mau khô bằng gió quạt máy chẳng gây hại gì cho thân kinh hệ trong tương lai cả cháu ạ!

TRẦM
(Đà Lạt)

Thời nay « Thanh Bử » 18 như cháu

ít ai mong chuyện ở riêng. Sở dĩ cháu nom còn bé bỏng chỉ vì sự hoạt động của não thùy và noãn sào chưa được điều hòa và đúng mức đầy thôi. Có thể năm tới hoặc 5,3 tháng nữa cháu sẽ vừa ý về sự « trở mã » bề ngoài mau chóng một cách dị kỳ.

VI UYÊN
(Sàigòn)

Đúng! Thích mặc đầm mà 2 chân «khám xa cừ» thì mất hết vẻ thẩm mỹ và khó coi quá! Cháu làm chủ chốt nhớ lai phóng sự « Đầm Giao Chỉ » của Thương Sinh. Chú xin hiến một kế mọn may ra đạt được kết quả mong muốn. Rửa chân hàng ngày bằng Savon Dermacide rồi thoa Pommade Hydrocortisone, uống thêm Allergina Vitamine C, và một loại trà sinh nào đó thì dụ như Cotracyn. Hy vọng cháu sẽ vừa lòng.

T.N.T
(N.H)

Con gái bắt đầu dậy thì có kinh thường không đều. Hình như đã hơn một lần chú giải thích cận kề rồi trong các số báo trước. Bệnh kinh kỳ có nhiều lần trong một tháng tiếng Pháp gọi là Métorrhagie có thể do bệnh tim, thận, gan, máu hay giang mai di truyền gây ra, cũng có thể do sự hoạt động quá mạnh của não thùy và noãn sào. Có thể chích Stérantryl (Acétostéradryl v...v... Huyết trắng có thể được điều trị bằng noãn được (Ovules) Mercryllaurylé, Synthomyc-étine và uống hay chích trụ sinh như Albamycin G.V và Penstrep v...v... Về bệnh con mắt, có lẽ cháu mắc chứng dư áp lực nội nhãn (glaucome) đấy, uống Diamox trong ít lâu xem sao.

nhiều bệnh quá

Thưa bác sĩ, giấc ngủ mà có nhiều cơn mơ, dù là mơ rất lành đi nữa, thì có hại gì không ạ? Tại sao lại có những cái « nhiệt » trong miệng thế ạ?

Cháu muốn biết có cách nào để ngừa trước cũng như để chóng khỏi

không. Sao mắt cháu để chảy nước mắt lắm cơ. Thường đi ngủ, không có việc gì cả, mà khi nhắm mắt lại cháu cũng thấy nước mắt ứa ra. Thế là làm sao, thưa bác sĩ. Da nhờn thì phải rửa mặt bằng gì ạ?

NGUYỄN
(Sài Gòn)

Khi ngủ mà cứ mộng mị hoài, đó là triệu chứng của sự bất an tâm thần. Hai thì không hại nhưng nên dùng Epanal 5, Passifloral. Cháu nói chữ « nhiệt » làm chú hơi bở ngỡ. Nếu chú không làm ý cháu định tả bệnh lở miệng (Aphthe) phải không? Muốn chữa, bôi miệng hàng ngày bằng Bleu De Méthylène 1/50 hay dung dịch Acide Chromique 1%. hay Colarsenol, Collunovar v.v. đồng thời mỗi ngày ngâm từ 8 đến 10 viên Pastilles Solutricine hay Bacitracine và uống thêm Vitamine PP (Nicobion). Mắt hay chảy nước mắt có thể là bệnh Glaucome hay Dacryocystite (bệnh này do sự tắc lỗ thông tuyến nước mắt với hốc mũi gây ra). Phải đi khám y sĩ nhãn khoa. Da mặt nhờn phải dùng tới Savon Dermacide để rửa hàng ngày.

NGUYỄN PHÚ SƠN
(Sài Gòn)

Cháu có thể dùng các loại thuốc bôi bổ xương và kích thích sự hấp thụ các thức ăn. Uống Morucaps hay dầu cá thu Dianabol mỗi ngày 2 viên.

DƯƠNG C-CUÔNG
(Q.N)

Nhỏ thuốc Privine vào lỗ mũi uống Nicalcium và Bioscorbat, mỗi thứ 3 ống mỗi ngày.

TRINH VŨ LIÊN TUYẾN
(Hố Nai)

Tập thể dục và ăn uống bởi bỏ để mau lên cân.

Chữa bệnh hôi nách cần năng tắm rửa, tắm xong lau khô thoa thuốc Odorono hoặc Eau formolée nhờ nhà thuốc bào chế. Cũng có thể dùng bột

NGUYỄN TUẤN ANH

phèn chua thoa xát vào nách đã lau khô và sạch.

THÚY
(Quảng Ngãi)

Nhỏ lỗ mũi bằng Argyrol và Privine, nếu có nhiều đờm cần phải khám phổi và cổ họng.

HƯƠNG MAI
(Quang Trung)

Nhỏ thuốc Tifomycine Gouttes Auriculaires rồi dùng que quấn bông gòn ngoáy lỗ tai cho sạch.

DƯƠNG HỒ HẢI
(Gia Định)

Cháu có thể dùng Encéphabol ngày 2 viên, và Acide Glutamique mỗi ngày 4 viên. Nếu yếu tim mà chơi đàn hoặc đánh máy có xử dụng đầu ngón tay nhiều sẽ gây mệt. Chưa chắc đã phải cháu đau tim nếu có thì phải khám tim mới rõ được.

ĐỖ THỊ HÓA
(Vũng Tàu)

15 tuổi cháu còn lớn nữa, cao 1m 48 không sợ lùn.

NGỌC THỤY
(Chương Thiện)

16 tuổi, cao 1m 50 và nặng 40 kg, như vậy cháu không mập lắm đâu. Cháu có thể làm nhỏ bớt bụng bằng thể dục thẩm mỹ.

VÂN
(Vĩnh Bình)

Có thể đây là những tế bào mỡ do lỗ chân lông bài tiết ra. Cháu nên tắm rửa sạch nhiều lần mỗi ngày bằng Savon Dermacide và Phisolex, uống thêm Lynarol mỗi ngày 2 ống.

PHƯƠNG DUNG

Tắm bằng Savon Dermacide, thoa thuốc Scabiol. Có thể thêm Propiocine 100mg ngày 4 viên.

tuổi ngọc

và bạn ngọc

Cố gắng đi hia bầy dậm, nhưng thư từ vẫn ối đọng thành một trái núi nhỏ. Phát chóng mặt. Nên tuần này tòa soạn xin phép bạn Ngọc được trả lời chung một kỳ, những thư thăm hỏi, khích lệ v.v Riêng những thư cần thiết vẫn được trả lời riêng. Đề hy vọng, núi thư voi đi, ta lại tiếp tục đi hia bầy dậm, và cũng đề các bạn ngọc khỏi than vắn thở dài về cái cổ của mình. Mong bạn Ngọc thông cảm.

Nghiêm Ngãng (Quảng Ngãi), Phan Lạc Thiện (Saigon), Nguyễn Dương Minh (Gia Định), Đỗ Điệp (Mỹ Thuận) Ái Châu (Cần Thơ), Văn (Quảng Trị), Ngân Thanh (Sài Gòn), Quỳnh Chi (Phú Nhuận), Thanh (Cam Ranh), Đoàn Phương Mai (Huế), Trần Thu Sương (Huế), Loan Mắt Cận (Bình Dương), Sóng Hương (Sài Gòn), Ngày Xưa (Cần Thơ), Uyên Phương (Hội An), Bằng Lăng (Pleiku) Nguyễn Thị Sự (Tam Kỳ), Miên (?), Mây Ngàn (Đà Nẵng), Ái Bắc (Đà Nẵng), Trương Ngọc Thụy (Đà Lạt), Nguyễn Sĩ Đông (?), Nguyễn Việt Thanh (Kiên Giang), Dung Hạ (Long Thành), Trần Đình Thu (Sài Gòn), HT. Đan Duyên (Sài Gòn), Ngô Xuân Phụng (Qui Nhơn), Trương thị Ngọc Dung (Chợ Lớn), Bích Hạnh (Sài Gòn), Trương Ngọc Bé (Gò Vấp), Trương Khánh Mân (Đà Nẵng), Hảo Huyền (Ba Xuyên), Kiều Giang (Sài Gòn), Lưu Mạc Hàn (Phan Rang), Vành Khuyên (Sài Gòn), Ngô Thị Minh Hương (Đà Nẵng) Nguyễn Duy Linh (Hòa Bình), Anh Anh (Huế), Lê Trung Chánh (Phan Thiết), Lê Dương Thụy (Sài Gòn), Trần Chấn Trí (Nha Trang), Diễm Thụy (Quảng Trị), Nguyễn thị Tuyết Trinh (Gia Định), Nguyễn Dạ Hoài (Sài Gòn), Mộng Hoài Thương (2), Thượng Uyên (Đà Lạt), Hoa Lam (Nha Trang), T. Nhung (Ninh Hòa), Trịnh Vũ Liên Tuyến (Hòa Bình), Trương thị Ngọc Dung (Sài Gòn), Hoàng Phi Hùng (Sài Gòn), Nguyễn thị Thục Uyên (Tân Văr), Nguyễn Nghiễm (Sài Gòn), Quỳnh Châm (Sài Gòn), Kha Tym (Biên Hòa), Thùy Giang (Hội An), Bùi Tấn Tiến (Đà Lạt), Mai Viết Linh (?), Nguyễn Hữu Thành (Cần Thơ), Đình Bạch Tuyết (Tây Ninh), Lê Uyên Ngọc (Bình Đại), Vân (Nha Trang), Lưu Văn Lộc (Nha Trang), Xuân Diễm (Phan Rí), Đỗ thị Ngọc Ân (Vũng Tàu) Thùy Nhi (Đà Nẵng), Võ An Định (Sài Gòn), Bé Cung (?), Nguyễn Xuân Mai (Mỹ Tho), Dầu Xưa (Đà Lạt), Trần Viễn Mơ (?), TH (?), Bạch Đào (Gia Định), Bông Mai (?), Cỏ Chi (Qui Nhơn), Trần Duy Khang (Ban Mê), Nguyễn Hương Dừng (Sài Gòn), Khánh Sơn (?), Thiên Thu (Vĩnh Bình), Phương Vũ Thụy Phúc (Gia Định), Yêu Dấu

(Sài Gòn) Trương Thủy Hương (Sài Gòn), Hà Vi (Sài Gòn), Võ Công Quang (Gò Công), Nhật Thanh (Sài Gòn), Không Tên (Nha Trang), Trần Nguyễn Mây Xanh (Thị Nghè) LK Hương (Gia Định), Mai Vũ (Gia Định) Trương Thủy Thục Anh (Phố Hoàng), Nhật Thăng (Sài Gòn), Thanh Triều Dương (Nha Trang), Phan Hiến (Quảng Nam), Vũ Hàn Dương (Đà Nẵng), Lưu Nguyễn (Sài Gòn), Lê Văn Sơn (Huế) Thế Nguyên (Huế), Trầm Du (?), Mộng Bình Thanh (Sài Gòn), Du Mùa Đông (Sài Gòn), Trần Nguyễn Khuyến (Huế), Trà Tình (Ban Mê Thuột) Trần Văn Lan (Thủ Đức), Nguyễn Thi (Gia Định), Thủy Miên (Đà Lạt), Đào Thái Vân (Phan Rang), Hoa màu Trắng (Tuy Hòa), Nguyễn thị Diễm Xưa (Đà Lạt), Hoài Đan Tâm (?), Việt Hùng (Vĩnh Bình), Nguyễn Chiến Chính (Vũng Tàu), Mai Trọng Tâm (Ban Mê Thuột), Trần Lý Đan Du (Sài Gòn), Phạm Thị Hồng (Sài Gòn), LT Mùa Thu (?), Trần Văn Toàn (Sài Gòn), NT Như Mộng (Gia Định), Trần Thy Thảo (Mỹ Tho), Hạ Xưa (Cư Xá), Nguyễn Ích Uyên (Thị Nghè), Hà Ngọc Anh (Tây Đô), Lê Minh Ngọc Thu (Định Thành), Thị Dung (Sài Gòn), Thủy Mây (Sài Gòn), Trương Đình Cường (Quy Nhơn), Duyên Ngọc (Ba Xuyên), Hồng (Gò Công), Hoa Màu Trắng (Tuy Hòa), Nguyễn thị Liên Hương (?), Lương Thanh Hòa (Tây Đô), Bướm Tim (Vĩnh Bình), Gió Cát (Nha Trang), Bình Minh (Nha Trang), Vân Hương (Gia Định), Dung Hạnh (Hội An), Nguyễn thị Như Lan (Tân Hiệp) Nguyễn Đỗ Tâm Lam (Gia Định), Võ thị Tuyết Nga (Sa Đéc), Nguyễn thị Kim Liên (Hàng Xanh), Thanh (Cam Ranh), Hàn Lăng Tử (Kiến Giang).

Bạch Nga (Quy Nhơn) Tôn Nữ Tim Vân (Nha Trang), Nguyễn thị Kim Thêu (Mỹ Tho), Duy Giao (Sài Gòn), Nguyễn thị Chiêu Thu (Vĩnh Long), Hiền (Sài Gòn), Thục Khánh (Tây Ninh) Lam Thủy (Sài Gòn), Thủy Phương (Đà Lạt), Lê Hòa Trang (Tây Ninh), Quang Minh (Sài Gòn), Giọt Mưa (Tây Ninh), Thu Thủy (Pleiku), Lilac (Sài Gòn), Nguyễn Hoàng (Gia Định), Vũ Đức Hải (?), Ngọc Thi (Gò Dầu Hạ) Thế Quỳnh (Sài Gòn), Cao Hữu Túng (Sài Gòn) Đoàn Hồng (Đắk Lắk), Lê Hồng Phúc (Sài Gòn), Đoàn Thủy (Vĩnh Long), Huyền Xuân (Huế), Trương Gia Diệu Trữ (Sài Gòn), NT Minh Hòa (Sài Gòn), Ly Hạ (Đà Lạt), Trang Phương (Sài Gòn), Ngọc Cẩm (Gò Dầu Hạ), Nguyễn Thy Trinh (Vĩnh Bình), Ba Tê (Ba Xuyên) Lưu Chi Cường (Sài Gòn), Vũ Thị Vân Uyên (Đà Lạt), Trần thị Miên Trang (?), Vũ Khuê Huyền (Sài Gòn), Phạm thị Huyền Thoại (Cần Thơ), Khanh Hương (Sài Gòn), Hồng Phước (Nha Trang), Hoàng Minh Thu (Nha Trang), Ngọc Sương (Phước Tuy), Thiên Thu (Sài Gòn) Hồng Lan (Tây Ninh), Loan (Phủ Nhuận), Tạ thị Mỹ Dung (Quảng Ngãi), Nguyễn Anh Thư (Mỹ Tho), Nguyễn thị Hương (Gia Định), Lê Quang Toàn (Long Xuyên), Thủy (Sài Gòn), HM Linh (An Túc), Linh Lan Sài Gòn), Nguyễn Quốc Bảo Loan (Sài Gòn), Vu Bang (Bảo Lộc), Vũ Ngọc Linh Thy (Quy Nhơn), Lâm Lan (Sài Gòn), Bình Minh (Nha Trang), Thùy Linh (Tam Kỳ), Thái Loan (?) Kim (Sài Gòn), Nguyễn Tiên Hoàng (Đà Nẵng), Trương Mạch Đò (Xóm Mới), Ly Hương (Quang Trung), Vũ thị Kim Anh (Tam Kỳ), Hòa Lệ Thu (Đất Vĩnh), Hạ Huyền (Sài Gòn), Mây Xám (Sài Gòn), Kim Hoàng (Kiến

Phong) Đoàn Thủy (Vĩnh Long) Nguyễn Hải Minh (Huế) Phan Nguyễn Sầu Đông (Vũng Tàu) : đã nhận được thư của các bạn.

■ QUỲNH MÂY (Sài Gòn).— Cảm ơn bức thư của em, cảm động và ý nghĩa lắm. Đã chuyển giải đáp của em cho ông Kiến Vàng rồi. Chúc em ấm được giải thưởng thật to. Nhé.

■ PHẠM NGỌC TUYỀN (Quy Nhơn).— Thường thơ là báu vật cần được cất giữ trong lòng hơn là mang ra cho thiên hạ bình phẩm, ngậm nga. Nhất là thơ của người yêu, như Trương Vi và Hoài mà em thắc mắc. Anh không viết bài thơ ấy ra thì Hoài không cho viết chữ không phải là một lỗi «câu» độc giả như em phán đoán. Anh xấu hổ khi em kể một lỗi bút hiệu ấy ra. Hãy quên nó đi và cứ nhớ Duyên Anh thôi. người đang làm Tuổi Ngọc.

■ THANH (Sài Gòn) — Không còn số 1 ở tòa soạn cháu ạ. Cháu ở Sài Gòn có thể ghé quán sách Tuổi Ngọc số 75 lầu 1 Crystal Palace. Ở đấy hãy còn. Hoặc đợi Tuổi Ngọc đóng tập, một ngày rất gần đây.

■ ĐÔNG HÙNG (Sài Gòn).— Cháu gửi 12 đồng tem thì hơi phí đấy. Nếu dày quá cháu chỉ thêm một hai đồng gì nữa mà thôi. Sẽ viết NCIST dài theo lời yêu cầu của cháu.

■ HÀN THIÊN THU (Pleiku) : «Không để tuần báo TN thiếu một số dù người mua « có bị thiếu tay, chân, mũi, cổ, phèo ». Nghe ghê, nhưng quả là đối lập thực lực với câu của chủ nhiệm. Chỉ cần thế, mỗi bạn Ngọc như thế, Tuổi Ngọc sẽ không bao giờ chết. Em nhỉ ?

■ TÂM (Sài Gòn) — Đó chỉ là một ý kiến chứ không phải là một cách

kháng định. Ý kiến, dĩ nhiên thuộc về chủ quan của người ấy. Cháu cũng là một ý kiến, cháu hãy viết ý kiến của cháu về, chú sẽ đăng ở mục NXCB.

■ CHÂN MÂY (Đông Hưng Tân).— Tuổi Ngọc không sợ bị dễ chìm chìm trong sạp báo mà chỉ sợ không có bạn Ngọc mà thôi. Nên không cần có bìa nổi hẳn lên, mà chỉ cần có bìa độc đáo, dễ thương. Dĩ nhiên chả bao giờ Tuổi Ngọc đăng hình ca sĩ. Không có bà con với người em hỏi đâu. Cũng không rõ câu của bạn em hỏi.

■ NG. THỊ UYÊN THU (Liên Khương).— Không thể tặng trang ngay bây giờ được cháu ạ, vì tặng trang là phải tặng tiền, sợ Bạn Ngọc buồn đấy chứ. Hẹn với cháu khi nào Tuổi Ngọc vững vàng, sẽ tặng trang mà không thêm tặng tiền, thế mới hách.

■ TRẦN THỊ HẠNH (Gia Định).— Những cuốn sách cháu hỏi chỉ còn ở nhà sách Khai Trí mà thôi, nếu ở đó hết thì chắc không ở đâu còn cả. Muốn học vẽ, cháu xin thi vào trường Mỹ Thuật Gia Định, hoặc học tư. Nhưng cháu chỉ học trong vòng tháng hè thì chắc không đi đến đâu cả.

■ NGÂN DU (Pleiku).— Tuần báo của tuổi vừa lớn mà. Khỏi cần cái chi hết, như bằng hiệu đã đề. Bằng lòng gọi em là Bạn Ngọc của Tuổi Ngọc. Tất cả đều cảm ơn lời chúc của em.

■ NG THỊ CHIỀU THU (Vĩnh Long).— Tuổi Ngọc không đặt vấn đề cạnh tranh với báo nào cả, vì Tuổi Ngọc không làm giống báo nào và ngược lại. Anh em Tuổi Ngọc chỉ làm việc với khả năng và sự chân thành của mình. Cảm ơn về sự lo lắng của em.

BÀI ĐÁ NHẬN ĐƯỢC

Từ Bạn Ngọc

bông hồng cho tình đầu

Nguyễn Lê Huỳnh Yên, Nguyễn thị Nga Tuyết, P.Đ, Thảo Khuya, Hoàng Vũ Lê Văn, Khánh Châu, Phương Ý, Tạ Văn Sĩ, Hoàng Lê Dung, Nguyễn Thụy Khánh Thu, Nguyễn Dương Minh, Hạ Huyền, Phương Yêu, Thi Diễm An, Trần Ngọc Trân, Nguyễn Lê Hồng Hạnh, T. TTP. Mây Bông Khuàng, Hương Thủy Tiên, Hoài Lê Thương Ca, Võ Công Quang, Vũ Khuê Huyền, Nguyễn Thạch Vu Vợ, Cổ Chi, Như Liên, Hoàng Du Thụy, Nguyễn Trần. Song Đông, Mộng Hoài Thương, Hoài My, Hồ Thị Trang, Trịnh Vũ Liên Tuyền, Hoa Lam, Nguyễn Thụy Uyên, Diễm Thụy, Thy Hà Linh Thy, Nguyễn Hoài Thâm.

thơ

Duy An, Nguyễn Thanh Chi, Thê Quỳnh, Nguyễn T. K. Giao, Kim Giao, Nguyễn thị Sự, Thụy Hồng Cơ, Thiếu Phương, Nguyễn thị Nghĩa, Nguyễn Lê Huỳnh Yên, Phan Ngụy Hạnh, Uyên Phương, Thương Lê Vũ Thiên, Mất Tim, Nga Tuyết, Kinh Phương Ly, Nguyễn thị Kim Hạnh, TMT, Huyền Hoa, Thúy Chung, Linh Triều, Võ Sinh, Nghiên Ý, Thụy Ngày Xưa, Thảo Cầm, Nguyễn Ngọc Trâm, Thanh Lê, Uyên Nghi, Quang Hữu, Trần Hoàng Trinh, Nguyễn Đình Hiếu, Phạm thị Hương Duyên, N. Tô Công Thắng, Thu Li La, Thu Miên, Hoàng Liên Đông, Loan Mất Cận, H. Phúc, Lê Quang Huyền Tôn, Võ Công Tân, Mì Nha Trang, Trương Văn Ngọc, Mặc Hàn, Thanh Triu Dương, Võ Xuân Phong, Châm Khanh, Nguyễn Duy, Hồng Lĩnh, Lê Ngọc Sơn, Hải Đường, Hải Mai Phương, Mây Hạ, Nguyễn thị Lê Sầu Thương, Nguyễn Đăng Hà, Hàn Phong, N.V, Mộng Hoài Thương, Phụng Văn, Mai Công, Du Mùa Đông, Trần Nguyễn Khiển.

văn

Nguyễn Thanh Chi, Kim Giao, Thương Lê Vũ Thiên, Bạch Hạc, Thúy Phương Mai, Nguyễn Sĩ Đông, Nguyễn Lộc Hoàng Chinh, Việt Linh, Hồ Sơ Khai, Trương thị Ngự Viên, Thục Huyền, Đoàn Thụy Thông Xanh, Bại Hoai, Phạm Nguyễn Thanh Thanh, Ái Bắc, Hiền Trường, Ngày Xưa, Nguyễn thị Sông Hương, Hoàng Vu, Thương Dung, Trần Thu Sơn, Phan thị Hạnh Hoa, Trang Trang, Thanh Mai, Đoàn Phương Mai, Thu, Sao Sao, Phương Dung, Hà Ngọc Tuyền, Nguyễn Hồng Trần, Nguyễn thị Phiếm Dzu, Phan thị Trà Hương, Hải Mai Phương, Trái Tim Bé Nhỏ, Mây Hạ, LT. Thanh Vân, Trần Nguyên, Mây Thanh Gương, Hoài Niệm Đẹp, Nguyễn Thục Đoàn, Hoàng Bắc Phi, Nguyễn Đăng Tuấn, Thiên Trai, Lê K. Hương, Sợi Tóc Dài, Nguyễn Ngọc Tài, Du Mùa Đông, Lê K. Hương, Đan Uyên, Phạm Nguyễn Giang Châu, Đinh Triều, Thái Chi Ngọc Phiến, Thương Hoàng, Thổ Trắng, Sóc, Hạnh Phúc, Ngọc Tuyết, Dương Xuân Trọng, Toàn Triều, Nguyễn thị Nghĩa, Huỳnh Ngọc Ngó Ngần, Trần Đình Thu, Ngọc Văn, Âu Uyên, Stann, Vũ Hàn Dương, Phiến Chi Ngọc Tín, Minh Khuyết, Đồng Nhật Thăng, Việt Thi, Mai Vũ Trâm Ca, Tóc Tiên Ngọc Phiến, Cao Nguyên Huy Anh, Quảng Trung, Nguyễn thị Ngọc Mỹ, Du Mùa Đông, Từ Vân, Khánh Vân, N.Đ. Huyền Xưa, Lê Du Ngọc.

Hương Bọt Ngọt

thiên hương

Lớn nhất tại Việt Nam

— Những quý bà nội trợ sành điệu đều biết chọn và dùng Bọt Ngọt

Vị Hương Tố!

- Thêm chút đỉnh Vị Hương Tố trong những món ăn sẽ càng thêm ngon.
- Dùng vào những món ăn chay hoặc ăn kiêng sẽ thêm nhiều chất bổ dưỡng.

Vị Hương Tố!

Do THIÊN HƯƠNG Công ty S.A.R.L. sản xuất

- Văn phòng : 91 Đại lộ Không Tử Cholon. Tél : 37.021
- Tổng Đại Lý hãng VINH HƯƠNG — 35 Phụng Hưng Cholon

KỶ-THƯƠNG NGÂN-HÀNG

COMMERCIAL INDUSTRIAL BANK

Công Ty Nặc Danh — Vốn 250.000.000. góp đủ

Trụ Sở 422 Trần Hưng Đạo — SAIGON

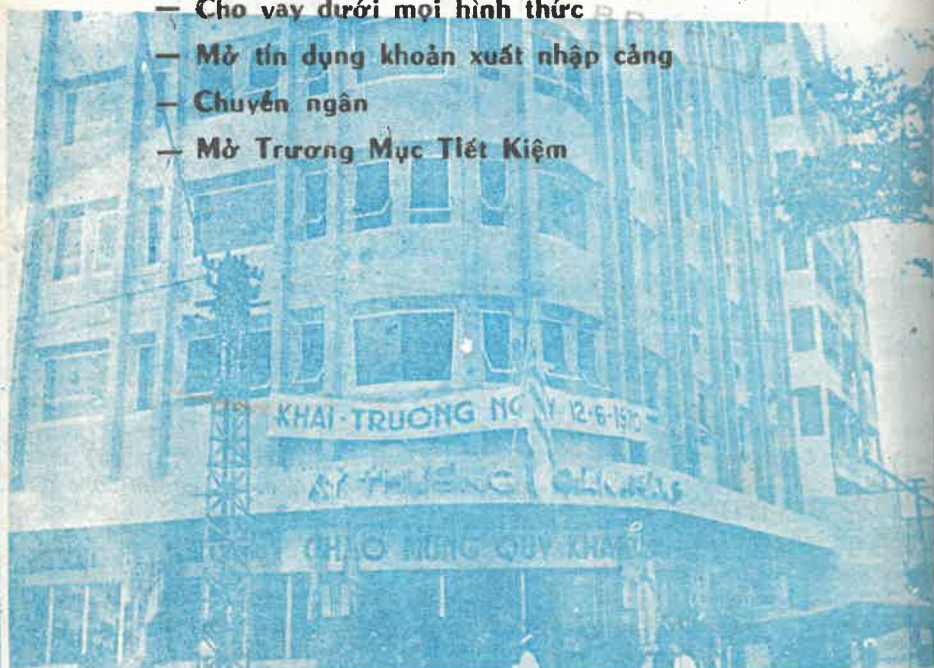
(Góc Nguyễn Biểu — Trần Hưng Đạo)

Điện thoại số : 98.495 — 98.496. QS : 60.078 61.421

Điện tín : INCOMBANK

Thực hiện mọi nghiệp vụ ngân hàng :

- Nhận và trả mọi tiền ký thác
- Cho vay dưới mọi hình thức
- Mở tín dụng khoản xuất nhập cảng
- Chuyển ngân
- Mở Trương Mục Tiết Kiệm

Tiếp đón nông hậu

Phục vụ mau lẹ và kín đáo